

உ. வே. சாமிநாயகயார் தான் நெய்யார்
அடைமொடி, 1908-20.

எண்பத்தின்.

திருச்சிற்றமபலம்.

திருக்கயிலாயமபலம்.

நீருவாவடுறையாதினத்து

திராவிடமபலம்

சிவஞானயோகிகள்

இயற்றியருளிய

சித்தாந்தமரபுகண்டனகண்டனம்,

சிவசமவாதவுரைமறுப்பு,

‘எடுத்து’ என்னுந் நோல்வகிட்ட

வைரக்குப்பாயம்,

சிவசமவாதகண்டனமெனவழங்குஞ்

சிவசமவாதவுரைமறுப்பு.

இவை,

திருவாவடுறையாதினத்து

ஸ்ரீ (அ) ஸ்ரீ

அம்பலவாணதேசிகசுவாமிகள்

கட்டளையிட்டருளியபடி.

சே. ஆதினவிலான்

சபாபதிநாவலரவர்களால்

பலவிதமுற்பங்கனகொண்டுபரிசோதித்து,

சீதம்பரம்:

சித்தாந்தவித்தியாநுபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிப்பதிப்பிக்கப்பட்டன.

விஜய-ஸ்ரீ கார்த்திகேயன்

இதன்விலை ரூபா - 5.

Copyright Registered

பிரகடனபத்திரம்.

மரபுகண்டனாண்டனம் சிவசமவாதவுரைமதுபடி முதலிய
 விநாயகங்கா, சைவாபிமானிகள் வேண்டுகோளின்படி, பிரதிகளால்
 கொண்டு, பரிசோதித்து கச்சித பதிப்பித்துப் பிரசுரிக்கப்பட்டன.

இவை துறைசையாதின மடாதிபதியாய் வீரநிருக நமஸ் (ஸ்ரீ ஸ்ரீ
 அம்பலவாணதேசிகசுவாமிகள் உதவியருளிய பொன்னாடிகாணம்,
 இராமநாதபுரம் ம-ந-ஸ்ரீ பாண்டித்துரைத்தேவரவர்கள் உதவிய
 பொருள்கொண்டும், அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

இனி, அச்சிற் பதிப்பிக்கப்படுகிற விநாயகம் உம்ஸகநாதநிலை
 ஸ்ரீரக்ஷை மாபதிசிவாசாரியாகுவாமிகள் இயற்றியருளிய பொந்நாராகம்
 விருத்தி, ஸ்ரீரக்ஷை நாராயணகண்டவாகிரியா இயற்றிய விருகேந்திர
 விருத்தி, ஸ்ரீரக்ஷை சோமாசுந்தரிசாரியா பத்தகி விருத்தி, தமிழல், திரா
 விடாபிரகாசிகை, (சுமீழ் இலககண விலகிய சாஸிரவாசம்) ஞான
 மாதாபுரை, சிவநாதசைவசங்கிரகம், உமாபுரஞ்சயவகாஷ்டாசை
 யுரை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வ ர ல ா று .

சமயங்களெல்லாம் புறப்புறம், புறம், அட்புறம், அகமென, என்னக வரும் கப்பபும். புறப்புறச்சமயத்தார் உலகாயதா, மாந்தமிகர், யோசாசாரர், சௌத்திராதிசர், வைபாழிசர், ஆருத்தரென, அறுவகைப்படுவர். மாந்தமிகர் முதலிய நால்வரும் புச்சுநாலோர். புறச்சமயத்தார் தார்க்கிக், மீமாஞ்சசா, ஏகான்மவாதிகள், சாங்கியம், யோகர், பாஞ்சராத்திரிகளென, அறுவகைப்படுவர். அகப்புறச்சமயத்தார் பாசபதா, மாவிரதர், காபாலர், சாத்தர், வயிரவர், அயிசகவாதசைவரென, அறுவகைப்படுவர். அகச்சமயத்தார் பாடாணவாதசைவர், பேதவாதசைவர், சமவாதசைவர், சங்கிரஹவாதசைவர், ஈசுவரவாதசைவரவாதசைவர், சிவாத்துவிதசைவரென, அறுவகைப்படுவர். இவற்றினிப்பெல்லாம் பவுட்சரவிரகதி, மிருதோந்தரவிரகதி, சிவஞானபாடியம், சிவஞானசித்தி, சங்கற்பதிராகரண முதலியவற்றுட் நான்கு. சொல்லப்படாத சமயங்களாவன இவற்றுள் அடங்குமாறு வைத்து அடங்குகொள்க.

இனி உலகாயதம், நால்வகைப் பௌத்தம், ஆருகத மென்னும் ஆறும், வேதஞ்சிவாகம மிரண்டினையும் நிந்திக்கும் நால்திக மதங்களாம். தருக்கம், மீமாஞ்சை, ஏகான்மவாதம், சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்திர மென்னும் ஆறும், வேதத்தைப் பொது வகையான மூலமாகக் கொண்டு தோன்றி நடைபெறுஞ் சமயங்களாம். பாசபதம், மாவிரதம், காபாலம், வாமம், வயிரவம், அயிசகவாதமென்னும் ஆறும், வேதாகம மிரண்டையும் பொதுவகையான மூலமாகக் கொண்டு தோன்றி நடைபெறுஞ் சமயங்களாம். பாடாணவாத முதற் சிவாத்திதசைவ மீறதிய வாதம், வேதாகமங்களுக்குப் பிரமாணமும் பொருளுண்மைகளுஞ் சித்தாந்தசைவத்தினு டொப்பக் கொள்ளும் அநாதரங்க விரிமைபுண்டயனவாய நடைபெறுஞ் சமயங்களாம்.

இனி உலகாயத நூல் செய்தவர் பிருதற்பதி. புத்தர் சமய நூலான பிடகஞ் செய்தவன் புத்தக்கடவுள். ஆருகத நூல் செய்தவன் அருகன். இவ்வறுவரும் வேதஞ் சிவாகம மிரண்டையும் நிந்திக்கும் நால்திகராயினும், ஒருநூலெனறும், பிரமாண மென்றுவ் கொண்டு, ஒரு நெதிக்கண நிறைவால், அவர் புறப்புறச்சமயநதாரென வேறுவைத் தெண்ணப்பட்டார்.

தார்க்கிகமதம் வைசேடிசமும், ரையாயிசமுமென, இரண்டாம். வைசேடிசநூல் செய்தவா கணுமுனிவர். ரையாயிசநூல் செய்தவர் அகூதபாதமுனிவர். மீமாஞ்சை மத நூல் செய்தவா சைமினி முனிவர். இது பாட்டம், பிரபாசரமென, வேதிரண்டாம். ஏகான்மவாத நூல் செய்தவர் வியாசமுனிவர். இது மாயாவாதம், பாந்தரியவாதம், கிரீடாப் பிரமவாதம், சததப்பிரமவாதமென, நான்காம். சாங்கியமத நூல் செய்தவர் சபிலமுனிவர். யோகமத நூல் செய்தவர் பஞ்சுலிமுனிவர். பாஞ்சராத்திரமத நூல் செய்தவர் வார

தேவர். இவ்வறுவருள், தார்க்கிகர் வேதம் பிரமாண் மென்ப பொது வகையாற் கொள்ளி னும், அது தன்னுற் பிரமாணனியங் கொள்ளார். அன்றியும், வேதப் பொருளோடு மாறு பட்டும் பொருட்டன்மை கொள்வர். மீமாஞ்சகர் கருமகாண்டமாகிய வேதமாத்திரம் பிரமாண் மென்று கொண்டு, ஞான காண்டமாகிய உபநிடதங்களை இகழ்வார். ஏகான்ம வாதிகள் ஞானகாண்டமான உபநிடதங்களை மாத்திரம் பிரமாண் மென்று கொ ண்டு, கருமகாண்டமாகிய வேதத்தினை இகழ்வார். மற்றைச் சாங்கிய மதத்தாரும், யோக மதத்தாரும், பாஞ்சராத்திர மதத்தாரும், வேத வாக்கியங்களில், தங்கள் சங்களுக்குப் பொருதுவன மாத்திரமே எடுத்துக்கொண்டு, மற்றையவற்றிற்குப் பிரமாண்ம் கொள் ளார். அன்றியும், வேதப் புறமாகிய தூல்னைப் பிரமாண் மெனவும் கொள்வர். இனி இவ்வறுவரும் முதலுலான சிவாகம நிகந்தகர். ஆதலால், இவர் புறச்சமயத்தரென வேறு பட்டார். தெண்ணப் பட்டார்.

பாசுபத மததூல் செய்சுவர் மாயா தத்துவத்தில் வைகும் ஓர் உருத்திரர். மாவிராக் மததூல் செய்தவர் வித்தியாதத்துவத்தில் வைகும் ஓர் உருத்திரர். காபால மததூல் செய்வார் காலதத்துவத்தின் வைகும் ஓர் உருத்திரர். வாம மத தூல் செய்சுவர் சித்த பருடர். வாமமதரத்தின் ஓர் பேதமான சுத்த சாத்தம், சத்தி தத்துவத்தின் வைதம ஞானம்மாவாற் செய்யப் பட்டது. பாசுபதர், மாவிரதர், காபாலர், வாமர், வயிரவர் எனவும் ஐவரும், வேதாசமங்க ளிரண்டிற்கும் பொதுவகையாற் பிரமாண்ம் கொள்ப வராயினும், அவ்விரண்டிற்கும் புறமாகிய பாசுபத முதலிய தூல்களுக்குச் சிறப்பு வகை யாற் பிரமாண்ம் கொள்வர். அன்றியும், வேதாசம பிரண்டினும் ஆசாவென விலக்கப்பட்ட வைததை ஆசரித்தலுஞ் செய்வார். அவிலக்கவாத சைவர், வேதாசம பிரண்டிற்குஞ் சிறப்பு யாகையாற் பிரமாண்ம் கொண்டு, அவற்றில் விலக்கிய ஒழிந்து விதித்தவழி ஒருமுகப்பெராயினும், எல்லாப் பெருங் கேட்டிற்கும் மூலகாரணமாகிய ஆனவமலத்தின் உண்மை சொ ளார். அதுவேயுமென, அவ்வாணவ மலநுண்மை சாதிக்குஞ் சிவாகம வாக்கியங்களை இகழ்ந்துஞ் செய்வார். ஆதலால், இவர் அகப்புறச் சமயத்தாரென வேறு வைத் தெண்ணப் பட்டார்.

பாடாணவாந் சைவர் முதற் சிவாத்துவிர சைவர் ஈருள் மற்றை அறுவரும், வேதாசமப்பொருளுண்மை மெல்லாஞ் சித்தாசுப்சைவா போலக் கொள்ளும் அந்தரங்க வரிமையுடையர். ஆயினும், அவ்வப் பொருள்களுக்குக் கூறுஞ் சிறப்பிலக்கணம், பொது விலக்கணங்கள் மாத் திரையில், மாறு படுவர். ஆதலால், அவர் அகச்சமயத்தாரென வேறுவைத் தெண்ணப்பட்டார்.

இனிச் சிவாநுதவித்சைவர், நிமித்தகாரணமாகிய முதல்வன் மாயையோடுங் கூடி முதற்காரணபாயப் பரிணமிப்பெனனுங் கொள்கை யுடையவரால், நிமித்தகா ரண பரிணாமவாதிகளைச் சங்கற்பநிராகரணத்து ஒர்ப்பட்டாரெனவுணர்க. இவ்வு ண்மை யுணரமாட்டாதார், சிவாத்துவிதமாவது, இறுதிச்சன் னெடுதிதோதப்பட்ட ஈகசைவம்போலு மென மயங்குப. சுத்தசைவம் துட்பப்பொருளுணராம மாத் துறையே பற்றி வேறு வைக்கப்பட்டதெனிக், கருத்துவகையாற் சித்தாநுதசைவத்தின் வேறுமைவின், அச் சுத்தசைவஞ் சித்தாநுதசைவத்தன் அடங்குமென வுணர்க. அரூ பவின்னதே, சிவப்பிரகாசத்தில் நிலவுல காய தாமி நிகழ்சிவாத தவிதாந் தத்து-குல வின் ரளவ ஈவாக கொள்கைய தாமி” என ஏனைச் சமயங்களை எடுத்தோதி விலக் கிக், சுத்தசைவத்தை அங்ஙனம் விலக்கா தொழிந்ததுமென வறிது.

இனி இம்வாழ்வார்திருமுறைப் பேசுவாத்திரங்கும் தம்முள் வேறுபாடு சிந்திரவில், அவ்விரண்டனையும் ஒன்றாக எய்தச் செண்ணச், சுச்சைவத் தையு முடன் கூட்டி, அச்சமயமாறெனத் தொகைகோடலும் ஒன்று. இங்ஙனமாக லான், சிவஞானசித்தியில், “மெய்ச்ஞ சைவமாதிரி யிருமுனதும்” என்றதாலும், சிவப் பிரகாசத்தில், “புறச்சமயத் தவர்களுளா யகச்சமயத் தொளியாய்” என்புதி “அகச்சம யம்” என்றதாலும், இப்பாடணவாதசைவமுதலிய அறுவகைச் சமயங்களையாமென வுண ர்தகுகொள்க. இனி ஆண்பு ‘புறச்சமயம்’ என்றது, முக்கூறுப புறச்சமயங்களை யு மென வறிக. இனிப்பாசுபதர் முலியோர், சலைக்கு மேலுள்ள தத்துவங்களை உண ராமையின், “விதையாதி - மெய்துகத் துவங்க ளேய்வா” எனக் கோடல் பொருந தாமையறிக. அயிச்சுவாதசைவா, கலைக்குமேலுள்ள தத்துவங்களுண்டுடன் கொண் டாராயினும், மூல மல் முண்டென்ப தறியாமையின், மூலமல் நீங்கிய முததர்க்கன்றிச் சுத்தூததுவபுனங்கலில் எய்துதல் கூடாமையின், அவாக்கு முத்தித்தானம், மோ கினிக்குமேற், சுதத விதையக்குத்தி, * விஞ்ஞானசுலர்க்குரிய தானமேயாகலின், ஏனைப் பாடணவாதசைவா முதலியோரே, விதையாதி தத்துவங்கள் ஏய்வரென் றறிக.

இனி இவ்வகச்சமய முதலிய வளைத்திற்கும் மேலாய் வினக்கமுற்று, அவையெல் லாந் தனகண் ஏகதேசமாய் அடங்கக்கொண்டு நிற்பது, சித்தாரந்தசைவம், அது வே தாகம் மிரண்டாளுந் தலையான சன்மார்ர்க மென் றெடுத்துப் புமுதப்படுஞ் சுத்தாத்தவித சித்தாரந்தசமயம். இனித் தமிழின்கண் அப்பொருள் போதிக்கும் உண்மை னால்கள், தமிழ் வேயமுதலிய திருமுறைகளும், திருக்குறளும், சிவஞானபோதஞ் சிவஞானசித்தி சிவப்பிர காசமுதலிய சித்தாரந்த சாத்திரகளு மாம. சித்தாரந்தசாதிரங்கன் திருவுந்திமுதற் சங் கற்பநிராசரணம் ஈருர்ப பதினான காம. சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தி, சிவப்பிரகாச முதலிய சித்தாரந்தசைவ சாத்திரங்கள், முக்கூறுப புறச்சமயங்கள் கூறும்பொருள்கள் பற்றி ஆண்டான டாசங்கிததுப்பரிபித்ததுச் சித்தாரந்தம் வலியுறுத்தாதல் போலவே, பா டணவாதம், பேசுவாதம், சிவசமவாதம், சிவசங்கிரந்திவாதம், சுசுரவலிகாரவாதம், சிவாததுவதமென்னும் அகச்சமயங்க ளாறுங் கூறும் பொருள்கள்பற்றியும், ஆண் டாண்டாசங்கிததுப் பரிபித்ததுச் சித்தாரந்தம் வலி யுறுத்தாநிற்கும்.

இனி மேற்கூறிய அகச்சமயத்துட்பட்ட சிவசமவாதம், சங்கிரந்திசிவசம வாதம், உறபத்தி சிவசமவாதம், ஆவேச சிவசமவாதம், ரூபசிவசமவாதம், அருபசிவ சமவாதமெனப் பல திறப்பிடம். ஆயினும், அவையெல்லாம் ரூபசிவசமவாதம் அருபசிவ சமவாதமென்னும் இரண்டாய் அடங்குமாறு ஓர துணர்ச்சு. இனி அவையுமுள், ஞானப்பிரகாசமுனிவர் கொண்டசமவாதம், அருபசிவசமவாதமென வுணாக. இவ்வருப சிவசமவாதமத் தாபகர் அகோரசிவாசாரியா. அது நிறக.

இனி ஞானப்பிரகாசமுனிவர் மேற்கூறிய சமயாதித சித்தாரந்த சைவசாத்திரங் களுள் ஒன்றாய் பிரசித்தியுற்று விளங்குஞ் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தங்களை மனம் போனவாறெல்லாம் அலைத்து இடாபபித்தது. அந்நரசுச் சிவசமவாத பரமாக ஓர் உரை இய ற்றினர். இனிச் ‘சித்தாரந்தசைவசாத்திரங்களை முறையாசக்கற்றனரு மதுகையினிச், சித் தாரந்த உபதேசமாநதிரங்கிட்டுச் சித்தித்துக்கொண்டிருக்கும் மந்தபுத்தியுடையார், அவ்

* விஞ்ஞானசுலரெனபது, விஞ்ஞானகலரென, மரீயிறென துரைத்தார், திராவிட மாபாடியகாரர்.

வுரைபற்றி மயங்காது, சுத்தரத்துவித சித்தாந்தத்தை நெறி தலைநின் றனுட்டித்து விட்டினைப் புதுக் கூடுமாறு, அதற்கோர் மறுப்பெழுதி யருளுக' வென்று தமது பஞ்சாக்கர தேசிகர் மரபினரான பெரியோர் பிரேரித்திட அவரானே போற்றி, ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள், அதற்குச் சிவசமவாதவுரைமாறுபு என ஒரு நியாயகண்டனஞ் செய்தருளி னார். சிவசமவாதஞ் சுருதி உத்தி அனுபவ விரோத மா மாறும், சித்தாந்தத்தைவநா லான சிவஞானசித்திக் கவ்வுரை யிணங்காதவாறும், பிறவும், இம்மறுப்பினுள், அவரால் நன் றுணர்த்தப்பட்டன. இன்னும், சித்தாந்தரகசியங்கள் பல, இயைபுபற்றி வெளிப் படையான், அதன்கண் எடுத்தோதப்பட்டனவு முள. அது நிற்க.

இனி ஆசிரியர் சகலாகமபண்டிதர், சிவஞானசித்தியுள் வெளிப்படையால், சித் தாந்தத்தைவழுத்தி நாட்டிய “சுசன்-புண்டரி கத்தான் சேரும் பரிசினெப் புதல லுற்றும்” “சிவனடியைச் சேருமுத்தி செப்புவிதிக் கியாமே” எனனுஞ் சுருதிகளுக்கு, “ஆன்மாத் தனது சிறுசத்தி வியத்தியைச் சேரும்பரிசு” என்றும், “ஆன்மாத் தனது சிறுசத்தி வியத்தி யைச் சேருமுத்தி” என்றும், ஞானப்பிரகாசமுனிவர் முக்கியார்த்தலங்கனஞ் செய்து, உரை கூறினர். ஆசிரியர் சகலாகமபண்டிதர், வெளிப்படையால், சமவாதம் மறுத் துச் சித்தாந்தத்தை நாட்டிய “உமப்பிரா ஹபத்தி யாதிசுநஞ் குரிய னுயிர்கா றுஞ் சிவானுபதி மொன்றிதற்கு முரித்தே” “எவ்விடத்து மிறையடியை யின்றிய மைம் தொன்றையறிந் தியற்றிடா வுயிர்கள்” “ஆதலாலே யரனடியை யகனறுநிறப தெங்கே யாமே” என்னுஞ் சுருதினை, ஞானப்பிரகாசமுனிவர் அலைத்துச், சிவசமவாத பரமாக்கி உரை கூறினா. இவ்வாறு மூலங்களை அலைத்துச் சிவசமவாத மாக்கி அவர் கூறியன பல வாம். இனிச் சுற்றணர்வுசிறிதுகடையாருந், மற்றவை ஏலாவுரையென பது, இனி துணர்வர். இனி ஞானப்பிரகாசமுனிவருக்குமுன், சிவஞானசித்திக்கு உரை யியற்றினர் சிவாக்கிரயோகிதேசிகர், மறைஞானதேசிகர் என, இருவராகியிருளா. அவருக்குப்பின், அதற்கு உரையியற்றினர் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிசுநமுதற் பலர் உளர். அவையாசிரியர்கள் உரைகளினால்லாம் ஒவ்வொருவருட்குளின் னொன்முறையிற சிறிது வேறுபடினும், சித்தாந்தத்தைப்பொருள் போதித்தற்கண், ஒன்றுபட்டொருமுறையாக, ஞானப்பிரகாசமுனிவருரைமாத்திரம் மாறுபட்டிச் சிவசமவாதம் போதித்தலையும், உற்று நோக்குவார்க்கு, அவர் சமவாதவுரை, மூலத்திற்கு ஏலாவுரையெனபது, சாஸ்ப்புல ப்படு மென்க.

இனிச் சிவாக்கிரயோகிதேசிகர், “எவ்விடத்து மிறையடியை” என்னுந் திருவிரு த்தம், “முத்தியில் ஆன்மாச் சிவனைப்போல லிருப்பது; அன்றிச், சிவனைவேறாகக் கலந்து நிற்பனென்பது வேண்டா” என்னும் அஞ்ஞானியுடைய மூர்த்தாவிலே * அசனிபா தமாக, எக்காலத்தஞ் சிவனைப் பிரிந்து நிற்கு முறைமை கூடாதெனபது கூறுகின்றது” எனச், கோபயிக்குச், சிவசமவாதியைச் சபித்துரைத்தது உம் காண்க.

இனி ஞானப்பிரகாசமுனிவர், தமக்கபிமதமான சிவசமவாதத் தமிழினுட் கூறல் வேண்டினாராயின், வடமொழிக்கட் பிரமாணப்பிபை சித்தாந்தசிகாமணிமுதலிய கிரந்த ங்களால், அதுகூறிவைத்தாற்போலத், தமிழின்சண்ணும் புதுநூல்களால் அது கூறிவைத் தப்போதலே, அவாதமக்கு முறையாம்; இனி அவ்வாறு செய்யாது, நால்வகைச் சம யங்களுக்கும் மேன்முறையாய்ப் பிரசுத்தியுற்று விளங்கும் சித்தாந்தத்தைவநாலாகிய

சிவஞானசித்தியை, அலைத் திடாபபித்து, அங்குணம் தம்மதப்பிரசாரஞ் செய்தது, அவர்ஞ்சு சாஸ்பாகாமை யறித.

இனி ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள், சிவஞானபாடியுத்துப் பொதுவகிசாரக் திருதியதிகரணத்தில், சிவசமவாதம் இயைப்புறறி யெடுததுத், தடைவிடைகளான் மிக விரித்து மறுத்துத், சித்தாந்தசைவம் நாட்டினர், சிவசமவாதவுரைமறுப்பினுள், ஆண்டாண்டு விரிவஞ்சிக்குறுது விடுத்த துண்பொருள் கொல்லாம், ஆண்டும் பிறண்டும் தெளிவிளக்கியருளினார்.

இனி மெய்சண்டேவராயனார் சந்ததியாகிய துறைசைப் பஞ்சாக்கரதேசிகர் மரபினவநத பெரியோர், அம்மெய்கண்ட சித்தாந்தசைவ சாத்திரசேஷர் விமரிச பாய னுண்புகி பற்றி இயற்றிய உண்மைநூல்கள், தசகாரியம், உபதேசப்பட்டுறொடை, சன் மார்க்குதித், சிவாச்சிரமததேனியு, சித்தாந்தப்பட்டுறொடை, உபதேசசெவன்பா, நித் தைவிளக்கம், அத்தயமாலை, நமச்சிவாயமாலை, தசகாரியம், பஞ்சாக்கரப்பட்டுறொடை பெனப், பதினாண் காம. இடபதினாண்தம் பண்டாரசாத்திரமென வழங்கப்படும், இவ றதுன், தசகாரியம் உபதேசப்பட்டுறொடையென்றும் இரண்டும் இயற்றினார் தகதினா ஞாந்ததேசிகர், தசகாரியமுதன் நமச்சிவாயமாலை யிறுவாய்ப் பததும் இயற்றினார் அம்பலவாணதேசிகர்; பதினாண் மெண்டூ முறைகசனின் தசகாரிய பியற்றினார் சுயாமிகாததேசிகர்; இறுவாயங்கண்ணிற பஞ்சாக்கரப்பட்டுறொடை இயற்றினார் பின வேலப்பதேசிகரென வறித. மேற்போந்த அம்பலவாணதேசிகர்பான் ஞானோபதேசம் பெற்ற உலகுடையராயனார் முதலாயினா இயற்றிய திருச்சுழிமெழில், வாதுளாகமசா ரமான ஞானபூசாவித், வருணபூசதி முறையான கிரியாபூசாவித் யென்பவனும், மேலான தூல்கண்டபால அம்மரபினராத போற்றிக கொள்ளப் படுவனவாம். இனி இம்மரபிற் பெரியராய விளங்கிய ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகளும், அவர் மாணாக்கர் கசகியபடமுனிவர் சுப்பிரபண்டமுனிவர் முழல்யோரும், இயற்றிய திராவிடமா பாடியமென வழங்குஞ் சிவஞானபாடியமுழவிய பிரபல கிரந்த பிரபந்தங்களின வரலாறு, திராவிடபிரகாரிகையுள், தமிழ் இலகசண இலக்கிய சாத்திரப் பிரகரணங் களில், ஆண்டாண்டு இயைப்புறறி எடுத்து ஒத்தும்.

இனி மரபட்டவனை முதலிய சில யசன கிரந்தங்கள், அம்மரபிற் சிலரால் எழுதப்பட்டனவென்பா. அவை குறதம்பலவுடையனவாய் சிறப்புறுமையின், பிரமாண கிரந்தங்களெனப், போற்றப்படவாயின வென்பது. இனி “அவை நாமும், அம்ம ரபில் ஆன்றோரால் எழுதப்பட்டன” வெனக் கூறினா முளராலோயெனின், அம் மரபிற் பெரியராகிய அடிப்பட்டவான்றோர், அவை குறதபடைக் கிரந்தங்களென வொக்குபவாக்கலின, அவருரை போலியுரையாத லறித. அது நிறத.

சித்தாந்தமரபுகண்டனகண்டனம், சித்தாந்தமரபும், அதன் கண்டனமும், மறந னகண்டனமுமென, மூன்றாம். இச்சித்தாந்தமரபு மரபட்டவனையெனவும் வழுவப்பட மும், இவறதுள், சித்தாந்தமரபு எழுதினா துறைசையாதினததருள் ஒருவ ரென்பா. அவர் பெயர் புலனாக வில்லை. மரபுகண்டனம் எழுதினா தருமை ஞானசயபந்ததேசிகர் மரபினருள் ஒருவா. அவா பெயரும் புலனாக வில்லை. மரபுகண்டனகண்டனம் இய றுதினா ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள்.

இனிச் சித்தார்த் சமாபு, சித்தார்தமரபுகண்டனம், சிவசமவாதவுரை, இப்பெறதியுடைய கிரந்தங்களுக்கெனக் கூறல் வேண்டாம்; ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகடாமே மரபுகண்டனகண்டனத்தாளும், சிவசமவாதவுரை மறுப்பினுள்ளும், அவற்றினியல் எழுத்து விரித்தலின்.

ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் மரபுகண்டனகண்டனம், சிவசமவாதவுரைமறுப்பு, 'எடுத்தது' என்னுஞ் சொல்லுக்கிட்ட வைரகுபபாயம் என்னுங் கிரந்தங்களைச், செந்தமிழொடு வடசொல் விரவிய ஈவடமாளவும். சிவசமவாதகண்டனமென்னுஞ் சமவாதவுரை மறுப்பினைச், செந்தமிழொடு வடசொல் ஆரியச்சொல் விரவிய யாகவும், இயற்றினா, ஈண்டு வடசொல்லென்றது, ஆரியச்சொற்களா தமிழிற தற்சமம தற்பவமாய வரகனவற்றை. நனையெனினும் உலகியல் வழககெனினு மொக்கும.

'பாரிசேடியம்' 'அதவைதம்' என்பனவே, ஆரியப்பிரயோகமாயினும், ஆசிரியர் நூலுரைகளுள், 'பாரிசேடம்' 'பாரிசேடவானவை' 'அத்தவீதம்' எனப் பயின்று வருதலின், ஆரியத் திரிபெனக் கொண்டு, அவைதம்மை அவ்வாறே பதிப்பித்தாம். இவ்வாறு வருவன பிறவு முள; அவைதம்மையும் அவ்வாறே பதிப்பித்தாம். சிவசமவாதவுரை மறுப்பின்கண், முற்றும் ஆரியப்பிரயோகமாகவும், ஒருபுடைதிரிந்த ஆரியப்பிரயோகமாகவும், தமிழிறகுரிய வடசொற் பிரயோகமாகவும், வந்தனவுள. அவற்றினை அவ்வாறே பதிப்பித்தாம். இனி அவ்வாரியவடசொற் பிரயோகங்களுந் சொல்லாம், ஆண்டாண்டுப் பொருள் குறித்துரைப்பின், விரியுமென்றெண்ணி, இனி யாமையாதனவற்றிற் கெல்லாம் பொருள் குறித் துரைத்தாம்.

ஸ்ரீஹ்ரீ சுப்பிரமணியதேவிகசுவாமிகள் திருவடிவாழ்க.

கவிலாயபரம்பரையிற்சிவஞானபோதநெரிகாட்டுமெவண்ணெய்
பயில்வாயமைமெய்கண்டான்சந்ததிக்கோர்மெய்ஞ்ஞானபாறுவாகிக்
குயிலாரும்பொழிறதிருவாவடுதறைவாழ்கருநமச்சிவாயதேவன
சயிலாத்மரபுகடையோனநிருமரபுநீழிதழைகமாதோ.

திருச்சிற்றம்பலம்

கணபதி துரை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தமரபுகண்டனகண்டனம்.

மெய்சண்டசேகிகன சந்தானத்தினையதி மெய்சண்டதுலை யாராய்ந்து சித்தாந்தசைவப் பொருளுணமையை உணர்த்தருகிய தவமுதிர்ச்சி யில்லாமையான் ஏனைப் பொதுதூல்களையே பாராட்டி, மெய்சண்டதுலையும் அவற்றோடு பொது வைத்துப் பொதுவகையாற் பாராட்டும் வெள்ளரிவுடைய பொருசாரார், “கற்றது உயிர்திக சணக்காயர் பாடத்தாற், பெற்றாரம் பேரையோரு குந்திரம்” என்று முறையாகசாகக் * குமுறுபாடா யகப்பட்டுளானதைத் தம்மாற் குறிக்கப்பட்டோர்கொண்ட மரபென மயங்கிக்கொண்டு, அஃதற்குத் தாமாய் குமுறுபாடாகச் சில குற்றம்போலக் கூறினா. இரண்டன் ஆண்டாண்டு ஆசங்கிசுதருகிய சகுதியுடையவாய் ஆசங்கிசுப் படுவனவும் அவற்றிற் குத்தாரமும் பல பல வுளவாகவும், அவற்றினொன்றாயினும் அதிபதேபிதசாங்கிக்கமாட்டாது, சிறுபெண்கள ஈற்றுசொந்தமிண்டு தேக்கித் தமயிலே களிசுகுமாறுபோல ஆசங்

* குமுறுபாடு, — குமுறுபடை, குமுறுசல், குமுறுவ எனபன பொருபொருட்சொற்கள். குமுறுபாட்டுரை-எனவகைத் தானத்தொடுபித்து நாவா னவிலப் பெருத்தோர் நகைபடுகினவி. அது “சாவியங்ண்ணூர் கட்டுநீர் யெட்டுக்கு, நாவொடு நவிலா நகைபடுகினவியும்” எனச் சிலப்பதிகாரத்துட் கூறுமாற்று னுணாக இனி “வளைவாய்க் கூகை நண்பகற் குமுறுவும்” எனப் பட்டினப்பாலையுள்ளும், “போரந்தை குமுறும்” எனச் சிலப்பதிகாரத்துவாயுள்ளும், வருசலின, இநகைபடுகினவி, ஒருசார் கூகை முதலிய புட்களின் எழுத்தியல் கூடா வாயொலியைக் குறித்தற்குச் சொல்லாநலதிக. இனி “உரைகுமுறி” “பரவுவாய் குமுறி” என்றற்றொடக்கத்தனவாக ஆனதோர் செய்யுட்குண ஆண்டாண்டு வருசலின, அதுதான் மாந்தர்த் மெழுத்திய விரமபா வுரைமை ~~பெற்றதென~~. இத்தனை இக்காலத்துக் குளறுபாடு, குளறுபடை, குளறுசல், குளறலெனவும் வழங்குப. அற்றேலத்த நங்கனமாக; மரபுகண்டனமுடையார வாக்கியங்கள் எழுத்திய விரம்பிய நாவுரைமையாமாகலின், அவைதம்மம் அதனோடொன்றெனவைத்து. குமுறுபாட்டுரைபென நங்கனமொன்றுத லமையாதாயிற்றெனின். அவர் வாக்கியவுரைகள் அப்பெற்றியவாயினும், அவாய்நிலை முதலிய சத்திநெறிபபட்டொழுக்கச் சாதகரபொருளை மரபுபட இனிதனைத்தாது பிறழ்ந்தாகிடாதலின், அங்குறைபற்றி, அவற்றினை அதனோடொன்றெனவைத்து அங்குறைய மிகழ்ந்திட்டார், ஆகலின், அஃதமையாமையாணடையதென்க. சமவாதகண்டனத்து னியவாறு கூறியதற்கும் இஃசொக்கும். அலெதல், “உரைகுமுறி” “பரவுவாய்குமுறி” என்றலின், உணமைமாயனமார் திருவாககுக்களும் அவ்வாறிகமுறையாய் போலுமெனின், அவார்கு ஆனந்தமேலீட்டினானே மொழிக்கருவி வசமுததல்பற்றி நாத் தழுத்தழுத்து உரைநிரமபாசெழுதலின், மற்றவை ஆனந்த வத்திமெய்யபட்டபடைபா ஈமென வைத்தேத்தபட்டினைவல்லது. இதுபோல விசுமுறைபாடுகள் என்னுழ்க்.

கொன்ற குரியனவல்லாதவற்றை யாசங்கித்து, அங்ஙனன குற்றமபோலச் செலுகறிச், “உல்லா வொருவன் நனைகை தலைப்பெய்து சொல்லாடர் சோர்வு பரிம்” என்பதுபற்றி அந்நைக் கற்றமுதிரத்தோர்பாற காட்டுதற்கஞ்சித், தம்மிலே கலக்கொளருதலாற் போர்த பயன், தமக்கென வொன்றிலராயிய பேதைகளை மயக்கித் தமமாட்டார் துக்கொள்ளுதலாற் மாத்திரையே மன்றிப் பிறிதில்லையென்பதூஉம் இரண்டு உவமத்தினமேல் வைத்து எழுதிய குற்றங்கொல்லாம் ஆவிரம்புப் பொன்னோ டொக்குமென்றவழி அதுபோல வடித்த நிட்டவருமாவென் றுசங்கிப்பாரா கூற்றொடும் பொருளமேல் வைத்தெழுதய குற்றமெல் லாம் நானமென்பது மணங்கமழ்கின்ற பொருளென்றவழி அது நாவிலுண்பதுவோவென் றுசங்கிப்பாரா கூற்றொடுமொப வெறும் போலியேயாமென்பதூஉம், ‘வினமயி வேது சோர்கிப்-பெருகிய வுலமை நான்கின் பெற்றியி னிறுவிப் பிணமுன் - நருடலை வொழியக் கொள்ளு’ மறிவின் மதுகையினமையின் அவ்வாறெல்லாங் குழறினாரென்பதூஉம், அண் ணுணர்வுடையார்க்கு இனிது விளங்கும், அவை யவ்வாறாதல் சிற்று காட்டினும்,

“பிறருக்கறிவிகமமாட்டாது” என்றதேயன்றி, “மலாதிராதயுயிர ஆனமாக்களுக் கறியும் பகுதியு மறியிக்கும்” என வொரிடத்துங் கூறியதில்லை. நீர் அவ்வாறு கொள் ளுவீர் போலும், “அன்னிய மாணவை யுணர்ந்தி” எனவும், “அறியு முருவத்தையு மறைக்கும்” எனவும், “போத்திருந் துவததை நிகழ்த்தி” எனவும் வருழித்தொடக்கக் குச் சுருதிகளின் றுறபரியமே ஈண்டு மலத்தினியல்புகூறும் வசனங்களின் றுறபரியமெ னற்றியமாட்டாது மயங்கினர். ‘சைவசித்தாந்தங்களை வழிபட்டுக்கேட்டால் மலைவறச சொல்லுவார்கள்’ எனப் பட்டர்க்கை யாய்பாட்டாற கூறினீர். கூறவே, நீர் சைவசித்தா ந்தக் எல்லீரென்பதற்கு நீர் இங்ஙனங் கூறிய கூற்றே சான்றியிற்று. “யானுமறியே னவனும் பொச்சொல்லாள்” என்ற பழமொழியின் பொருளை தும்பாற கண்டேம். மாயை கண்மங்கள் சிவவியாபகத்தின் வியாப்பியமெனச் சிவாகமங்களெல்லா முழங்க வும், அவற்றொடு முரணிக் சிவசமவாதி மதத்தின் வீழ்ந்து, மாண்பு கண்மங்கள் சிவவியா பகத்தோடொப்ப வேறுதிறகுர தனிமுதலெனக்கொண்டு, ‘அவை சிவத்தையும் மலத்தை யும் பொருந்தமோ’ என்றும், ‘பொருந்தமாயிற் கனமமென் றொருமுத லில்லையாய் விடும், ஆனமா வெதைப் புகிப்பான்’ என்றும், ‘ஆனவம்போ லறியாகமப் பொருள்’ என்றும், ‘அறியாமப்பொருளாகிய மாயை கனமங்களை இருளாய நிறகுமென மீள வுங் கூறுதல் பிட்டுபேண நியாயமாம்’ என்றும், ‘அறியாமப் பொருளாகவீற் கால ததிரயத்திலும் ஒளியாய் நிற்குமாறு கூடாது’ என்றும், ‘இருதலையு மருளெனறு பாட மொப்பில் அச்சுருதிக்குத் தாறபரியமாம்’ என்றும், ‘வேருகப் பாடமொப்பில் அனுவய மில்லை’ என்றும், துமரகு வேண்டியவாறெல்லாம் பிறற்றினர். இவையெல்லாம் ஆசாச த்திலெழுதிய சித்திரம்போல வெறும் போலியேயாமென்பதூஉம், “மாயை மாமாயை” எனனுஞ் சுருதி அவற்றியல்பு கூறும் வசனத்தின் பொருளானி வேறு பொருளபடாதெ ன்பதூஉம், சிவஞானபாடியத்தி லிணிது விளங்கும். ‘சனமம மலத்தையுஞ் சிவத்தையும் பொருந்தமோ’ என்ற நீர், “வருமலஞ் சார்ந்து” என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகளையும் இவ்வாறுகூறி யிகழ்கிர் போலும். ‘மலமுஞ் சிவமுமானாற் கனமமெனெருமுத லில்லை யாய் விடும்’ என்றீர். ‘அதுவதுவாய்ச் செறிவானுயிர்’ என்றதனால் ஆனமாவென்றொரு முதலில்லையெனறு கொள்ளுகிப்போலும். ‘இருதலையு மருள்’ எனறு பாடங்கொண்டு தாறபரியம் அதற்கேறப் வேறுகொள்ளின, அது பொதுவுட் கூறிப்போந்தமையிற் பிட்ட பேணநியாய மென்னுந் குற்ற துமக்கே வருமென் றறிக. மாயை கண்மங்கள் மலம்

போல அநியாமைப் பொருளுள்பார்க்கு, “இரண்டிஞ் சோதியிருளை வேறும்” எனவும், “இசைவரு மிவையுணரி னிருள்வெளியாக தன்மை” எனவும், “இருளிரிகடர்-முரண்டர நின்ற முழுமல மாயை” எனவும் வருமித்சொட்ககத்துச் சுருதிக் கொல்லா முரணுமாகவின, சடமெல்லா மதியாமைப் பொருளாமெனநல் பொருநதாமையின், சுண்டு பிட்டபேடணநியாய மெனநுங் குறமாதல் யாண்டையதென் றெழிந். இன்னும், மாயை கணமங்கள் ஆனவம்போல அநியாமைப்பொருளாயின, அதுபோலச் சிவந்தககுப பகைப்பொருளாய்ச் சிவசனனிதியி னில்லாவெனப்பட்டுச், “நீதிநீடு சிவனவனன் சனனித் தனனி னின்றே” எனவும், “விமல னுக்கோர் சத்தியாய்” எனவும், “சுத்த சத்துவஞ் சிவனநன் சுத்திர வடிவ மாகும்” எனவும், “மருவு பசுரணஞ் சிவரண மாகி” எனவும், “விரும்பு வெறுப்பெனது வேறுரைததா லெந்தை - யுறுப்பிற் குறையாதோ வுணர்வுடையோர் சொல்லுவரோ” எனவும், “பெற்றசிற தின்பமே பேரின்ப மாயநகே - முற்ற வரும்பரிசு” எனவும், “உடம்புடைய யோகிகடா முற்றிற் தின்ப - மடங்கத்தம பேரின்பத் தாக்கி” எனவும், “காணுந் கரணங்க ளெல்லாம்பே ரின்பமென்ப - பேணுமடியார்” எனவும் வருமித்தொடக்கத்துச் சுருதிகள் பறபலவு முரணுமாகலின், அங்ஙனங் குறநங்கூறுதல் சடத்துவசாதிக்கும் அநியாமைச்சாதிக்கும் வேறுமையநியாதார கூற்றையாமென நினைக்கலும் அநிந்தகொள்ளுவராக. “யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதி ராகலின்” எனபதனான் மாயை கணமங்கலும் ஒளிமுன னிருளபோலச் சிவசனனிதியி னில்லாவென்பது பெறப்படுமாலேவெனின், ஈண்டெடுத்தக்காட்டிய சுருதிகள் பலவற்றெழு முரணுமாறு அங்ஙனம் பொருள்செய்தல் பொருநதாமைமால் அதற்குத் தாற்பரியம் வேறென் றறிக.

“ஆனமா வாணவமலத்தைப் பிடித்தான, அது கணமத்திலே விருப்பத்தைக் கொடுத்த,” என்றா. “ஆனமா வாணவமலத்தைப் பிடிப்பானாகிற பின்னொருகால் விடுவதுஞ் செயருவன், அதற்கொரு சர்த்தா வேண்டியதில்லை. ஒருவ னின்புளதைப் பிடிப்பானெழியத் துன்புளதைப் பிடியான்; அன்றியும், மலத்தைப்பிடித்தவன் சிவத்தையு பிடிப்பனெனது சொல்லவும் வரும். ஆனமா மலத்தைப் பிடிப்பதற்குமுன் என்னுக் விருந்தானெனது கேட்கவும வரும். அன்றியும், கேவலத்தில் “அறிவில் னுழந்தத வித்தன்” என்றும், “தாலே மாட்டா தியாடு சொகில - னீயோ செயயாய நினைம னுயிட்டி” என்றும், சுருதியிருக்கையால், ஆனமா மலத்தைப் பிடித்தானென்பது சித்தார்த்தசுட்கடாது. மலங்கணமத்திலே விருப்பத்தைக் கொடுக்குமாகிற காடார்தகார நேத்திரத்திற்குப் பதாரத்ததரிசனமும், அதல் விருப்பமும், உண்டாகவேண்டும். அவ்வாறனுபவமில்லாமையால், அது கூடாதென வறிக. திருசியபதாரத்தத்திலே விருப்பமுண்டாவ தொழிய அதிருசியத்திலே விருப்பமில்லை. ஆகையால் அவ்வாறு கூறியது. அன்றியும், லட்சணத்திலே “இருளொளிர் விருண்ட” என்று சுருதியிருக்கையால், அது சடமாகையால், அடாதெனவறிக. “எண்ணிராய்” என்ற சுருதி யெடுத்துக்காட்டினா. அதற்குத் தாற்பரியம் அவ்வாறு கூடாது. சித்தார்த்தகளைக்கேட்டால் மலைவறச்சொல்லுவார்கள.

‘பிடித்தான் எனது பொருந்தாது’ என துமககு வேண்டியவாமெல்லங்கூறி, “இருண்மலத்து ளமுத்தி” என்றாரொடக்கத்துச் சுருதிக்குத் தாற்பரியம் வேறு’ என்றார். ஆனமாவிலக்கண முள்ளவாறுணரமாட்டாமைபின் அவ்வாறு கூறினீர். அம்முறைமை துமக்கு விளங்குமாறு விரிக்கறபாலதனது. ‘மலங் கணமத்திலே விருப்பத்தைக் கொடுக்குமாதிலை’ என்றார். “போகத்திருசு துவகத்தை நிகழ்த்தி” என்றாரொடக்கத்துச்

சுருதியினை குற்பரிய மறியாமையின் இவ்வாறு கூறினீர். ஈண்டு விரும்பப்படுங் கன்ம மென்ற திதுவென்பதனும், முற்றக்கணாமிய முண்டாமாறும, பிறவும், ஈன்றணியுழவி தாய முல்பபாலை விரும்புமாறும, அறியமாட்டாமையின், ‘அதிருசிய பசாரத்தத்தன வைத்து விரும்பமுண்டாவதில்லை’ என்று துமக்குத தோன்றியவாறெல்லாம் குமுறினீர்.

‘மூன்றில் விசேடமில்லை. ஆனமாவதற்குக் கன்மத்திலே விரும்பமுண்டாக்கினது ஆன்மாவிலுடைய செயலுமல்ல சிவன் செயலுமல்ல, மலங்கொடுத்தது. சடத்துக்கு வியாபாரமுண்டோவெனில், விடந் தீ நீர் கள்ளுருப் போலுண்டென்றால், விரும்பம் ஞான செனமம்; விஷாதி பானுதியினால் ஞானவேறதும கண்டோமெனில், தனுகரணதி வியா பாரத்தோடுங் கூடினவ னெடுத்துப்பருகல் முடியியன செய்யில் அங்ஙனஞ் சிந்தி வியா பார முண்டானதுஞ் சைதன்னியத்தோடு கூடின பின்னதொழிய வேறில்லை. ஆகையாற கனமத்திலே விரும்பம் மலங் கொடுத்ததென்பது கூடாது.’

‘விரும்பம் ஞானசெனகம்’ என்றீர். அது சித்தசாதனம். ஈண்டெடுத்ததுக்கொ ண்டது விரும்பத்தைக் கொடுத்ததெனமுந் வினாவிடையென்ப தாண்டே விளங்கிக் கிடப்பவும், அஃதறிந்தகொள்ளமாட்டாது, அறிந்தவர்போலப் பித்தறினீர். ‘சடத்துக்கு வியாபாரம் விடந் தீ நீர் கள்ளுப் போலுண்டென்றல் சைதன்னியத்தோடு கூடினபின்ன தொழிய வேறில்லை’ என்றீர். அதுவுஞ் சித்தசாதனம். “விடம்படு மூன்றிற் போன் தது” எனனுஞ் சுருதியினை குற்பரியமு மறிகிலீர் போலும்.

“கன்மம் ஆன்மாவைப் பொருந்தமாறு இந்த விரன்மனுலுங் கூடாது; சர்த்தா விரகச்சுத்தினில் இவன் விரும்பின சரீரத்தை விரும்பின புலனத்திலே கொடுந்து விரும் பின கன்மத்தைப் புசிப்பிப்பான்” என்று, “எண்ணிதாய” என்ற சுருதி யெடுத்துக்கா ட்டிருந். “அதற்குத் தாற்பரியம் அவ்வாறு கூடாது, அனுகூலில் ஆனமாவசு விரும்ப முண்டானதற்கு வகையுங் கன்மமுண்டானதற்கு வகையுஞ் சொல்லவேண்டும். அனநி யும், “போத்திற் கொள்கை யில்லான்” என்றிருக்கிறதினாலே அவ்வாறு கூடாதென வறிக. இத்தற்குக் குமுநதை பினியாளை குருடனுவமைகள் காட்டிக். “குமுநதைக்குப் பசியே பாலின் விரும்பமுண்டாக்கினது” என்றும், “பிணியை மருத்தில் விரும்பமுண்டா க்கினது” என்றும், “குருட்டே கோலில் விரும்பமுண்டாக்கினது” என்றும், சொன்னார். பாலுக்கும் பசிக்கும் சத்தரு; மருந்துக்கும் பிணிக்கும் அவ்வாறாகையாலும், குருடு அநி யாமை; கோலுஞ் சடமாகையாலும், விரும்பமுண்டாகாது. ஆகையாற குருடன் குமு நதை பினியாள் னுவமையும் உவமேயம் போனவழியே போயினது.’

‘அனுகூலி லானமாவிற்கு விரும்பமுண்டானதற்கும் கன்மமுண்டானதற்கும் வகைசொல்லவேண்டும்’ என்றீர். பரிபாசமுடையார்க்கன்றிச் சித்தாந்த விரோதங்கு வகைசொல்லாாமென்ப தறிந்தவையாதும், “வகைசொல்லவேண்டும்” “வகைசொல்ல வேண்டும்” என்று குறங்கெறிவிளங்காய்போலக் கேட்பா னொருப்படுகின்றீர். இதுநிற்க. “போகத்திற் கொள்கை யில்லான்” என்றெடுத்தக்காட்டியது சித்தசாதனம். அஃதிவ் வசனத்தோடு முரணாதற்கு ஒருவாறானு மியைபில்லை, ஈண்டுக் கூறிய துடப்பப்பொருள் வழிபடுமுறையில் வழிபட்டுக்கேட்டால் இனிது விளங்கும். ‘பசி பிணி குருடுகள் பான் மருந்து கோல்கட்குப் பகைப்பொருள்களாகலானும், சடமாகலானும், அவையாவற்றின் விரும்பமுண்டாக்குமாறில்லை’ எனவும், ‘இவ்வாறே மலமுஞ் சரீரகன்மங்களின் விரும்ப

ஏனையவற்றிற்கெல்லா மொருவாறாறு மியப்பின்னில் குற்றம்போலச் சில குழறிய நீர், என்னும் 'உவாச்சாணிக்' எடுத்தனை செறிவிததுங், கூறையிற் சேங்கொட்டை காட்டாமணக்குப்பான் முதலிய கறைபட்ட வழுக்குக் கழியாதிருக்கக், கூறையுடையவர்கள் பார்த்து, இப்படிச் கறையிருக்கக் காரணமென்னையென்று வண்ணனை அடித்து அபராதமும் வாங்கின தூர்தொறுங் கண்டதில்லையோ? முழுவதங் கழிப்பனென்ற தெப்படிக்கூடும்?' என்றும், 'இந்தக் கறையழுக்கைப் போக்கமாட்டாத வண்ணன், அடையாளம் போட்டிருக்கவுந் தெரியாம லேகதேசத்திற் புடவையாறிக்கொடுத் தூர்தொறு மிழுப்புப்பட்ட வண்ணனுக்கு மூத்தவனேயாம்' என்றும், 'எல்லாம்வல்ல முதல்வனுக்குக் கறையழுக்குப் போக்கமாட்டாத வண்ணனை ஒப்புரைக்கலாமோ' என்றும், 'முன்னோனையொன்றி மலமொழிப்பனாயின், ஞானமேதகு? தீசுரை ஏதகு?' என்று பின்னு மிந்நிகரனவாகக் குற்றங்கூற வறிந்திலீர் போலும். இதற்கு மிவ்வாறெல்லா முகரோம முறுக்கிக்கொண்டு குற்றங்கூறப்புகுந்தே, நடுவே துச்சகுணம்போலச் சுருதி வந்து நேரிட்டது கண்டு, பேசமாட்டாமற் பிட்டுத்தின்று விக்கினுற்போ னின்றுவிட்டே மென்பீராகில், ஏனையவற்றிற்கு மிவ்வாறே சுருதி யுண்டென்ப தறிந்துகொள்ளமாட்டாது, தும்குறியாமையை வெளிப்படுத்தினீர். இன்னும், சுருதிகண்டவழிக் குற்றமில்லையெனக்கோடலுஞ், சுருதிகாணாதவழிக் குற்றமெனக்கோடலுமேயன்றி, 'இதற்கும்; இது தகாது; தக்கவற்றிற்கெல்லாஞ் சுருதியுமிருக்கும்; அல்தெங்குள்ளதோ? நமக்குத் தெரியவில்லையெனறறிந்துகொள்ளு நடுவுநிலையென்றி, நீரறிந்த சுருதிமாத்திரையிற் பட்சபாதம்பண்ணி, தும்குறிவிற்குப் புலப்படாதவற்றை யிகழ்தல் துமக்கே தரும். இவ்வாறே யின்னு மாண்டாண்டுச் சிலவற்றைச் 'சரி' யென்றும், சிலவற்றை 'விசேடமில்லை' என்றும், சிலவற்றைப் 'பசையிலலை' என்றும், நீர் கூறுங் கூற்றெல்லா தும்குறியாமைய பசையேயாம்.

"மலபரிபாகமாவது ஆன்மாவுக்குப் பக்குவம் வந்தகாலத்தில் மலசத்தி ஆன்மஞானத்தை மறையாதிருத்தல். பரி உபசர்ச்சம். பாகந் திரிவு" என்றார். 'திரிவாவதொன்றொன்றாகிற்று. அந்த லட்சண மலத்தினிடத்திலே காணும். ஆகையால், இவா சொன்ன மலபரிபாக லட்சணங் கூடாது' என்றீர்.

"மலபரிபாகம்" என்புழிப் பாகந் திரிவென்று பொருள் கூறியதாக வெழுதினீர். அவ்வா ரொருவருங் கூறா. நீர் சொல்லக் கேட்டோம். அன்றியும், அங்ஙனம் பொருள் கொள்ளினும் அதனாற்போந்த விழுக்கெண்ணை? முன் னறிவுமுழுதினையு மறைக்கமுனைப்பட்ட மலசத்தி, பின் மறைக்கமாட்டாதாய் வேறுபடுமென்பது, தும்குறியுக்குக் சகுந்தன்று போலும்.

"சத்திபரிபாதமென்பது மலநீங்கின வுயிரிலே சிவசத்தி விளங்கித் தோன்றல்" என்றார். 'சத்திபரிபாதத்திலேதானே சிவசத்தி விளங்கித் தோன்றுமாகில், இருவினையொப்பு, மலபரிபாகம், ஆசிரியர் வருதல், சிரவணமுதலியன வேண்டாவாகையால், அது கூடாதென வறிக்.'

"செனமருவு திரோதாயி் சுருணை யாகித் திருந்தியசத் திபரிபாதந் திகழும்" என னுஞ் சுருதிபற்றிச் சிவசத்தி விளங்கித் தோன்றுமென்றதன் குறபரியமுனராத துமக்கு வேண்டியவாறே கூறினீர்.

"இருவினையொப்புக்கு லட்சணமாவது பதர் திரண முதலியவற்றுள் விருப்பு வெறுப்பினி உலகர் அறிவதுபோல விரும்பப்பட்ட பதார்த்தம் வெறுக்கப்பட்ட பதார்த்

தம் இந்த விரண்டில்லாத பதார்த்தமாகிய நல்வினை தீவினை யிரண்டிலும் விருப்பமற திருப்பதொருவழி; மற்றொருவழி வைப்பாட்டி இல்லாளிரண்டும் விட்டதொலப் பாவ புண்ணியங்களைப் பற்றற விரிதல்” என்றார். “இதற் கிருவினை யொப்பென்னுஞ் சத்தா ததம் விளங்குதலுஞ் சுருதி சம்மதமுமில்லை. ஆகையால், அது கூடாதென வறிக்.”

‘இருவினையினுஞ் சமபுத்தி நிகழ்தல்’ என்றதனால், ‘இருவினையொப்பென்னுஞ் சத்தார்த்தம் விளங்காது’ என்றார். தாம்முடைய வெள்ளநிவிற்கு விளங்காதுதானே. சுருதி சம்மதியுள்ளது நீரநீயிர். “இருவினையொப்பென்பதற்கு வினைமுதற்பொருண்மை யுணர்ந்துங் காரகசட்டி விரித்துரைப்பின், அவ்விருவினை யொப்புண்டாயினும், அஃதொ ருவாற்றினு முத்திக்குக் காரணமன்று” என விரித்தோதி மறுத்த பவுட்கரத்துச் சுருதி யோடும், “இருவினை தூக்க வருவினை நிலலா -வொருவினை புரிகா வருவினை யாகா-வொப் புறு மாறு செய்பது” என்ற சங்கற்பநிராகரணச் சுருதி முதலியவற்றோடு முரணி, ஈண் டைக்குப் பயன்படாமை யறிக். இனிக் காரகசட்டியை விரிப்பினும், சமபுத்தி செய்வோ னறிவினக் கண்கருவினையு மொருதன்மையவா யொத்தல் இருவினை யொப்பெனப் பொரு டருதற் கிழுக் கெண்ணே?

‘கர்த்தாஃ குருமூர்த்தியாயத திருமேனிகொண்டு வருதலுக்குப்’ “பிறவா முதல் வன் பிறந்து” என்று வெகுவுசனஞ் சொல்லிப், பின்னும், “மாயா வொருவன் மாயா வருவினை யேயான” என்ற வசனத்தாக்குப் போக்குவிடமாட்டாமற், கொசுக்குக் கடிக்குப் பயந்து புலியின்வாய்கப்பட்ட சுறாபோல “மலநீங்கின வுயிரிலே சிவஞானம் வெளிப்ப ட்டி விளங்குதலாலே அதுவே யாசிரியன்” என்றார். “சூரியகிரணத்தாலே யிருணீங்கின கண் மற்றொரு கண்ணுக்கு இருளை நீக்குமாதல், அது கூடும். அன்றியும், “தூந்தோர் தூறப்பீடார் தொகை” என்றபடிக்கு மலநீங்கின வுயிர்களுக்கு மனவிலலை. மலபந்திகளா யுள்ள வுயிர்களுக்கு மனவிலலை. ஆகையால், ஒரு ஆனமாவுக்கு ஒரு ஆன்மா வனுக்கிரகஞ் செய்யும், சிவன வேண்டாம். பஞ்சகிருத்தியத்திலே அனுக்கிரக கிருத்தியம் ஆன்மாவுக் காகவேண்டும். ஆகையால், அது கூடாதென வறிக்” என்றார்.

“அருளுரு மன்னவ னனைந்து” என்றது மதத்துட் கூறியது. “மாயா வொரு வன் மாயா வருவினை -யேயா னேயந்தவ ரெம்ம னோரே” என்றது ஏனையபோலன்றிச் சித்தாந்த முடிவினின்று உண்மையா நிராகரிகரு நிராகரணத்தினுட் கூறியதாகலின், அவற்றின் மென்மை வன்மைகளுக்கி நிராகரணச் சுருதிக்கேற்ப மதசங்கற்பத்திற் கூறி யதற்கினன்கவருஞ் சுருதிக்குப் போக்குவிடுவதன்றி, மதசங்கற்பச் சுருதிக்கேற்பச் சித் தாந்த முடிவினின்று நிராகரிக்கு நிராகரணச் சுருதிக்குப் போக்குவிடுதல் பொருந்தா டென றறியாது. “அருளுரு மன்னவ னனைந்து” எனச் சங்கற்பத்துட் கூறியதே முக்கி யப்பொருளுனன்கொண்டு, “மாயா வொருவன் மாயா வருவினை -யேயா னேயந்தவ ரெம்ம னோரே” என நிராகரணத்துட் கூறுஞ் சுருதிக்குப் போக்குவிடுதலே பொருத்த முடைத்தென மாறிக்கொண்ட நீரே, சுருதிக்குத் தம்முட் பிரபல தூர்ப்பலங்க ளறிய மாட்டாது, மசக்கடிக்கஞ்சிப் புலியின் வாய்க்பட்ட கதைக்கலக்காயினீர், ‘சிவஞானம் வெளிப்பட்டு விளங்குதலாலே யதுவே யாசிரியன்’ எனவே, அந்நன்ம வெளிப்பட்டு விளங்கிய சிவஞானமே யனுக்கிரகிப்பதன்றி, ஆன்மா வனுக்கிரகிக்க மாட்டாதென்னும் பொருள் எல்லார்க்கு மினிது விளங்குகிடந்தது. தாம்சுரு மாத்திரந் தெரியாதுபோதற கேதுவாய்ப் பொதிந்து நின்ற தாம்மறியாமையின் பெருமை வியக்கறபால்தீதயாம். சிவ

ஞானம் வெளிப்பட்டு விளங்கிய வான்மாமாட்டு நிகழும் வியாபாரமெல்லாம் பேயாவே சிக்கப்பட்டவன்மாட்டு நிகழும் வியாபாரம்போலும் என்பது, “பதார்த்தங்கள் பாரார்” “பரமே டார்த்திருப்பா” எனப்பட்ட மெய்ஞ்ஞானிகள் நிற்குநிலை யறியமாட்டாமல் அஞ்ஞான விகற்பத்தான பாறுகொண்டு பிணங்குகின்ற நீர் அறிதற்கு யாரா ?

“சீடனுக்கு ஆசாரியர் வருமுன் மலரீங்கும். பின் னாசிரியர் வந்து பதார்த்ததரிசனம் பண்ணுவிப்பர். படலம் நீங்கினகண்ணுக்கு ஆதித்தன் காட்டுமாறுபோல” என்றார். ‘படலம் நீங்கினகண்ணுக்கு ஆதித்தனை காட்டவேண்டிய தென்னை ? அத்தகைமை ஆசிரியர் மலரீங்கினபின் வந்து செய்யவேண்டிய தென்னை ? இதற்குச் சுருதி சம்மதியில்லை.’ அன்றியும், “ஐம்புலவேடரின்” என்றும், “மன்னவன்மன்மகன்” என்றும், “அன்றுமுதலின்றளவு” என்றும், “படைத்தளித்தா ரென்றன் பாசம்” என்றும், “மற்றிவர் வடுப்படுமுன்” என்றும், “நெடுப்பிலிடு வெண்ணெய்” என்றும், இது முசுலியன் வின்னுமனேக வசனமிருக்கையால், அது கூடாதெனவறிக்.

‘படலநீங்கின கண்ணுக்கு ஆதித்தன் காட்டவேண்டியதென்னை’ ‘அத்தகைமை யாசிரியர் மலரீங்கினபின் வந்து செய்யவேண்டிய தென்னை’ என்றார். எனவே, மலரீங்காத வுயிர்மாத்திரமே அறிவிகக் வறியுமியல்பிறறு; மலரீங்கினவுயி ரவ்வாற்றறித் தானே சுதந்திரமாயறிய மியல்பிற்றெனச் சிவசமவாதி கூறும்சமகலின், இது சித்தார்த்தசைவத்திற்குக் கூடாது. குருடன் ஆதித்தனிலையென்பதுபோல நீரிதற்குச் சுருதி சம்மதியில்லை யென்றது தும்மறியின்மைக்குத் தரும். கண்ணுடையோர் ஆதித்தனுண்டெனக் காண்பதுபோல அறியுடையோர் இதற்குச் சுருதியுண்மை யறிந்துகொள்வர். இன்னும் கலையுண்மைக்கும் வித்தையுண்மைக்கும் பிரமாணங்கூறிய பவுட்கரவாகியத்தின் றுற்பரிய மறியவல்லார்க்கு இவ்வண்மையு மினிது விளங்கும். அன்றியும், “ஐம்புலவேடரின்” என்றற்றொடக்கத்தான் நீர்காட்டிய சுருதிகளே விருத்திரன வாயமொழிபோல தும் முரணை யறுக்கும் குலிசப்படையாம். இதுநிக். சத்தி நிபாத நால்வேறுவகைப்பட நிகழ்வதற்கேடு வென்னையெனச் சத்தி பதிக்குநதரமு மாராயநதநிந்தவரல்லீர். இவையெல்லாம் வழிபட்டுக் கேட்டா லினிது விளங்கும்.

‘பதினென்கு பதினைந்தில் விசேடமில்லை. பதினறில் பஞ்சகிருத்திய நித்தியமென்பதற் கெடுத்துக்காட்டுதாரணம் பிசகு.’

‘பதினறில் பஞ்சகிருத்திய நித்தியமென்பதற் கெடுத்துக்காட்டிய சுருதி பிசகு’ என்றது பெரும்பிறை.

‘பதினேழில் விசேடமில்லை, பதினெட்டில் பஞ்சகிருத்தியத்துக்கு அர்த்தம்பண்ணினதில் “அனுக்கிரகம் புண்ணியபாவங் கழித்தல்” என்றா’ என்றார். அனுக்கிரகத்துக்கு ஈண்டவ்வாறு பொருள் கொள்வார் யாருமில்லை. இனிப் புண்ணியபாவங்களைக் கழித்தலும், அனுக்கிரகத் தொழிலினிடங்குவதன் மறொருதொழிலினு மடங்காதென்பது “முயங்கிரண்டு போகத - திறமதனால் வினையறுக்குஞ் செய்தியாலே சேருமனுக் கிரகமெலாங்காணுதுநாஞ் சிவற்கே” எனனுஞ் சுருதியான் விளங்கக்கிடத்தலின், ஆண்டிழுக்கெனையென்றொழிக.

‘பத்தொன்பதில் விசேடமில்லை.’ “ஆன்மா நரகவேதனை படும்போது விட்டு நீங்காது சிவனுக்கு முண்டாமாநில்லை. ஒருவன் வயிற்றிறக்கக்கூற புழுப்படுகதுன் பின் அஃது

சகில்லாதது போல்” என்றார். “வயிறுமிகும் புழுவுக்குஞ் சம்பந்தமோதி”ய் புழுவுக்கு மாணமாவதுக்குஞ் சம்பந்தமில்லை. அன்றியும், புழுவை மாணமா வறியாகு. “ஆன்மாவை” புழுவுறியாகு. சிவனுன்மாவை யறிவார். ஆகையால், அது அந்ததமல்ல என்றார்.

ஒருவன் வயிற்றுக்கிடங்கும் புழுபயங்குதலும் அவ்வுலகில்லாததுபோல ஆன்மாவ பரிசுத்துணைபஞ் சிவனுக்கில்லைபெனகாட்டிய பொருட்புடையுமையை முறையவல்ல பெணக் கொண்டு துமக்கு வேண்டியவாறெல்லாம் கூறினார். “உன்னுதரத தேகிடகசுட்டமுறு வதெல்லாம்” என்ற சுருதியையும் இவ்வாறியும்வீர போலும், தும்மறிவிறுந்தவாழ்கிறது!

“கிஞ்சிக்கு ணன்மா” என்றது கொண்டு கொஞ்சவறிவென்ற பித்தம்மபண்ணி. “அதைக்கொண்டு, சிவத்தை யறியலாமே” என்றும், “சுதந்திரவீணெனென்றால் சுச்சுதந்திர முள்ள சிவன் அறிவித்ததையெல்லா மேககாலத்திலேயறியவேண்டும்” என்றும், “அல்தில் லாததினிலே கிஞ்சிக்குத்துவதையுடைய சுதந்திரவீணை” என்றும், சொன்னார். “சொருசுவறிவுகொண்டு சிவத்தை யறிவெனென்றி, “பாசுருளாததாலும்” என்கிற சுருதியறி யாராகிலும், சுதந்திரமுள்ளவன் அறிவித்ததையெல்லா மேககாலத்திலே யறியவேண்டு மென்பதற்குக் “காமியத்தாக கேயககை கானமுதலா” என்ற சுருதி யறியாராகிலும், கிஞ்சிக்குன் சுதந்திரவீணெனென்ற சத்தார்த்த வேறுபாடு நன்றாக விசாரித்தவரல்லா. அன்றியும், “விரித்திடு மறியுங் காட்டி வீட்டையு மளிப்பன” என்ற சுருதியுட்கு முததிககாலத்திலே சர்வவியாபகமாயிருக்கிற சிவனை யறியாளுகையால், இவர் கொஞ்ச வறிவெனத் தெப்படிக்கிறார்?”

“ஆன்மாப் பெத்தத்திற் சிற்றறியும் பரதந்திரமு முடையன்; முத்தியின் முற்றறிவுஞ் சுதந்திரமு முடையன்” எனனுஞ் சுருதியும், “முத்தியினுஞ் சிற்றறியும் பரதந்திர முடையுடையன்” எனனுஞ் சுருதியும் தம்முண் முரணுவாறு பொருளொருமை யுணர்ந்தேகவாக்கியத்தைச் செய்துசொள்ளமாட்டாது, ஒருபாற்கோடி முரணுஞ் சிவசமவாதி என மதத்தில் வீழ்ந்து, “முத்திககாலத்திலே சருவவியாபகமாயிருக்கிற சிவனை யறியாளுகையாற் சிற்றறியாவியனு கூடாது” என்றிவ்வாறு கூறி மறுப்பவே, “ஆன்மாத் தன்னறிவுகொண்டே சிவத்தை யறிவான்” என்றும், “அறிவித்ததெல்லா மேககாலத்திலே யறியாமை “காமியத்துக்கேய” எனவே அல்லுழியெல்லா மொருங்கே யறியுங் தன்மையனே யாம்” என்றும், “முத்தியிற் சருவவியாபகமாய் நின்றறிக்கே பற்றிச் சிற்றறிவென்பது கூடாது” என்றும், பிறறினார். இகற்கேற்ப முன்னும் “படலநீங்கின கண் காண்ட” சாதித்தனபகாரம வேண்டாம்” என்றிராகலான, நீர் சிவசமவாதற்குச் சேட்டரோ களி டட்டரோ வாத்தல் வேண்டிமென்ப தறிந்தோம். “தனைறி வதனா லேதந் தனக்கறி வில்லை யெனும்” என்றும், “சிவமுதலே யனறிமுத லில்லை” என்றும், “பொறியின்றி யொன் றும் புணராத புக்கிக்கு” என்றும், “தனைநாளை காணிற றனித்த கமுத லல்லனே” என்றும், இவ்வாறு வருஞ் சுருதிகளின் குறிப்பிய மறியமாட்டாத நீர், மறநென் செய்வீரென றொழிக. “சிற்றறிவுகொண்டு சிவத்தை யறியும்” எனக் கூறுவார ஈண்டியாரு மில்லை.

“ஆன்மா மோட்சத்தைக் கெட்டுங் கூடான, கெடாமலுங் கூடான். பின்னையெப்படியெனினில், விடயங்களிலே செல்லுகிற ஆன்மப்பாத நிழ்ச்சி கெட்டுக் கூடும்” என்றார். “அப்படியாகில், விடயங்களிலே செல்லுகிற ஞானம் வேறு; அருளொடுங் கூடிய” என்ற ஞானம் வேறாக வேண்டும். ஆகையால், அது அபிசமல்ல.

* முரல்லவெ பென்பது உம பாடம்.

“விடயங்கூற்றசெல்லு மாணமபோத நிசுழ்ச்சிகெட்டுக் கூடு” என்றாரென்றம, ‘அப்படிபாநல் விடயங்கூற்றசெல்லு ஞானம் வேறு, அருளோய் கூடிநிறகு ஞானம் வேறுதல் வேண்டும்’ என்றும் கூறினார். விடயங்கூற்ற செல்லு மாணமபோதநிசுழ்ச்சி கெட்டுக் கூடுமென்றாலும், அதுபற்றி விடயங்கூற்றசெல்லு ஞானம் வேறு, அருளோய் கூடிநிறகு ஞானம் வேறென்ப பொருள்படுத்தகு, ஒருவாற்றினு மியையில்கொப்பெனப் பதி யாது, துமக்கு வேண்டியவாறே கூறினார்.

‘இருபத்திரண்டு, இருபத்தமூன்று சரி’ ‘ஆனமவியாபகத்திற்குக் கண்ணை உவமைபாக விரித்துக் கூறினார். கண்ணுக்குச் சூரியகிரண முதலிய வாலோக சகாயத்தி னுல காணுங் குணமொழிய ஆன்மாவைப்போல விபுவல்லவென வறிக?’

‘கண் ணுன்மாவைப்போல விபுவல்லவாகலாற் கண் ணுவமை கூடாது’ என்றார். சூரியனுங் சிவனைப்போல வியாபகமன்மையாற சிவனுக் குவமையாதல் செல்லாதெனல் வேண்டும். சூரியன் நன்றிரணம் வியாபிக்குமிடமாயும் வியாபகமாதல் கூடுமானின், ஒருபுடையொத்தல்பற்றிச் சிவனுக்குவமையாதல் கூடுமெனின், கண்ணு மவ்வாறே கண் ணெனினென்று வியாபிக்குமிடமாயும் வியாபகமா மாதலின், ஒருபுடையொத்தல்பற்றி ஆன்மாவிற குவமையாத லமையுமென் றறிந்துகொள்ள மாட்டிராயினார். சைவசித்தாந் தத்திற் கூறுங் குணகுணி விவசாரமறிந்திராயின, இவ்வாறு குழறுவி ல்கார்.

“ஆன்மா விபுவாகவிருந்தும் பற்றுதற்குப் படிசமலை அக்கினிமலை திருட்டாந்த மா” எனச் சொன்னார். ‘படிசமலைக்குப் பற்றுங்குணமும் அக்கினிமலைக்குச் சுருங்குண மும் பிரகாசகுணமுமொழிய அறியுஞான மில்லை.’ அன்றியும், “படிசமலை எதெத்திசை யிலே வன்னம் வந்தாலும் பற்றுதல் போலவும், அக்கினிமலை எந்தபுறத்திலே பளுசைக் கொடுத்தாலுஞ் சுரிதல் போலவும் ஆன்மா எல்லாப்புவனங்கூறிலும் வியாபகமானதுகூறல் எந்தப்புவனத்திலே சரீரம் வந்தாலும் அங்கே யறியும்” என்றார். ‘சிருட்டிகாலமுதற் சங்க காரகாலமட்டும் புரியட்டக் தேகநிட்டமாக வானமஞானமிருந்து சேவலஞ் சுவர்க்க நரக பூமிகளில் அனுபவமுறும்’ என்று சுருதி யிருக்கையால், இவர் மாறுபாடாகச் சொல்லு கைக்குச் சுருதி யில்லை. ஆகையால், அது கூடாதென வறிக.’

முத்தியசிருட்டியில் விபுவாகிய வான்மாப் புரியட்டக் சரீரபேதங்களைப் பற்றுது ந்கே படிசமலை யக்கினிமலை உவமை சொன்னதென்ப தாண்டே விளங்கக்கிடப்ப, அடுத்த நியாமையான் துமக்கு வேண்டியவாதெல்லாங் கூறினார். அன்றியும், ‘படிசமலை யக்கினி மலைக்குப் பற்றுங்குணமுஞ் சுருங்குணமும் பிரகாசகுணமுமொழிய அறியுங்குணமில்லை. ஆகலால், சுண்டைக்குவமையாதல் கூடாது’ என்றார். பற்றுதற்கேயன்றி யறிதற்குமவை யுவமையெனக் கொள்ளினும், ஆண்டிமுடிசென்னே? உவமைய உவமைய சாதாரண தன மங்களினியல்பும் விம்பப்பிரதிபிம்பப்பாவமென தலங்காரநூலார் கொண்ட சங்கேதமு: மறியமாட்டிராயினும், “ஒரிடத் துணரு முண்மை யொளிதரு முபலம் போலும்” என்றற் றொடக்கத்துச் சுருதிப்பொருளு மறியமாட்டாத தும் அநியாமை அறிவுபோலப் பரிண மித்து துண்மை இவ்வாதெல்லாம் பிதற்றுவித்தால் நீரென்செய்வீரென் றெழிக.

‘இருபத்தாறு சரி’ “சகலபுவனத்திலிருந்து மாண்மர்களுக்கும் அறிவுத் தொழிலுங் கொடுக்கிறதெனில் சிவன் வியாபகன்” என்று சொன்னார். ‘சர்வசுங்காரகாலத்திலே சகல புவனங்கூற மொடுங்கப் போகையால், ஆன்மா வெங்கே தங்கும்’ சிவனுக்கு வியாபகமு

மில்லையாயவீடு. இப்படி வெகுதோடமிருக்கையால், அது கூடாதென்றிதீர். “அளவில்லாத வானமாக்களுக்கும் அறிபாமை இருகூறு. யினில் ஆணவமல்ல வியாபகமாம்” என்றார். “முத்தியடைந்தபோ வெகுவானதினிலே அகாசனுக்கு மலபந்தமில்லாததினிலே மலசுதகு வியாபகத்துவம் கூடாதென வறிக.” “எண்ணிறந்தகோடி புவனத்திலிருக்கும் எண்ணிறந்தகோடி யானமாக்களுக்குத் தலுகரணத்தி யிருத்தலால், மாயை வியாபகம்” என்றார். “எனவே, புவனம் வேறாயிற்று. அன்றியும், முத்தருக்கிலை. அதுவனதியும், சங்காரகாலத்தில் மாயை யில்லை. அன்றியும், புவனத்திற்கும் அள வில்லை. ஆனபாக்களும் அகவாசனாகையால், ஒருபுவனத்துக் கோரான்மா விருத்தமுமென்றாயிற்று. அன்றியும், அகவாசோத்தனை பண்ணுமிடத்துக் * செண்ணையி லடங்காசனாகையால், இது முதலியன தோட மிருக்கையால், அது கூடாதென வறிக.” “எண்ணிறந்தகோடி யானபாக்களுக்கு மெண்ணிறந்தகோடி புவனத்திலே புகிப்பிருக்கையினால் கனமம் வியாபகம்” என்றார். “முத்தியடைந்த வானமாக்களுக்குக் கனமமும் புவனமு மில்லை” அன்றியும், “அத்துவாயாது” என்றும், “புவன மத்தற்கு எடவரும்” என்றும், “சாவான்மாக்களுடைய கனமம் அதிற் கட்டுப்படும்” என்றும், “அதிற் சுததிபண்ணப்பட்ட யான்மாவகுகுக் கண்டபந்த மில்லை” என்றும், “மந்திரங்கள் முதலேந்தும் கலைபாத்தில் வியாபகம்” என்றும், வெகு வசனமிருக்கையால், எண்ணிறந்தகோடி புவனமெனபதற்கும், அதுவசனசுததியி லந்தப புவனம் எல்லாமடக்கிச் சுத்தபண்ணுகைக்கும், சுருங்காட்டினும், அப்படி மில்லாத படியால், அது கூடாதென வறிக.”

‘சகலபுவனங்களு மொடுங்குப்போனையில் ஆன்மா வெங்கே தங்கும்?’ என்றார். சகலபுவனங்களு மொடுங்கி எங்கேபோம்? சதசாரியவாசனமு மறியீர். அன்றி யசந்தாரிய வாசநம் கொள்ளு. ௨௦ அதனால் நான்முத ளென்னே? ‘சகலபுவனத்திலிருக்கு மாணமாக்க ளாக சதிவந் தொழிவது கொடுக்கிறதிலே சிவனுக்கு வியாபகம்’ என்றது முதல் ‘எண்ணிறந்தகோடி யானமாக்களுக்கு மெண்ணிறந்தகோடி புவனத்திலே புகிப்பிருக்கையினால் கனமம் வியாபகம்’ என்பது வரையுந் துலாருத்தி நியாயமாகக் காணப்பட்டு கிச்சு நிசுச்சுச்சொண்டு, காணப்படாப்பொருளைத் தெரிவித்தல் சிவாகமங்களின் றுணி பெண்து முறைமைபற்றிக் கூறியதென; நியமாட்டாது, ஏதே தோ குழறிய நீர், “இல தென்றலல்லுமா யுளது” “எனதுடலென்றலல்லுமா யுளது” என்றதோல்வனவற்றை யும், “சசுகரு மததின் மீதேதக் மூன்றைய - யாராய பெனை வணிகிள ருலகமோருபா ன மின்னெனினின்று” “வியாபி-யனதெனினி வின்மற தெவ்வுணு மாந்தல்-கூறுத்” என்றற்றொடக்கத்தனவற்றையும், இவ்வாறு குறறங்கூறி இவ்வுணி போலும். இன்னும், இவ்வெளளியுகொண்டு, புகையுன்னமயாந் நியுண்டெனவழிப, பின்னர்ப் புகைமாநி ப்பாதலின், அப்பொழுது சியிலையாசல் வேண்டிமாகலின், அனுமானவளவையே கூடாதென உலகாயதனுக்குத் துணையாக் கூடிநின்று குறறங்கூறவும் வல்லீர்போலும். ‘முத்தருக்கு மலபந்தமில்லாததொருணி மலசுதகு வியாபகத்துவம் கூடாது’ என்றார். “† ஒளியற நின்றக் கண்ணும் விளியுது-தன்னுடைக் காலந் துணினிப் பின்னிடும்-வலியின் ரெகுதித்து” என்றதன் குறபரியமு மறியீர். போலும் ‘எண்ணிறந்தகோடி புவனங்களிலே யிருக்கிற வெண்ணிறந்தகோடி யானமாக்களுக்குத் தலுகரணத்தி யிருத்தலால், எனவே, புவனம் வேறாயிற்று’ என்றார். போகவிபாகம் விபாகமொகமென்னு முறைமைகள். அநி துகொள்ளமாட்டாமையின், அவ்வாறு குழறினார். ‘புவனங்களுக்கு மளவில்லை, ஆன

மார்களுக்கு மளவில்லை, ஆகையால், ஒரு புலனத்துக்கோ ரான்மா விருக்குமென்றதாயிற்று என்றார். “எண்ணிங் குயிருமளவில்லண்டமு முனையினி வினைத்த” எனபுதியும் இவ்வாறே குறறங்கூறுவீராயினர். சொற்குறிப்பியவல்லார் அம்போல யாரையுங் கண்டிலம். ‘அக்தவாசுத்தியிற் கெண்ணையில் அடங்காதாகையால் எண்ணிறந்தகோடி புலனமென்பது கூடாது, சுருதியுயில்லை’ என்றார். சுருதி மேற்காட்டினும். இன்னும், பற்பலவுள. அவ்வெண்ணிறந்த கோடிகளுந் கெண்ணையிலடங்கச் சுத்தப்படுமாறு வழி படுமுறையில் வழிபட்டுக்கேட்டால் விடங்கும். அம்மடமை முழுவதும் வெளிப்படுகரு மித்தமுதற்படை கிடக்க.

“சர்வான்மாக்களுக்குச் சிவனொருவனு யிருந்தறிவிக்கிறதற்குவமை, சகலமான சண்ணுக்கும் ஆதித்த நெருவனுயிருந்து காட்டுதலாம்” என்றார். ‘சுருதி கூகைமுதலியவா றுறின் கண்ணுக்கு ஆதித்தன் காட்டவில்லை. ஆகையால், அது கூடாதென வறிக.’ “எண்ணிறந்தகோடி யான்மாக்களையு மலமொன்றாயிருந்து மறைக்கிறது, எண்ணிறந்தகோடி யண்டளையும் இருளொன்றாயிருந்து மறைத்தல் போலும்” என்றார். ‘பூனா எலி முதலிய வறறின்கண்ணை இருள் மறைக்க வில்லை. அன்றியும், சூரியவாயுமான்வட்டென ஒருகண் ணுக்கு இருள் நீங்கும்பொழுது எண்ணிறந்தகோடி கண்களிடத்திலேயும் இருக்கிற விருள விட்டு நிற்கிறதுபோல, ஓரான்மாவிடத்திலிருக்கும் மலநீங்கும்பொழுது சர்வான்மாக்க ளிடத்திலிருக்கும மலநீங்க வேண்டும். அஃதில்லை. ஆகையால், கூடாதென வறிக.’ “எண்ணிறந்தகோடி பாணமார்களுக்கு மெண்ணிறந்தகோடி கணங்களைச் சிவனொருவனுயிரு ந்து அறிந்து கூட்டிமுடிக்கிற தெப்படியெனில், ஒருவண்ணன் அவனூரிலுள்ள பலபெப ருடைய புடவைகளையும் வாங்கி வெளுத்துப் பின் கொடுத்தல் போலும்; ஊர்க்கால் ஆயனாவன் பலபெயருடைய வாங்களை மோபத்துப் பின் சாயங்காலம் அவரவா வீட்டில் விடுவது போலும்” என்றார். “அந்த வண்ணன் சேர்ந்தொட்டைப்பாலால் அடையாளம் போட்டிருக்கவும், ஒருவர் புடவையை மற்ருருவருக்கும் கொடுத்த, மற்ருருவா வந்து தம புடவையைச் சேட்டலித்து, இவா புடவையென்று முக்தனவர் புடவையைக் கொடுக்க, இஃதெம்புடவை பனமென்று சொல்லி, வண்ணனும் புடவைக்காரரும் இழுப்புப்பட்டது ஊர்தொறுங் கண்டதில்லையா? அன்றியும், இடையன் சில மாடு சட்டிப் போனது தெரியாதிருக்க, அந்த மாட்டுக்காரர் வந்து இடையனைக்கேட்க, இடையன் தேடி யோடி மூலைக்குமூலை யவதிப்படுவது ஊர்தொறுங் கண்டதில்லையா? அன்றியும், திருவாவடுதலைக்குச் சமீபத்தற் காத்தனார் ஆயன மறிந்ததறிந்து, திருமூலா நிகாட்டெப்த் ததையும் இடனை யறிவிக்கும். ஆகலால், அது கூடாதென வறிக.”

‘சுருதி கூகை முதலியவற்றின் கண்ணுக்கு ஆதித்தன் காட்டவில்லை. ஆகையால் “கண் கட் கெல்லா-மிருளின்ன யொளியா லோட்டு மிரவியைப் போல விசை” உயிரகட்கெல்லா மறிபாமை நீக்கி யறிவிப்பான் எனச் சூரியனைச் சிவனறிவித்தற் குயமை கூறுதலாம், பூனா எலி முதலியவாறின் கண்ணை யிருண் மறைபாமையானும், சூரியவாயுமான் வழி யொருசண்ணுக்கு இருணைங்கும்பொழுதே எண்ணிறந்தகோடி களைகளுக்கும் இரு ணைக்குவதுபோலத் தட்டாநகத்திற் கூடாமையானும், இருளை மறைத்தற் குயமை கூறு தலும், வண்ணன் அடையாளம் போட்டிருக்கவும் அறிமயாட்டாமற் புடவை மாறிகொ டித்து ஊர்தொறு மிழுப்புண்ணவும், இடையன் சில பசுக்கட்டிப்போனது தெரியாமல ஊர்தொறுங் தேடிவல்லையவும், திருமூலர் மேய்த்தநிறை தாமே யங்கவிடங்களிற செல்ல வுங் காண்டலாள், மண்ணு னிடையனைச் சிவன அவரவா கணங்களை யறிந்து கூட்டி

முடித்தற் குவமை கூறுதலும், கூடா' என்றிர். இவ்வாறே “இரும்பைக் காந்தம் வலிசு தாறபோல்” என்புழியும், “காந்த மிரும்பை வலித்துக்கோடல் வேறெருவன் வேரோக கப் பிடித்தாலன்றிக் கூடாது. அதுபோல உயிரை ஈர்த்துக்கோடற்குச் சிவனை வேரொ ருவரெடுத்தே நேரோக்கப் பிடிப்பாருண்டோ? அன்றியும், காந்தமு மிருப்பு மேகதேசப் பொருளாய் வேறு நிறறலின் வலித்தல் கூடும். அவ்வாறு சிவனு மான்மாவு மேகதேசப் பொருளாய் வேறுநிற்குமோ” இன்னும், காந்த மிரும்பை வலித்துக்கொள்ளுது மெனநறி யமாட்டாது. அதுபோலச் சிவனுக் கறிவில்லையோ? இன்னும், காந்த மிரும்பை வலித் துக்கொள்ளுதன் மாததிரையேயன்றி அதன் சிறையைப் போக்கமாட்டாது. அதுபோலச் சிவ னினையாதன்மத்திரையே செய்வதன்றி ஆனமாவின்சண்ணதாரகிய வஞ்ஞானத்தைய போக்குமாநில்கையே! அன்றியும், காந்தத்தை யுவமை கூறுதன் மாயாவாழ் முதலியோ மதமாகவையது, “மன்னையக் காந்த மெனவுடல் பிரம்-சன்னிதி யளவிற் சலித் திடு மாயி-னகண்டிதன் சன்னிதி யலதில தெவையு-நடந்திட வேண்டுங் கிடந்திடப் பெறுதே-காந்தத் திருப்பு காட்டுநர்ப் பெறிலயஞ்சேர்ந்திடு நீக்குஞ் செயலாத் கிஸ்தே” என நிவ்வா ருண்டாண்டு மறுத்திருப்பவும், அதுனை யிண்ணுவமை கூறுதல் பொருந்து மோ?” என் நிவ்வாறே யின்னும் பலவாக வாசங்கித்து, இதுபோல வேளை யுவமைகட் குங் குற்றம்கூறி, “இரும்பைக் காந்தம் வலித்தாற் போல்” என்ற திருவிருத்த முழுவதும், “காந்தம் கண்ட பசாசத் தவையே” என்றாபோல்வனவற்றையும் மறுத்துச், ‘சித் தாரத்ததற் கூடா’ எனத் தள்ளுவீர்போலும், “கண்சட்டுக் காட்டிம்” என்ற சூரியனை முதலிய யுவமைகளோடு இவற்றினிட வேற்றுமை யின்மையின், அவற்றை மறுத்த நீர் இவற்றையு மறுப்பீரேயாவீர். ஆதலின், அருணந்திசொலாரகியர் முதலியோர் அறிவினை யுங் கடந்த மேற்பட்ட துமமறிவின் பெருமை வியக்கற்பாலதேயாம்!

“வினை வேறு, கன்மம் வேறு, வினையாவது அனாதியிலே ஆனவமலத்தினுலே ஆனமாவுக்குக் கன்மத்திலே யுண்டாய விருப்பம், கன்மமாவது புண்ணியபாவங்கள்” என்றார். “அனாதியிலே ஆனவமலத்தினுலே மறைபட்டு ஓரறிவு மில்லாமலிருக்கிற ஆன் மாவின் கட் கன்மம் எங்கேயிருந்தது? அதில் விருப்பம் எவ்வாறுண்டாயிற்று? “ஆனமா ிச்சாளுனக் கிரியாசொருபியானையாலே, அந்தவிச்சை பண்டபதார்த்தங்களிலே சென் ற பதாரம்” என்று சுருதியிருக்கையினுலே, கூடுமென்று சொல்லுவீராகில், அனாதியிலே ிச்சாளுனக் கிரியையையத் தானே மல மாவரித்திருக்கிறதினுலே பண்டபதார்த்த விடப் பெப்பட்டாயாம்? அன்றியும், சுத்தமாயா சிருட்டியானபிறகு, அசுத்தமாயா சிருட்டியாயாகவ னபின், பிரகிருதி சிருட்டியுண்டானபிறகு, கலையாதி தத்துவங்களிலே யத்திருத்தி ஞானக் கரியைகளுக்கு விளக்கமாய்த், தேகேந்திரி யாததக்கரணத்தான் விடயங்களிலே சென்றறி “சுதலத்துக் கன்மமென்பதொழிய, அனாதியே யுண்டாமென்று சைவசித்தார்த்திகர் சொல்லார்கள். இன்னும், “அல்ல லென்செயும்” என்ற சுருதி காட்டினர். அது “கணக் கிரணியம்” என்னுமதுபோலக் கன்மத்துக்குத்தானே வேறு பெயராம். “மாயை மு: லென வினையின் பான்மை முதலென” என்னுஞ் சுருதியினுலு மறிசு.

‘வினையாவது அனாதியிலே ஆனவமலத்தினுலே ஆனமாவுக்குக் கன்மத்திலுள ளாம் விருப்பமென்றார்’ என்றிர். அவ்வாறு கூறுவா ரீண்டு யாருமில்லை. எவரோ குழறு பட்டையாக எழுதிவைத்ததொன்றனைக் கைப்பற்றிக் குற்றங்கூறப் புகுந்தார். “பொய்யர் க்குப் பொய்யாய் பொய்யினான்” என்றதுபோல துமமறிவின் குழறுபடைக்கேற்பவே அதிவு குழறுபட்டையாய் துமக்கு வந்து வாய்த்தது. அற்றேல், நீர் கூறுவது மவ்வாறே

பொருள் படுமாலெனின், மயக்கவறிவுடையார்க்கு அவ்வாறு பொருள்படும், யாய வேறெனக்கொண்டவினை, “மூன்றுகுற்ற மூன்றுகுண மூன்றுமல மூன்றுவததை - யேனது நின்று செய்யு மிருவினை” ஆகலின், அவ்வினையினியல்பறித்தற்கு நீர் யார்? “இருவினைப பாச மும்மலக்க லார்த்தலின்” என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதுகளைக் கேட்டு மறித்தலிற் போலும்.

“ஆன்மாப் பிராரத்தம் புசிக்குறதற்குச் சிவன் நல்வினை தீவினையிரண்டையுங் கரு வியாகக் கூட்டினான்” என்றார். “கருவியென்பது சககாரி. நல்வினை தீவினை யிரண்டுங் கருவியானால் புசிக்குறதெத்தது?” “இதைத் தன்னுடைய தொழிலாக நினைந்தபடியினாலே இருத விரண்டுதொழிலும் ஆகாமியமாயின” என்றார். “பிராரத்தர்தானே ஆகாமிய மாகா தென வறிக.”

“நல்வினை தீவினை யிரண்டுங் கருவியானா புசிக்குறதெத்தது?” என்றார். நல்வினை தீவினைகட்கும் பிராரத்தத்திற்குற் தம்முள் வேறுமை பெரிதாகவும், அஞ்சதியாகு தும க்கு வேண்டியவாறே குழறினீர். அவ்வேறுபா டறிந்திராயின், இவ்வாறு குழறுவீரல்லீர்.

“ஆன்மாவுக்கு முன்செய்த கன்மம் பின்னும் பின்செய்த கன்ம முன்னு மாறி மாறி வன்மை மென்மைக்கிடாக நுகர்ச்சி வரும்; பனை தென்னை வாழை கத்தரி கீரை போல” என்றார். அது தானே நியமமன்று; மென்மை வன்மையாகச் செய்திருந்தால் நேரேவரும். அப்படியாகில், சுருது “தொடங்கடைவி னடையாதே தோன்று மாறி” என் றிருக்கிறதே பெண்ணில், உத்தியுத்தஞ் சோத்திராசுரம் நேரே செய்யாமல் வன்மை மென்மையாற் செய்கிற கன்மத்துக் கவ்வசனமொழிய, மறப்பபடி கூடாதென வறிக” என்றார்.

“தொடங்கடைவி னடையாதே தோன்று மாறி” என்ற சுருதியின் றுற்பரியமே அவ்வசனத்திற்குத் தாரபரியமென்பது இனிது விளங்கிக்கிடப்படியுடையவாறாயினுங் குற றற் கூறினமெனப் பெயரிடுதமெனனுஞ் செருக்கால் ஏ தே தோ தெரிந்தவாபோலப் பிதற்றி, “மலக்குச் சொற் றேடுவர் வன்க னுளர்கள்” என்பதனை விளக்கினீர்.

“ஆன்மாக் கன்ம மார்ச்சிப்பது சகலாவத்தையிலில்லை. கேவலாவத்தையி லுண்டு. சகலாவத்தையிலுண்டெனின், சிவன்பேரிலே தோடமேறும்” என்றார். “கேவலாவத்தை யிற் றேகேந்திரிய வியாபாரமில்லாததினாலே கன்ம மார்ச்சிப்பது கூடாதென வறிக.”

ஈண்டுக் கேவலஞ் சகலமென்றவற்றிற்குப் பொருள் வேறென்பதறியாமையாற் கேவலத் தன்னுண்மையெனக் கூறிய கேவலமே ஈண்டுக் கூறிய கேவலமெனக்கொண்டு, கேவலத்தி லார்ச்சிப் பெவ்வாறு கூடுமெனமயங்கி, தம்மறிபாமையை எமக்குத் தெரிவித் தீர், அறித்தவசனமெற்றிறகெழுந்த தென்றாயினு நோக்கிலீர். இங்ஙனம் பொருள்காணு து மக்குத் தெரிந்தவாறுபற்றிப் பொருள்கொண்டு, குற்றங்கூறிய தம்மறிவு “ஆனை யெரு த்தம் பொலிய” என்புழிப், “பொலிய” என்பதற்குப் பொருளறியாது, தமக்குத் தெரிந்த பொருளைப்பற்றிப் பாடம் பிறழையெனதள்ளி, வேறு வேறு பாடங்கொண்டார் முறைமைத் தாகலின், அம்முறைமைபோல நகையாடி விடுக்கற்பாலதன்றி மறுக்கற்பாலதன்று.

“ஆணவமல மிராக்காலம் போலும், கேவல மிருள் போலும், கேவலாவத்தைக் குப் பொருள் மறைப்பு” என்றார். “இருளுக்கும் இராக்காலத்துக்கும் வேற்றுமை சொல் லவேண்டும்.”

‘இருளும் இரங்காலத்திற்கும் வேற்றுமை சொல்லவேண்டும்’ என்றார். காலமும் காலகாலம் நிகழ்பொருளுமாகிய வவ்விரண்டிற்கும் வேற்றுமை பெரிதென்பது வழிபடுமுறையில் வழிபட்டுக் கேட்டாற சொல்லலாம்.

“மல நிவிர்த்திக்குக் காரணம் அனாதி சிருட்டிதொடுத்த மோட்சபரியந்த மான் மாவாற்செய்யப்பட்ட சிவபுண்ணியம்” என்றார். ‘சிவபுண்ணியமாவது புசிச்சப்படுங்கனம். அது மலநிவிர்த்திக்குக்காரணமாவது கூடாது.’ அன்றியும், “அதுவும் அபுத்திபூருவம் புத்திபூருவமென் நிருவகையாய உபாயச்சரியை முதல் நான்கும் உண்மை முதனானகுமாகிப் பத்துவிதமாம். இப்பத்தில் உண்மையான மொன்றும் அருணிகை, மற்றையொன்பதும் மருணிகை” என்றும், “உண்மை ஞானமொன்றுத தசகாரியம் பத்துவிதமாம்” என்றும், சொன்னார். ‘அந்த உண்மை ஞானம் எப்படித் தத்துவரூபமுதலியவாம்?’ ‘அன்றியும், தசகாரியம் பத்து நின்மலாவததையிலடக்கினா.’ அதில் “தத்துவரூபமுதலான மருபமட்டும் நின்மலசாக்கிரத்திலடங்கும்” என்றார். ‘அது கூடாது.’ அன்றியும், “சிவபோகமாவது ஆன்மா சிவஞானத்தைப் புசித்தல்” என்றார். ‘அது அர்த்தமன்று.’

சிவபுண்ணியத்தினியல்புத் தசகாரியத்தின் கூறுபாடு முண்மையினின்றிதற்பாலவாகலின், அது நீரிதற்கு யார்? அது நிற்க. அபுத்திபூருவம் புத்திபூருவங்கட்குஞ்சரியை முதலியவற்றிற்குந் தம்முன் வேற்றுமைதான் எனனை? சிவபுண்ணியஞ்சரியை முதற் பலதிறப்பிவதற்கு ஏதுதான் எனனை? காரியம்பத்தென்னு நியமத்திற்குத்தான் ஏதுவெனனை? தத்துவமுதலியன மூன்று முருவர் தரிசனஞ் சுத்தியென முத்திறப்பித்தற்குத்தான் ஏது எனனை? ஐவகைமலங்களுண் மாயையொன்றின் காரியமாகிய தனுமுதலிய நான்கனுட் டத்துவமொன்றற்குமாத்திர முருவர் தரிசனஞ் சுத்தி சொல்ல, எணையவற்றிற்குச் சொல்லாகொழிந்ததுதான் எனனை? இவை நிற்க. “தேசுற மருவு மாண்ம தெரிசன மாண்ம சுததி-யாசிலா வான்ம லாப மாசுமூன் குரும்” எனச் சிவப்பிரகாசத்தின் மூன்றே யெடுத்தோதியது எனனை? இன்னோரன்ன வாசங்கைகளு ளொன்றாயினு மறியமாட்டாத நீ கூறிபவற்றுன், ஒன்றாயினு மாசங்கைக்குறித்தன்றென்ப தறிக. ‘சுவபோகமாவது ஆன்மாச் சிவஞானத்தைப் புசித்தல்’ என்றார் என்றார். சுண்டவ்வாறு கூறுவார் யாரு மில்லை.

‘நாற்பத்தாறில் மேற்றசகாரியவனுபவஞ் சொன்னவர் சிவருபஞ் சிவதரிசனஞ் சிவபோக மூன்றையும் பிசகாக அர்த்தங்கொண்டார்’ என்றார்.

நீர் நார்பத்தாறெனக்கொண்ட திதுவென்றெழுதினீர், யாங்கொண்டவற்று ளில்லை, அச்சுனை யறிந்தா லுறுப்பாம்.

‘ஞானவான்களுக்குப் பிராரத்தமில்லை யென்பதற்குச் சிறிதுவமானஞ் சொல்லுகிறதிற், “பழையமணியகாரன் சகல ஓஷதிபதார்த்தங்களுண்டாக்கி வைத்திருக்கிறதைப் புதுமணியகாரன் கையாளுகிறதொழியப் பழையமணியகாரன் கையாளப்படாது” என்றார். “பழையமணியகாரன் ஆன்மா. புதுமணியகாரன் சிவன். சரீரம் ஊர், புராத்தங்கன் பிராரத்தங்கன்” என்றார். எனவே, ஞானி பிராரத்தஞ் சிவன் புசிப்பானென்றாயிற்று. புதுமணியகாரனுருக்கு எமமானன்போலத் தனுவுக்கு எமமானன் சிவனும், புதுமணியகாரன் வந்தநான்முதல் அந்தனுரூபமும் அவனதுபோலஞானம்வந்த நாணமுதல் அந்ததனுவுக்குச் சிவன் சிவன். அததனுவுக்குள்ள பிராரத்தஞ் சிவனதுபவிக்கவேண்டும்.

சிவனிப்படி நடுபுபாதிதிலே ஒரு ஆன்மாவுடைய தேகத்தைத் தனக்குத் தனுவாகக் கன மாண்புபவம் பண்ணுமாயின், முன்னிருந்த வான்மா எங்கே யிருப்பன்? என்ன புசிப்பன்? இவைக்கெல்லாம் வகைசொல்லவேண்டும். அன்றியும், முன்னே “கனமஞ் சஞ்சித பிராரத்த மாகாமியமென மூவகைப்பட்டிருக்கும்” என்றும், “அதிற் பிராரத்தற் தேகமுள்ள மட்டும் புசித்துத் தொலைவது” என்றஞ் சொன்னவர், இவ்விடத்தில் இப்படி மறுபரிடாகச் சொன்னார். இந்த அர்த்தத்திலே தோடம் வெருவாக வில்தரிதது எழுதலாம். விரிவாகுமென்பதினால் எழுத வில்லை. ஆகையால், இவர் நிரம்ப மயங்கினவேனையிலே இது சொன்னதென வறிக்.

“என்னதோவிக் கதிகாரம்” என்ற சுருதியின் றுற்பரியமுநோக்காது, ‘புதுவத் தாரியை ஈன்றிவமை கூறினதுபோல ஞானம்வந்த நான்முதல் அந்தத் தனுவிற்ருச் சிவன சிவன; அந்தத் தனுவிற்ருள்ள பிராரத்தஞ் சிவனுக் கனுபவமென வேண்டும்; அதுதருச சிவன் இப்படி நடுபுபாதிதிலே ஒரு ஆன்மாவினுடைய தேகத்தைத் தனக்குத் தனுவாகக் கொண்டு கன்மானுபவம் பண்ணுமாயின், முன்னிருந்த வான்மா வெங்கே யிருப்பன்? எனன்புசிப்பன்? இவைக்கெல்லாம் வகைசொல்லவேண்டும்’ என்றீர், வழிபடுமுறையிலே வழிபட்டுக்கேட்டால் இவற்றிற்கெல்லாம் வகை யினிது விளங்கும். “அன்றே பெனா னுவிபு முடலு முடைமை யெல்லாமுங்-குன்றே யனையா யென்னையாட் கொண்ட போசே கொண்டியோ” “இறைவனே நீயென் னுடலிடங் கொண்டாய்” “ஏன்றவுடற கன மம்” “ஏன்றவுடற் பழவினைகள்” “ஏன்று கொண்டா யென்னை” “தந்ததுன மன்னைக கொண்டதென் மன்னைச் சங்கரா வார்கொலே சதுரர் - அந்த மொன் தில்லா வானந்தம பெற்றேன் யாதுநீ பெற்றதொன் றென்பால்” “நாதனவ னுடலுயிரா யுன்றிறங்கி நட நது நானுபோ கங்கையுற் தானாகச் செய்து” “அடியே-னுண்டலு ணுனக்காம் வகையென துள்ள முள்கலற் தெழுபரஞ் சோதி” “ஈண் டிவ்வான்மாக்க எவனையின் தி யனமற் தொன றையும் விடயியா வாகலான், அவனு மவற்றது விடயத்தை யுணருமென்றது” “பட்டதே மூலவினை பாறிற்றே யேறுமவினை-விட்டதே யிவ்வுடம்பின் மிக்கவினை-நட்டதே - சிறுநி விற் பேரறிவு சிற்றம் பலநாடி - பொற்சுழல்வைத் தாட்கொண்ட போது” “நஞ்சவி, 1) திருந்த பேரானந்தப் புணரியோ ராங்குப் படித் துடையரீண்டே” என வருமித்தொடர் கத்துச் சுருதுகளைக் காதுகொண்டு கேட்டு மறியிற் போலும். இதுநிறக, உலகத்துப் பேயாவேசிக்கப்பட்டவனையாகிலுங் கண்டிலீர் போலும், துரபிமானங் கொண்டலையொர்ச் செத்துணை யறிவுறுத்தினும் பயன் என்னை? உடல் பொரு ளாவி மூன்றும் ஞானத்தினை யின் முதல்வனுக்கெனப் பூரீரொடுந் தானஞ்செய்தளித்தலான முனசெயுறகையாற நன னுடைமையாய் நின்ற விமமூன்றுந் தானஞ்செய்தபின்னர்த் தனக்கின்றிச் சிவனுக்குடை மையாயவாறு பெற்றும், பெறவே, ஆண்டுப் பொருளென்ற துடம்புபோ லொற்றுமை யுடைத்தாய்த் தன்னுணரக்கிடந்த உடல்வினையெயன்றி, முன்பே தனனாறு றுறகப்பட்டு டொழிந்த புறப்பொருளன்றெனப்பது தானே போதருதலானும், அவ்வாறன்றி, ஆண்டுப் பொருளென்றது எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவெனக்கொள்ளினும், உடல்வினையும் அவற்று ளுடங்குதலானும், அன்றி, உடல்வினையை யொழித்தொழிந்த புறப்பொருள்மாத் திரையே யாண்டுத் தானஞ் செய்யப்படுமெனக்கொள்ளின், அஃதல்கு ளுறுப்பொழித்து மகட்கொ ண்ட கொடுப்போர் கூற்றாயும், பாலொழித்துக் கோதானஞ்செய்வோர் கூற்றாய் முடியு மாகலின், அது பொருந்தாமையானும், அங்ஙன முதல்வனுக்கீந்த வுடல்வினையை மீளவுந் தனக்கெனக்கொண்டு துரக்கருதுவோன் அவ்வாறு தானஞ்செய்தளித்த வான்மாஎன

பின்வரும் சுதந்திரத்தொழிற்சங்கத்தின் சிவசுமவரதிகளோடொப்பச் சிவத்திரவிய வபசாரியாய்ச் சிவத்திரோசுமவரதிகளின், அங்கனம் பரமசுதந்திரத்தின் குணஞ்செய்தபொருளை பின் வரும் அபசாரிக்குத் தெத்தாபகாரிகளாகிய கொடிய பாலிகளோடு பேசினோர்க்கு முய்தியில் லதோர் கொடியபாவம் தலைப்பிடும். அதனால், இவ்வாறு பிணங்காநின்ற தும்மோடு பேசினும் பெரியதோர் இழக்கேயாம்.

“பரமசிவன், அனுகிரகவலியாகிய வான்மாவுக்கு, அனுகிரகசிறுட்டி செய்யும் பொழுது, தானே தலமும் தீர்த்தமு மூர்த்தியுமாகித், திருமேனிகொண்டு வசிக்கிறதிலேயும், தலவாசத்திலேயும், தீர்த்தப பரிசுமுதலியவற்றிலேயும், அனேகம் பிரகாரமாக அபசரித்துச் சிவபுண்ணியங்களைக் கொடுப்பான்” என்றார். “ஆன்மாக்கள் அனுகிரகசிறுட்டியிலே இவைகளிலே வசிக்கிறதும் பரமசிவ கன்மங்கள் எங்கே செய்திருந்தன? ஆன்மாக்களையும் கன்மானுகுணமாக வல்லவா தலம் தீர்த்த மூர்த்தியாய் வருதல் வேண்டும். அன்றியும், சிவனான இப்படி வருவனென்பதால், இவர் பெரிய மாயாவாதிபுடைய தமயனான ரென்றாயிற்று.”

“அனுகிரகசிறுட்டியில் வசிப்பதுமுதலிய கன்மங்கள் எங்கே செய்திருந்தன? ஆன்மாக்களுடைய கன்மானுகுணமாகவன்றே சிவன் மூர்த்தி தலம் தீர்த்தங்களாய் வருதல் வேண்டும்” என்றார். அனுகிரகசிறுட்டிதான் எவ்வாறு வந்தது? கன்மானுகுணமாகவன்றி வருமா? என்றாராய் தரியலுதுவார்க்கு, அனுகிரக தலம் தீர்த்த மூர்த்தியாய்த் திருமேனிகொண்டிருநாறு மினிது விளங்கும். இன்னும், “தேசமலி பொதுஞானச் செவ்வொளியுச் சிவப்பதியா - மீசனது நடத்தொழிவு மிலங்குபல வுயிர்த்தொகையும் - பாசமுமங்குதழியப் பண்ணுகிற வெண்ணீறு-மாசுநிறு வெழுத்தஞ்சு மனுவியவை யாறாக” என்றார் திருவாக்குங் கேட்டியீர் போலும். அன்றியும், “சிவனே யிப்படி வரும்” என்றன “மாயாவாதி கூற்றும்” என்றார். “வருக தேவ முதுகுன்ற துமக்கு வடிவுமுதல் தாநதி சத்திமேனி” “என்கு மிடையற நிறைந்த பரம்பானோர் தீர்த்தவடி வெய்தி நின்ற - பொங்கு புனற் சிவகங்கை” என்றற்றொடக்கத்துச் * குதனெல்லிமாலையு துமக்குப் பிரமாண மன்று கொலாம். இவை நிற்க. “சிவனெனவே தேறினனயா நெனறமையா லின்று - சிவனவனி வந்தபடி செப்பில்-அவனிதனில்-உப்பெனவே கூர்மை யுருச்செய்யக் கண்டமையா-உப்படியே கண்டா யவன” என்றற்றொடக்கத்துச் சாத்திரங்களும் துமது வெள்ளநீரில் நற்கு மாயாவாதி கூற்றேயாம் போலும். இவை நிற்க. “உலகமே யுருவமாக” என்றனவும், சிவப்பிரதிட்டையிற் சடத்துவநியாசமுதலிய நியாசங்கள் விதித்தனமும், “அட்டமூர்த்தி” என்பதனும், “பார்பத மண்ட மனைத்தமாய் முனித்து” என்பது முதல் லாயினவும், முழுமாயாவாதம் பற்றிக் கூறியதெனக் கொள்ளுவீர் போலும். சித்தாந்த சைவாகமங்களின் கோட்பாட்டே யறியமாட்டாத தும்பழித்துரைபெல்லாம் எமக்கணிகலமேயாம். திருமேனி வழக்கறிந்தால் எவ்வழியுந் செவ்வழியாய் விளங்கும்.

“விஞ்ஞானகலருக்கு ஆணவமலமொன்றும் பந்தமானால், மாயையுங் கன்மம் மில்லாதிருந்தால் பந்தநீங்காதாகையால், மாயையிலே சுத்தத்தனவுஞ் சுத்த கன்மமுமுண்டு” என்றும், “இல்லை பெனறது மயக்க மின்மையால்” என்றும், சொன்னார். “கன்மமகூடவிக்குமிடத்து மயக்கம் எப்படி யில்லாதிருக்கும்?” அனுகிரக

ட்டியில் சுத்தமாயா பிராத்திக்குக் கன்மம் எப்படியுண்டாம்? ஆகையால் கூடாதென வறிதே.” “பிரளயாகலருக்கு மலமுங் கனமமும் பந்தமானால் கன்மம் புதிக்கப்படாதாகையால், சரீரம் வேண்டும். அதனால், சுத்ததனு வுண்டு” என்றார். “இல்லையென்றது மயக மின்மையால்” என்றார். “கன்மானுகுணமாகவல்லவா தனுவுண்டாகிறது. தனுவில்லாமற் கன்மம் புதிக்கப்படாதாகையால், தனுவேண்டுமென்றது எப்படி? கன்மமனுபவித்துக்கொண்டு மயக்கமில்லாமல் எப்படியிருக்கும்? அன்றியும், அனுதிசுருட்டியில் அசுத்தமாயைப் பிராத்தி எப்படியுண்டாம்? ஆகையால், அது கூடாதென வறிதே.”

விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகல ரியல்புகூறும் வசனம் யார் கொண்டதோ? அங்ஙனமாயினும், அவற்றிற் கிழுக்கு என்னை? “விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் கலையோடு கூடினுந் துடக்குண்ணமையின், அகலரேயாவார்” எனனும் பவுட்கராகமத்தின பொருளோ அவ்வசனத்தின் பொருளாகலின், அதன் குற்பரிய மூணரமாட்டா திகழ்தல் அறியாமை. இனி உண்மையா னோக்குங்கால், விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலரென மூவகைப்படுமியல்பு, எண்ணிறந்த வான்மாக்களுக்கும் இலக்கணத்தார் நம்முட் டனித்தனி யுளதாகிய வேறாமை யுணரவல்லார்க்கன்றி அறியக்கூடாதென றறிக.

“ஞானிகளுக்குத் தேசமில்லையென்றது தத்துவசுத்திப்படுதல்” என்றார். ‘தத்துவத்தை அன்னியமாகக் காண்பதொழிய, விட்டு நீங்குகிறது எப்படி? வகைசொல்லவேண்டுமே.’

‘தத்துவத்தை அன்னியமாகக் காண்பதொழிய விட்டுநீங்குவது எப்படி’ என்றார். விட்டு நீங்கியபின்னன்றி யன்னியமாகக் காண்டல் கூடாதென்பது அனுபவமுடையோர்க்கன்றி துமக்குத் தெரியாதாயினும், “காய நின்னி-லன்னிய மாரு முன்னைய நிரதாரீ பிரிந்த பாரே” என்றற்றொடக்கத்துச் சுருக்கினின் குறபரியமு மறந்திலீர். பேயபடியுண்டாருருவன் பேய தனக்கன்னியமென் றறிவது எப்பொழுது? என்று உலகசெய்தியில்வைத தறியவுங்கில்லீர். வியாபகப்பொருளொன்றிற் கூடுமாறு நீங்குமாறும், ஏகதேசப்பொருளொன்றிற் கூடுமாறு நீங்குமாறும் போலல்லவென்பது, ஏகதேசப் பழக்கமேயுடைய துமக்குத் தெரிவ தரிதுதான். “விட்-டன்னிய மின்மையி னரன்கமல் செலுமே” என்பதற்கும், “இவ்வான்மாத் தனனை யிந்திரியத்து வேறுவான் காணவே” எனனுங் கண்ணழித்தாரைக்கும், “பாச மொருவத்-தன்னியி லாமபதி” எனபதற்கும், “அசத்தாயுள்ள வன்னபேதங்களை யசத்தென்று காண” என்னுங் கண்ணழித்தாரைக்கும், இன்னு மிவைபோலவன்வற்றிற்கும், பொருளொருமை கண்மராயினும், இவ்வாறு மயங்கிக் கூறுவீரல்லீர்.

“ஞானவானுக்கு அந்தியிட்டியாவது சிவஞானத்தினாலே யடைந்த சுத்தாவத்தையுநீங்கி ஆனந்தத்திலேயமுந்தல்” என்றார். “அந்தியிட்டி யொருவர்பண்ணுகிற கிரியையாமே. ஆனந்தத்திலே யமுதுகிற கிரியையை எப்படிப்பண்ணுவார்? அப்படியானால் எல்லாரையும் அப்படி யடைவிக்கலாமே. அன்றியும், அந்தியிட்டிக்குச் சத்தார்த்தம் என்னை? இப்படித் தோடமிருக்கையால், அது கூடாதென வறிக.”

‘அந்தியிட்டி’ என்ற வசனத்துக்குத் தாற்பரியமறியமாட்டாமையின் துமக்குத் தெரிந்தவாறே பிதற்றினீர். ஈண்டு ‘அந்தியிட்டி என்பதற்குச் சத்தார்த்த மில்லை’ என்றீர். ஐவகை யெச்சமென்றவற்றுட் சில வெச்சங்களையும் இவ்வா ரெச்சமல்லவெனக்கூறி, இகழ்வீர் போலும்.

“சிவன் சத்தியோடு கூடினார் பிரபஞ்சமுண்டாம். சத்தி சிவத்தோடு கூடினார் பிரபஞ்ச மொடுங்கும்” என்றார். ‘பின்னவந்து ஆகாதபடியினாலே தோடமுண்டு. ஆன்மாவுக்குச் சொன்னதும் அப்படித்தான்.’

சத்தி சத்திமான்களுக்குத் தாதானிய சம்பந்தத்தால் வேற்றுமையுன்மை யறி யாது, ‘பின்னப்பொருளல்ல’ என்றுவைத்துக் குற்றங்கூறினர். “சிவஞ் சத்தி தன்னை யீன றுஞ் சத்திதான் சிவத்தை யீனறும்” என்றுஞ் சருதியின் றுற்பரியமு மறிந்திலீர் போலும்.

“ஆன்மாவுக்கு மலப்பிணிபாற் சரீரமுண்டாயிற்று” என்றும், “அதைத் தீர்க்கக் குடிகையாற் சிவன் திருமேனி கொண்டது” என்றும், “அந்தப்பிணிக்கு மருந்து பிராரத்தம்” என்றும், “அதைச் சிவனுக்குக் கொடுத்தால் அப்பிணி நீங்கும்” என்றும், “அதை யான்மப்பிணிதான் பிணி நீங்காது” என்றும், சொன்னார். ‘கனமத்தை இவன் எப்படிச் கொடுப்பன்? அவன் எப்படி வாங்குவன்? கனமம்புசிப்பன ஆன்மாக்கள். அதுவு மனவாக்குக்காய சென்னியம். அதைச் சிவன் தான் செய்யாமலிருக்க வாங்கி எப்படிப் புசிப்பன்? ஆகையால், அது அந்தமன்று. ஞானிக்குப் பிராரத்த முண்டென்பதும், ஒருவாற்றா னிலையென்பதும், சற்குரு சன்னிதான விசேடத்தாற் சற்சம்பிரதாயந் தெரியாதவர் சொன்னதென வறிக. அன்றியும், பிணியானன் மருந்துதின்னாற் பிணி தீரு வதொழிய, அன்னியன் மருந்துதின்னாற் திராதெனில், மாதா மகவுக்குவந்த வியாதி நிமித்த ம்மருந்து தினைக் கண்டோமெனில், * தனந்தயனுக்கொழிய வே தில்லை.’

‘கனமத்தை’ இவன் எப்படிக்கொடுப்பன்? இவன் எப்படி வாங்குவன்? கனமம்புசிப்பன வான்மாக்கள். அதுவும், மனவாங்குக்காய சென்னியம். அதைச் சிவன்தான் செய்யாமலிருக்க எப்படி வாங்கிப் புசிப்பன்’ என்றார். கிரியாபாதத்திலே தானே “நித்தந்திரஞ் சிவபூசயிற் செபதையுங் சன்மத்தையுமனமாவையுஞ்சிவனுக்குத் தந்தம் பண்ணுக” எனச் சொன்ன சருதி எப்படிச் சொல்லற்றென்றறியீர் போலும். இன்னும், கிரியாபாதத்திற் போசனவிதியிற் “குண்டலியிற் சிவாங்கினியை யெழுபடி அன்னத்தை யதனகச் செய்யுமாகுதியாகப்பாவித் துக் சுவாந்நோது மத்திரஞ்சொல்லியருந்துக” என்று சொன்னவிதி எப்படிவிதித்தது? இன்னும், சிவார்க்குசனத்தினை யுத் தைவர் புசிக்கும் போசனத்திற் பாயனை மூலகைப்படு மெனவற்றுணை, முனையே விரண்மம் எப்படி விதித்தன? என்னையெல்லா மறியமாட்டார். கிரியாபாதத்தி னிததயவிதியிற் றற்பரியமே யறிமாட்டாத நீர் ஞானபாதத்திற் றற்பரியமறித்தரு யார்? கனமவழங்கே துமக்குத் தெரியாது. அன்றியும், ‘மாதா மகவுக்கு வந்த வியாதிநிமித்த மருந்துதின்னன் கண்டது தனந்தயனுக்கொழியவேதில்லை’ என்றார். அங்ஙனங் கூறிய தெமக்கே துணையாயிற்று. அம்மையப்பராசிய சத்தி சிவங்கனேரோக்கி உயிர்களைல்லாந் தனந்தயரேயாகவின், சிவனேன்கொண்டாலன்றி மலப்பிணி நீங்கா தென்பது தெற்றென வறிக. “பாஷண் குழவி பகங்குடர் பொருதென-நோயுண் மருந்து தாயுண் டாங்கு” எனத் தருமபுரத்தில் வழங்கு மகவின் பொருளு மறியீர் போலும். ‘சற்குரு சன்னிதான விசேடத்தாற் சற்சம்பிரதாயந் தெரியாதவர் சொன்னது’ என வாயகூசாது புறப்பதித்தீர். துமக்குச் சற்குரு வார்? அந்தக் குருவிடத்தில் விளங்குஞ் சற்சம்பிரதாயம் யாது? என்றறியவலுவாவார்க்கு, துமக்குச் சற்குருவாவார் இவ்வென்பது யாங் கூறவேண்டா. துமமுடைய || கூடத்தர் கூறியவாக்குக்களே வெளிப்பண்டயாய் முழுக்கும். அதுவும், ‘மெய்கண்டத்தகினை சந்ததி’ என் றொட்டிவீராகில், அதற்குச் சான்று

* தனந்தயனம் = பாஷணகுழவிப் பருவத்தான்மகன். || கூடத்தா = தலைவர்-முன்னோர்.

என்னை ? சந்ததியறிதற்கு முந்திய வடையாளம் அவ்வச்சந்ததிப்பற்றி வருந் தீக்கை வேறு பாடாமன்றே ! அதுவு துமதுசந்தி மெய்கண்டசந்ததியோடு மாறுபட்ட சந்ததியென் பதற்குச் சான்றும், அது காட்டுதும், “விரும்பிய மந்திராதி கார மச்சுனாதி கார மேவும் யோ காதி கார மெனச் சமயவிசேடம்-வரும்” என்னு மெய்கண்டனத் துருதியோடு முரணி, யோகாதி காரம் விசேடதீக்கையில் அடங்காதென்று மறுத்து, அதற்கு வேறு தீக்கைகொண் டார். இன்னும், சமயாசாரியர் சந்தானாசாரியர் முதலியோர் குருபூசை நிகழ்த்திரம்பற்றிச் செய்கின்ற நீர் தாமே, துமது சந்ததியின் வருமாசிரியர் குருபூசை துஞ்சந்திக்கேற்பத் திதிப்பற்றிச் செய்கின்றீர். இன்னும், “பிணை மாரின் நிப்பேண நந்திர மந்திரங்கள்-மனாதி க ளடக்கித் தெய்வம் வழிபடும் வாய்மையாகும்” எனத் தந்திரகலை மந்திரகலைகளைக் கூறி யொழித்துத் “தனதீய் நிலாதான நன்மை யுணர்த்துது லுபதே சந்தான்” என ஞானபாத முழுது முபதேசகலையெனக்கூறிய மெய்கண்ட சுருதியோடு முரணி, மந்திரகலைக்குமேற் பட்ட ஞானபாதத்துள்ளேநானே, சிலவற்றைத் ‘தந்திரகலாப்பிரகரணம்’ என்றும், சில வற்றை ‘உபதேசகலாப்பிரகரணம்’ என்றும், மயங்கிச் சொன்மர், “நீயோசெய்யாய்” “குற்ற மெல்லா முற்றிடு முயிரின் கண்ணே” என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகளோடு முரணி, “எல்லாக்கொடுமைக்கு முதல்வனே மூலகாரணம்” என்றீர். “நல்லசிவ முன்பின் னடுவே யருளிருக்கு-நல்லவருண் முன்பின் னடுச்சிவமாம் - பலகாலும் - குன்ற வருளிடைத்துங் கூறச் சிவத்திடத்து-நன்றாயும் குடியிருந்தோ நாம்” என்பதோர் வெள்ளைப்பொருள்பற்றி, இரண்டு சிவம் இரண்டருளாக வைத்து, முத்தி பஞ்சாக்கரத்தின் முறை, சிவப்பிரகாசம் திருவருட்பயன் உண்மையிளக்க முதலிய மெய்சண்டனால்களிற் கூறிய முறையோடு மறுதலைப்படக்கூறி, “உடையா ஞன்ற ன்வி ருக்கும்” என னூர் திருவாக்கே இதற்குச் சுருதியெனக் கொண்டார். முத்தி பஞ்சாக்கரமுறை இவ்வாறன்று, வேறென்பதற்கு, தும மனோ செய்த வருணச்சிரம சந்திரிகையிற் பஞ்சாக்கர முச்சரிக்கு முறை வேறுபாட்டா லினைத்தெனவும், அவற்றுண்முத்தி பஞ்சாக்கரமாவ திதுவெனவும், பகுத்தோதி ஆண் டெடுத்தக்காட்டிய சுருதியே சான்றகலாஹம், உயிர் * விவதானமாயிடநிறற்றலின் சிவமு மருளுந் தம்முணடுநிறற் ற நீர்கொண்டமுறையிற் பெறப்படாமையாலும், சிவத்தி லருள் வியாப்பியமென்றதுபொல அருளிற் சிவம் வியாப்பியமென்றற்குச் சுருதியின்மையின் அருண் முன்பின்னாக நடுநிற்குமென்றல் பொருதாமையாலும், “உடையா னடுவு ணீயி ருத்தி” என்ற சுருதிக்குத் தாற்பரியம் வேறுகலின், அது முடிபுநிலைக்குச் சுருதியன் மையாலும், சிவத்துக்குஞ் சந்திக்கும் வந்து பேதமின்மையின் ஒன்று முன்பின்னாக ஒன்று நடுநிற்குமென்று வந்துபேதமாக வைத்துக் கூறுதல் பொருதாமையாலும், வந்து பேத மில்லை யென்பதே யவ்வாறு கூறியதற்குத் தாற்பரியமெனின், ஆன்மாவை யவற்றோ டொப்பவைத்து நடுநிற்குமென்றதும் அவ்வாறே வந்துபேதமினமைபற்றி யோதினொ ண்ப்பட்டு மாயாவாதமாய் முடியுமாகலானும், பிறவாறானும், நீர்கொண்ட முறை அவசி த்தார்தமென்பது, இனியாகிலு மறிந்துகொள்வீராக. இன்னும், ஈண்டு விரித்துரைக்கற்படா லன வனேகமுன; விரிவஞ்சி யுரைத்திலம். இதுநிற்க. “தற்காலசந்தி யொருதினந் தவழி னும் பதித்தவமாம்” என்னுஞ் சிவாகமவாககியங்களோடு முரணி, சமயவிசேடங்களில் விடியலிற்செய்யுஞ் சந்தியைவரம்பாகக் கைவிட்டார். சிவபூசையிற் சாமானியார்க்கிய நீரா ட்டிமளவும் விங்குத்தி; அதன்பின் ஆசன மூர்த்தி வித்தியாதேக மாவாகனாதி; அதன பின் அபிடேகமுதலாயின, என் றிம்முறையே சோமசமுபிவாசாரியர் ஞானசிவாசாரி

யர் முதலிய பூர்வாசாரியர் சிவாகமத்தின்வழி விதித்த பத்திகளோடும், அவற்றைமொழி பெயர்த்துச்செய்த ஞானமீர்த்தஞ் சிவார்ச்சனபோத முதலியவற்றோடு முரணி, சிவசம வாத்தாபகரான அகோரசிவாசாரியரையுள்ளிட்ட * ஆதுனிகர் மூல வசனமின்றித் தாமே படைத்திட்டுக்கொண்ட பத்திகளையே கைப்பற்றி, கேவலங் கெதானுகெதிக நியாயத்தில் வீழ்ந்து, அபிபேகஞ்செய்து திருவொற்றாடை சாத்திப் பீடத்திலெழுந்தருளிவிக்குமளவும் லிங்கசுத்தி; அதன்பின் னாவாகனுகதியெனக்கொண்டு, பாதிப்பூசைத்தொழில் பயப்பாடின்றி வறிதே செய் தினைக்கின்றிர். “ஆதியா தார சத்தி யாயது பாதி யளித்த” என்னு ஞானபூசாவிதியின் ருத்பரியம் பற்றியாகிலு மறிந்துகொள்ளமாட்டிலீர். நீர் செய்யுங் கிரியைத்திறமேஇவ்வாறெல்லாங்குமுறுபடையாதலை நோக்குவார்க்கு, தம்முடையஞானத் திறத்தின் குறுறுபடை கைமுதிகநியாயத்தா வினிது விளங்கும், இவ்வாறே நீர் கொண்ட கோட்பாட்டினைத்தஞ் சிவாகமங்களோடுஞ் சிவாகமத்தெளிவாகிய மெய்கண்ட தூல்களோடுஞ் சிட்டாசாரத்தோடு முரணுவனவன்றி, ஒருவாற்றினும் அவற்றோடியையு மாறினமையின், துமக்குச்சற்குரு பரம்பரையு மில்லை; சற்சம்பிரதாயமு மில்லை யென்பது, எல்லார்க்கு மினிது விளங்கக்கிடந்தது. அதுகிடப்பச், சற்குருசந்ததியென்பது பல வாற்றாறு மெல்லார்க்கு மினிதுவிளங்குதற்குரிய பெருந்தகையுடைய மரபினுள்ளாரை நோக்கிச், ‘சற்குருசன்னிதான விசேடத்திற் கருகரல்லாதார்’ என்றும், ‘சற்குருசம்பிரதாயந் தெரியாதார்’ என்றும், இங்ஙன கீ ரிகழ்த்துகேதுவாகிய துமது துரபிமானத்தின் பெருமை வியக்கற்பாலதேயாம்!

ஐனவமலர் துன்னைப் பிடித்தவனை மயக்குமென்பதற்கும், பிடியாதவனை மயக்காதென்பதற்கும், “பரஸ்திரீ விடன் சன்னியாசி” உவமை சொன்னார். ‘மார்க்குறி மலம் எங்கேயிருந்தது? இவன் எங்கே யிருந்தான்? என்னு யிருந்தான்? என்னத்தாலேபிடிப்பான்? பரஸ்திரீ உவமானஞ்சொன்னார்; விடனானவன் அவர்களைக்கண்டு மயங்கினதோ * முிய அவ ரிவனை மயக்கின தில்லை. அன்றியும், “தானோ மாட்டாத” என்னுஞ் சுருதியிருக்கையாலும், அது ‘அர்த்த மன்று.’

வியாபகப்பொரு ளியல்பறியாமையான் ‘மலம் எங்கேயிருந்தது? இவன் எங்கே யிருந்தான்’ என்று ஏகதேசப்பொருட் பழக்கமே பற்றி வினையினீர், ‘எதினாற்பிடித்தான்’ எனினில், அது வழிபடுமுறையில் வழிபட்டுக் கேட்டால் விளங்கும், ‘பரத்தையர் விடனைமயக்குமா தில்லை’ என்றீர். வரைவினமகளி ரதிகாரமும் பார்த்தறியீர் போலும்.

“பாம்பு சட்டைசுழறினது சரீரத்திரிபு” என்றும், “முட்டை யுவமை இடத கிரிபு” என்றும், சொன்னார். “பன்னகமண்டசம” எனகிற பாட்டிற்கு விரோதிசுரு மாதலால், அது அர்த்தமன்று.

“பன்னகமண்டசம” எனகிற பாட்டிற்கு விரோதிக்குமாதலான், முட்டையுவமை மிடத்திரிபிற் கெடுதலுக்காட்டுதல் கூடாது’ என்றீர். ஓரியலுபற்றி யொன்றற்குவலமை

யாக வெடுத்துக்காட்டிய பொருளை மற்றோரையல்புபற்றிப் பித்தொன்றறகுவுமையாக வைத்தோதுதல் எல்லாநூல்கட்குந் துணிபென்பது நீரறியவில்லீர். “கண்ட ரனாவன-
கனவுணர்விற றுன்மறந்து” என்ற வாசிரியர்தாமே, மீள “அக்கனவும்” என உத்தேயார்.
முன்னொடுபின் விரோதிக்குமென் நிவ்வாறுகூறித் தள்ளுவீர போலும். தாமதநி
வ்ருந்தவாறு வியக்கற்பாலதே!

“ஆனமாவுக்கு முந்தினது பக்குவம்” என்றார். “பின்மலபரிபாகம்” என்றார். “ஆன
மாவுக்குப் பக்குவபரிபாகமாவது என்னை? மலஞ் சடமானபடியினாலே அது பரிபாகப்படு
கிற வகை என்னை?” “மும்மலஞ் சடம்” என்று சுருதியிருக்கையால், அது ஆர்த்தான
மென வறிக்.

“ஆனமாவுக்குப் பக்குவபரிபாகமா ~~வருவதில்லை~~” என்றும், “மலஞ் சடமானபடியி
னாலே அது பரிபாகப்படுகிற வகை என்னை?” என்றும், வினாவினார். வழிபடுமுறையில்
வழிபட்டுக்கேட்டால் அவையெல்லா மினிது விளங்கும்.

திருச்சிற்றற்பலம்.

சித்தாந்தமரபுகண்டனகண்டனம்

முற்றிற்று.

சுணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவசமவாதவுரை மறுப்பு.

என்னையிப் பவத்திற் சேரா வகையெடுத் தென்சித் தத்தே
தன்னவைத் தருளினாலே தாளினை தலைமேற் குட்டு
மின்னமர் பொழிச்கும் வெண்ணெய் மேவிவாழ் மெய்கண் டானூல்
சென்னியிற் கொண்டு சைவத் திறத்தினைத் தெரிக்க லுற்றும்.

ஆசிரியர் சகலாகமபண்டிதர் தம்மாற செய்யப்படுதற்கு வழிகூறுவா னெடுத்
துக்கொண்ட “என்னையிப் பவத்தில்” என்னுத் திருவிருத்தத்துள், ‘எடுத்தி’ என்னுஞ்
சொற்குச் “சமனாந்தம் பாசக்கூட்டம் கூடாதவகை சின்மாத்நிர சுத்த கேவலமாகச்
சேடிக்கப்பண்ணி” என்றாரைப்பா ருரை ஒருவாற்றாலும் பொருள்படுமாநிலை யென்பது,
சற்றமுள்வூடையோர்கெல்லா மினிது விளங்கும். அத்தேறியாது மதம் மானம் மயக்
கம் அறிவினமை முதலியனபற்றிப் பிணங்கும் புல்லறிவாளரை ஒருவாற்றாலு முணாக
தம் வாயி லில்லை. ஆதலால், அவ்விரு வேறு திறத்தாராயு மொழித்து, இடைநின்றாரை
நோக்கி, ஈண்டு ‘எடுத்தி’ என்னுஞ் சொற்குச் “சின்மாத்நிர சுத்தகேவலமாகச் சேடிக்கப
பண்ணி” என்றது செம்பொருள் இலக்கணப்பொருள் குறிப்பப்பொருளென்னு மூன்ற
னுள், யாதெனக் கடாயினார்க்குச், செம்பொருளென்றல் பொருந்தாது. என்னை?
வழக்கின்கண்ணதல் செய்யுட்கண்ணதல் நிகண்புதுல்கனிததல் அவ்வாறு பிரயோக
பின்மையானும், விதித்தலாவது கீழ்க்கண்ணதோர் கண்டிதப்பொருளை ஏகதேசக் கருவி
கொண்டு மேற்கண்ணதாகச் செய்தலே பிறிதன்றென்பது, ‘குடத்தை யெடுத்தான்’
‘ஆடையை யெடுத்தான்’ என்றற்றொடக்கத்து வழக்காலும், “கரகமலங்கள் பற்றியே
யெடுப்ப” என்றற்றொடக்கத்துச் செய்யுட்கண்ணும், அறியக்கிடத்தலின், அப்பொரு ளீண்
டைக் கேலாமையானு மென்பது.

இனி இலக்கணப்பொருளென்றலும் பொருந்தாது. என்னை? ‘கங்கையின்கண்
வேடச்சேரி’ என்றவழிக், கங்கையென்னுஞ் சொற்குச் செம்பொருளாகிய வெள்ளையி
வேடச்சேரிக்கிடனதல் செல்லாமையின், ஆண்டுத் தன்பொரு ளுணர்த்தாது, தன்பொரு
ளோ டியாதானு மொருவாற்றா னியையுடைய மீன் முதலியவற்றை யுணர்த்தலுமின்றி,
இலக்கணையால் வேடச்சேரியெனலும் வருமொழிப்பொருளோ டியைதற்குரிய கங்கைக்
கரைபினையே யுணர்த்தி ஆகுபெயராம்.

இனிச் சொல்லுவான் கருத்துவகையாற் கங்கையென்பது வெள்ளத்தினையே
யுணர்த்தி யியற்பெயராய் நிற்பின், ஆண்டு வேடச்சேரியென்பது, தன்பொருளையாதல்
தன்னொடு யாதானு மொருவாற்றா னியையுடைய பிறிதோர் பொருளையாத லுணர்த்துத
லன்றி, இலக்கணையால் நிலைமொழிப் பொருளோ டியைதற்குரிய வேடச்சேரியி னுள்ளா
ரையுணர்த்திஆகுபெயராய் நிற்கும், இவ்வாறன்றி முன்னதல்பின்னதாலுளதாகிய சொற்க
ளின் பொருளோடிணங்காமையுள்வழியும், உரைப்போர்தத்தங்கருத்துக்கையககொண்டு,

யாதானு மோரியையுபற்றி வேண்டியவாறெல்லாம் பொருள்செய்யின், அஃதிலக்கணப்பொருளாதல் செல்லாதென்பதாஉம், தம்முளொன்றையொன்று நோக்கி இருமொழியு மிலக்கணப்பொருள்பயக்குமெனின், அஃதொன்றையொன்று பற்றுதலெனவும் அன்னியோனையாச்சிரய தோடாமாய் முடியுமென்பதாஉம், எல்லா தூலார்க்கும் ஒப்ப முடிந்தது ஆகலான, அவ்வாறு இலக்கணப்பொருள்படுதற்குரிய காரணம் ஈண்டு 'எடுத்து' என்ற சொல்லின்கணின்மையானும், இதன்முன்னாதல் பின்னாத லுளதாகிய சொல்லு இத்தற்கணங்க லிலக்கணப்பொருள்படக்கொண்டுபின்னிதனையும் அப்பொருளோ டுணங்கவைத்து இலக்கணப்பொருள்படக் கோடுமெனின், அஃதன்னியோன்னியாச்சிரய மெனப்பட்டு வருவாமென்பது மேலே விளக்கினுமாகலானு மென்பது.

இனிச் சொன்மாத்திரையானன்றிச் சொல்லுவான் குறிப்பொடு படுத்தனரபபடுவதாகிய குறிப்புப்பொருளென்றலும் பொருந்தாது. என்னை? ஈண்டு ஆசிரியர் குறிப்பு வேறுகளானும், அன்றி எட்டாஞ்சூத்திரத்திற் கூறப்படுவதாகிய திக்வுக்கப்படுமியு ல்பினை ஈண்டு வேறெடுத்தோதல் ஆசிரியர் கருத்தன்மையானும், பரபக்கப்பாயிரத்தூட போல ஈண்டும் முதலுடைச் சிறப்பித்து வழிகூறுதன்மாத்திரையே ஆசிரியர் கருத்தா லானும், அதனைக் குறிப்பான் விளக்குதற்குரிய சொற்றொடரொன் னீண்டின்மையானு மென்பது.

என்று, இவ்வாறு தோற்றணரவல்லார்க்கு, 'எடுத்து' என்னு மூலத்தன்பொரு ளோடு சிறிதுமிணங்காதென்பது தெனியக்கிடந்த விவ்வுரைபோல, அவருரைத்த வேறு யுரைகளும், அவ்வமூலத்தின் பொருளோடு சிறிது மிணங்குமாறினறி, இழுக்குப்படுமெ ன்பது, தாலிபுலாக நயம்பற்றி யுணரந்துகொள்க.

“கல்லா வொருவன் றகைமை தலைப்பெய்து - சொல்லாடச் சோர்வு பரிம்” என்பதனால், இதனைப் பிறரறியிற் சோர்வுபடுமென்றஞ்சிப் பொதிந்தது வைத்துக்கொண்டு, தாமே தம்முட்கொண்டாடுவாராய், மதமானங்களுது மேலீட்டான், சூத்கரை நயஞ் சாது ப்பாருஞ் சாதிக்க; அதுகேட்ட பிறரும் கெதர்னுகெதிக நயம்பற்றி உடனிருந்துகொண்டாடுதல் வியக்கத்தக்கதேயாம்! “தம்மை - யுணரா ருணரா ருடங்கியைந்து தம்மிரு - புணராமை கேளாம் புறன்.”

கிருச்சிற்றம்பலம்.

சிவசமவாதவுரை மறுப்பு

முற்றிற்று.

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

‘எரித்து’ என்னுஞ் சொல்லுக்கிட்ட

வைரக்குப்பாயம்.

‘சிவஞானசித்தியுரை’ என்று வறிதே யொருபெயரிட்டுப், பேதவாதம் சுழற்புர ன்வாதம் பரிணாமவாதம் அனேகசுவாதமெனனும் பலவகைமதங்களும் ஒருவயிற்காணச் செய்த சித்தாந்தமுத்தியாபாசமாகப் புதுவதாக வொன்றுசெய்த ஞானப்பிரகாசமுனிவர், அதனுள் “என்னையிப்பவதில்” என்னுந் திருவிருத்தத்தில், ‘எரித்து’ என்னுஞ் சொற்கு, “சமனாந்தம் பாசக்கூட்டங் கூடாதவகை சினமாத்திர சுத்தகேவலமாகச் சேடிக்க” “பண்ணி” என்பது பொருளென்றுரைத்தது, இவ்விவவேதுக்களாற் செம்பொருண்முதலிய மூன்றனுள் ஒன்றற்கு மேலாமையின், அது பொருளாதல் செல்லாதெனமறுத்த மறுப்பி ளுருப், ‘பிரதிகண்டனமாகிய வெதிர்மறுப்புச் செய்தம்’ எனப் புருந்தார்க்கு, அம்மறுப்பி ளுட்கூறிய பொருள்களை முறைபிறழாமல் ஒரோவொன்றாக அனுவாதஞ் செய்துகொண்டு அமுமுறையான் மறுத்தலேமரபு, அங்ஙனம் * அனுவதிக்கவாட்டாது, முறைபிறழ் வெநி சுடிகொண்டு மறுப்பது, ஒரு நிககிரகத்தானம். இது கிடக்க.

* மெய்கண்டதேவநாயனாரே சிவஞானசித்தி செய்த ஆசிரியர்க்குத் திக்காகுருவா முகனாலாசிரியருமானாரென்பது அவ்வாறுரைசெய்தார் கருத்தாலான, ‘எரித்து’ என னுஞ் சொற்கு அவ்வுரைப்பொருளே பொருள், அதுவே ஆசிரியர்க்குத்து’ என முடிர்க்குக் கூகக் தலைசெய்துகொடு மென்பாரோடு பயின்ற பயிற்சிபற்றிச் சாகித்தது, தலையாய வறி வினோரெல்லாரானும் எள்ளி நசையாடறபாலதாயிறறு. என்னை? அருணந்திதேவநாய னாக்கு முதனாலாசிரியராயினரும், திக்காகுருவாயினரும், முதனாலோதுவித்தப் பாடரு ருவாயினரும், அகன்பொருளைக் கேட்பிதத் வித்யாகுருவாயினரும், ‘அதனை வழிப்படு தது தூல்செய்க’ வென அதுஞ்ஞஞசெய்தாருமெல்லாம், மெய்கண்டதேவநாயனாரேயென் பது, சித்தாந்தத்தைவெல்லார்க்கு மொப்பமுடிந்ததன்றே! அதனைப் புதுவதாக வெடுக் கொசிச் சாதித்தல் † சித்தசாதனமாய முடியுமாகலானும், முதனாலாசிரியரும திக்காகுர வுரு மாதனமாத்திரையே மெய்கண்டதேவநாயனார் கண்ணதாங்க ஁துதலின், என்னை பாடங்கெள்விமுதலியவற்றிற்குக் குரவராவார் மெய்கண்டதேவநாயனாரெல்லா, வேறுள்ள ரென்பபட்டு, † அசம்பாவிதமாய முடியுமாகலானுமென்பது.

அல்லதுஉம, மெய்கண்டதேவநாயனார் இவர்க்குத் திக்காகுருவென்பதனை எண் டிக் கூறுதற்கோ ரியையு என்னை? “என்னையிப் பவத்திற் சேரா” என்னு மிச்செய்யுள் னாறதுப் புறவுரையாகிப் உபோற்காசப் பிரகாரணமெனப்படுஞ் சிறப்புப்பயிர்ததுப்பட்ட தேயாமெனப்பதுஉம், சிறப்புப்பயிர்ததுப் பிரகிருதமா யெடுததுக்கொள்ளப்படுவன ஆக ஁யோன பெயர்முதலிய பதினாறு ஁ட் பட்டனமாதிறையேயன்றிப்பிறவல்லவெனப் பதுஉம, எல்லா தூலார்க்கு மொப்பமுடிந்தது. முடியவே, திக்காகுரு விவரென்றல் ஆகக் ஁யோன பெயர்முதலியவற்று ஁னான்றதல் செல்லாமையானும், மற்ற வணக்கம் அதிசா

* இது பிறனகூறிய பொருளை அனுவதிக்கமாட்டானமைபெனனு நிககிரகதசானா, நிககிரகத்தானமெனினுந் தேலவித்தானமெனினு மொக்கும்.

† சித்தசாதனமாவது-பரனுடம்பட்டதாய்ச் சித்தித்ததனை மறித்துஞ் சாதித்தல்

† அசம்பாவிதம்-அளவைக் கிலக்காகாதது.

பாடல்களையெல்லாம் ஒன்றென்றற்கும் ஏலாமையானும், ஈண்டைக் கப்பிரகிருதபா
சிய வசனை, இதனுட் கூறுதற் கொருவாற்றனு மியையின்மை யுணாக.

மற்று ஈண்டுத் தீக்காருருவாதல் கூறப்புகுந்தாரல்லர்; அது கூறுமுகத்தால் ஆசிரியர
சருட்டிற்றமே விளங்கக்கூறினாரெனின், ஈன்றுசொன்னாய். ஆல்வவாற்றாது கூறல்
பேண்ணொமையினும், 'அருளிஞ்ஞை தானினை தலைமேற் குட்டும்' என்பதே தீக்காருருவா
சல் கூறுமுகத்தால் அந்னை விளக்குதற் ஈமையுமாகலான், அங்ஙனம் நெல்லிச்செனிபோல
இனிது விளங்குவதாகிய வதனை பொழித்துக், 'சுருப்பிருக்க விரும்புசுமத் தெய்ததவாரூ'
கூட, பொதுச்சொல்லாகிய 'எடுத்து' என்பதனுள் அந்னை யிடுக்குறப்புகுத்தி வருத்தவ
கொண்டுகென்பது. எடுத்தோத்தில்வழியே உய்த்துணர்ச்சியாவதனறி, அல்லுழிக் கூடா
கென்பதே தூலேரர் துணிபெனக், அல்லது உம், தென்னுல வடதுன் முடிப்புமுது மின்
துணர்ந் திருதுலுக் குரைசெய்தமெனப்புகுநது சிவாக்கிரயோகிதேசிகர் மறைநூலன்தே
கொ முதலிய லொல்லாசிரியருரை எல்லாவற்றொடு முரணுதலானும், ஈண் டிதற் கிது
பொருளாதல் செல்லாமை சண்டிசொள்க. அல்லது உம், விதந்த கூறுதவழிக் குருவென
துஞ்சொல்லே தீக்காருருவையுணாத்துமெனபதற்கும், ஏனைக் குரவரை யுணர்ந்துதற்கே
விசந்தகூறல் வேண்டுமெனபதற்கும் உலகவழக்கே சான்றாலானும், அக்கருத விளக்கு
காபொருட்டு, அங்ஙனம் மிடர்ப்பட்டிரைத்தல, ஏறுக்கெனவுங் கூறி மறுக்க. இதற்குக்.
"சுரைசெய்சாரா சருத்திதுவாசலான 'எடுத்து' என்ற தூலாசிரியா கருதது மிதவேயாம"
என தூலாசிரியர் சருத்துக் துணிதற்கு இவவுரைசெய்தார் சருத்தை ஏதுவாகக் கொண்
டான. அது உபிரசரண சமமெனனுமே தப்போலியாய் முடியுமெனபது நோக்கிப்போலும்.
மற்றியிர்போல, இன்னும் வேறு வேறுரைக்கலுதுவார் சருத்தவன்கமால், இப்பொருளா
றாதது வேறு வேறு பொருளபதிதற்கு மியையுடைதென்பது சிறிது காட்டுதும்.

இவ்வழி தூல்செய்த ஆசிரியாக்குத் தீக்காருரு முதனாலாசிரியரு மாதன்மாநி
கொண்டையன் நி முதனுல் எடுத்தோதிச் செவியறிவுறுத ஆசிரியராயினரு மெய்யண்டதேவ
நாயனுழைமெனனுள் சருத்தா லுரைசெய்வார்ச்சு, 'எடுத்து' என்பது, எனக்குச் சிவ
நூலாப்போதுதலை பெரிததுச் செவியறிவுறுதெனப் பொருடாகது, மறைப்பொருளை
வாங்குதல்காபணம் பண்ணப்பட்டிப் போமன்றி' இவ்வாறுரைக்கலுதுவாராக்கு, "அந்
வன் டானு னவன்கொட் டென்றானு" என்றாப்போல, "எனை" என்கொன் டருபுபு.
காமெனவும், 'அருளிஞ்ஞை தன்னையெடுத தென்சித்தத்தே வைத்து' எனக் கூட்டி, 'அருள்'
தான்கமெனவும், "தூங்கு கையா னுங்கு நடைய" என்றாப்போல 'ஆன்' உடனிகழ்ச்சப
கொருட்சன் வந்ததெனவும், 'எனை' என்றது, ஈண்டிதாரப்பபட்ட சிவநூலாப்போதுதலை
மெனவும், 'எடுத்து' எனக் காரியங் காரணமாக வுபசரிக்கப்பட்டதெனவும், 'என்கி.
தாக்க தனனைவாகது' என்று, அதனைக் கேட்பிச்சிபினனாக் சிந்திப்பிதெனனும் பொரு
ட்டெனவும், 'தானினை' என்றது, தான் முயற்சியாகலாற் கேட்டல் சிந்தித்தல்களின பிண
சொற்குப் செளிசல் திட்டையெனனு மிருவகை முயற்சியெனவும், 'தலைமேற் குட்டும்'
என்பது உயர்ந்தை ஆய்விரண்டு முற்றுப்பெற்றதன்மேல் தலைமையாகச் செய்கிக் குமெ
னவுது, கொண்பபபும். இவ்வாறுரைப்பார்க்கு 'மெய்யண்டானுல் சென்னியிற்கொண்டு'
எனவே, மெய்யண்டதேவநாயனுர் இவ்வாசிரியாக்கு முதனாலாசிரியரெனபதானும், 'அரு
ளிஞ்ஞை' எனவே, அவரே தீக்காருருவென்பதானும், 'எடுத்த சித்தத்தே வைத்துத

* பிரகரணசமமெனனுமே தப்போலியாவது - மறுதலைப்பொருள் சாதிப்பதாய்
பிரித்தோரே துவை யுடன்கொண்டு வருவது.

தாளினை ரூட்டிம்' எனவே, இந்நூற் பாட்டுஞ்சொல்லிக் கேட்பித்தாரு மவரே, கேட்டதனைச் சிந்திப்பித்தாரு மவரே, சிந்தித்ததனை நிட்டைகூடச் செய்வித்தாருமவரே எனபது உமாகிய விவையனைத்தும், இசனுட் போந்தவா றுணர்க.

இனி இவ்வமாத்திரையேயன்றி, முதனூலுக்கு முதனூலுண்டெனனுங் சருகநூலு முரைசெய்யோர்க்கு, 'எடுத்த' என்பது, வடமொழிச் சிவஞானபோதநூலைச் சிவாகம சூத்திரினும் வேறெடுத்தெனச் செம்பொருடாகு, மறதற்பொருளெல்லாந் தில்நாபபண்ணம் பண்ணப்பட்டுப் போமெனவும், இவ்வாறுரைசெய்வார்க்கு, "என்னமுன் னில்லாமின் நெய்விர் பலரென்னை, முன்னென்று கன்னினை வா" எனருறபோல 'என்னை' என்பது, என்னுடைய தலைவனென மெய்கண்டதேவநாயனரைச் சிறப்பித்து நிற்குமெனவும், அத்ததியனா செய்யப்பட்டதால் அகத்தியம், தொல்சாப்பியனா செய்யப்பட்டதால் தொல்காப்பியம் என்றும்போலப் 'பவம்' என்றது, பவனாசெய்யப்பட்ட தூஸெனச் சிவாகமத்துக்குக் காரணகுறியாய் நிற்குமெனவும், சேர் திரட்சி யென்பவாக வின், 'பவத்திரசேர்' என்பது, பாலினகட் சாரமாய்ததிரண்ட வெண்ணையுபோல அவ்வாகமத்தின்கட் சாரமாய்த் திராணி தொகுக்கப்பட்டுளதாகிய வடமொழிச் சிவஞானபோதநூலே யுணர்த்துமெனவும், 'ஆவகை' என்பது, "ஆவகை நாமும் வந்து" எனருறபோலத் தமிழ்நாட்டின்காராக் காகும்படியென்னும் பொருட்டெனவும், 'எடுத்த' என்றது, அச்சுனை பவ்வாகமத்தினின்றும் வேறெடுத்தெனச் செம்பொருடாகு நிற்குமெனவும், 'என்கித்தெடுத்த தனைவைத்து' என்பது, சரிந்நாட்டிற் பிறந்துவதியும் எம்மேனாக் குச் சித்தமாயுள்ள தமிழ்மொழியினைகண்ணே ஆய்நொருநாட பத்திதென்னும் பொருட்டெனவும், ஆண்டு 'எல்' என்பது, சாதுயொருமைபற்றிக் கூறியுடனவும், 'அருளிஞ்சில தாளினை ரூட்டிம்' என்பது, அச்சுனை எனக் கொணுகித்தற்பொருட்டுக் கருவியினுலே திருவடி யுமரையினைகளை என புளறகைமற ரூட்டித் திருக்கையையும் பொருட்டெனவும், கொள்ளப்படும். இதனுள், முரணுல்லாநவா நெடுததுக்கதனும் உடன போந்தவா றுணர்க.

இனி இவ்வாறன்றி, மெய்சண்டிதவநாடனா திருமேனி மானிட வடிவத்தால்லா நிக் திப்பியவடிவாய்ச் சிறத்துள்ளதென்னுங் சருகநூல் உரைசெய்வார்க்கு, 'எடுத்த' என்பது, இமமானிடப்பிறவிபோற சேராவண்ணம் அருளிஞ்சில திருவுருவெடுத்தெனச் செம்பொருடாகு, இவருரைத்தனவெல்லாந் தில்நாபபண்ணம் பண்ணப்பட்டுப் போமெனவும், இவ்வாறுரை செய்வார்க்கு, 'என்னை' என்பது, மேலைப்பொருட்டெனவும், 'இடையம்' என்றது, இமமாயப் பிறவியென்னும் பொருட்டெனவும், 'இனை' என்பதுவருளாகும், 'சேராவகை யருளிஞ்சில யெடுத்த' என்பது, இதுபோல மயக்கத்துட்டாந் வேறுகருகிய திப்பியத் திருவுருவை யருளிஞ்சில யெடுத்தெனவும், 'என்கித்தெடுத்த தனைவைத்து' என்பது, என்னின்கண்ணே யத்தனைத் தயானஞ்செய்யுமாறு பத்திதென்னும் பொருட்டெனவும், கொள்ளப்படும். எனவே கொள்ளப்படும். இன்னும விரி பெருகும்.

இம்முடித்தெதுகையுட்பட்ட பொருளைத்தம "சினமாதிற சுதந்திகவல்லாந் சிம்குக்கப்படவனி" என்றுரைப்பாருரைபுன அடங்காமைமும், அவருரைப்பொரு சொருகப்பொரு னிவறுறு எடங்குமாதும், அவையுரையைநோக்கவியவுரைகள் சிறப்புடைமைமும், துருதுணாக இவ்வாறானே அவருரை யவவேதுப்பிரகரண சமமாதலுமன்றி, 'செய்யொரு நவிலு பிறவாது அனவாதையாய வரமபினைநியோபிதறகு மேதுவா யிடுக்குப்படுமென ரொழிக.

ஆற்றல், ஐயமும் மருட்சையும் நிகழாமை தூலாசிரியர் கருதத்தூண்டிது சொற்பொருந்நிதற்குரிய கருவி வேறெனையெனின், அவை மீமாஞ்சை நூல்களினினிது விளக்கும். அது சிவாசமதூறகு வியாக்கியானஞ்செய்த உமாபதிசிவாசாரியர் முதலிய தொல்லாசிரியரார் காட்டப்பட்டது. அவற்றுள், பூருவமீமாஞ்சை நூலுள் வன்மை மென்கைமபற்றிச் சொற்பொருந்நிதிக்குங் கருவியெனக் காட்டப்படுவன. * சுருதி, இலங்கம், வாக்கியம், பிரகரணம், தானம், சமாக்கியையென ஆறு. உத்தரமீமாஞ்சையு ளங்ஙனங் காட்டப்படுவன: † உபக்கிரம வுபசங்காரங்கள், அப்பியாசம், அபூர்வதையு, பலம், அருத்தவாசம், உபபத்தியென ஆறு. இவற்றி னியல்பெல்லா மங்ஙனதூலாவாய்க் கேட்டுணர்க்.

இதகண்ணியு மெடுத்தக்கூறிய வின்னோன்னவற்றுள், ஒன்றாறு முணரமாட்டாதார், இனிக் கூறுவனவெல்லாம், “வற்றியவோலை கலகலக்கு” மாறுபோல மறநெனையுறித்தலின்பாற்பட்டி, † அரண்ணியருதிதமே யாமென்பது தெளியக்கிடந்தவாறுணர்க்.

அங்ஙனங் கூறியவற்றுள்ளும், அவர் தர்க்கிக்குங் காலத்து, “பரமசிவனுக் கோரதிசரணம்” எனவும், “பிரமரகீடாயததா லமைந்த சிவபாவத்தர்” எனவும், “அதனூ லவரது தொழில் சிவனது வியாபார சதகியெனற லிமுககரது” எனவும், “எனவே, அவரங்ஙனஞ் சேடிக்கப்பண்ணுதன முதலாயின வருளிச்செய்தல் வருவனது” எனவும் கூறிய வினனோ ரன்னவையெல்லாம், ‘எடுத்தது’ என்றசொறகு “இதுபொருளன்று” என மறுத்ததன்மேற் குற்றங்கூறி, ‘அச்சொற கதுவேபொருள்’ என நிறுவதற் குரிமையாவான்செல்லாமையின், † அருத்தாரதர மெனனூர் தோல்விததானமாமென ரொழிக்.

“திக்காகுரு வணக்கமு மீண்டுக் கூறத்தொடங்கினுர்” என்பது பொருந்நரையமுன்னர்க் காட்டுதும்.

* சுருதியாவது,—வேறெனறனை யவாவது தானகருதிய பொருளைத் தானே தெரிவிப்பது. இலங்கமாவது,—ஆற்றலாற் பொருளை யுணர்த்துவது. வாக்கியமாவது,—இங்ஙனஞ் சுருதியும் இலங்கமுமன்றிச் சொறொடர்பற்றி யுணர் வருவது. பிரகரணமாவது,—“சோதிட்டோமம் வேட்க” என்றாற்போலும் விதிவாக்கியங்களைப் பொதுப்பட யுணர்ந்து சிறப்பா னறியப்படாத சமைகளை எவாயப்பட்டு இவ்வாறு செய்யுற பாற்றென வகுத்தக் கூறுவது. தானமாவது,—நிரனிற்றையிடமும் அண்மை யிடமுமென விருவகைப்படும். சமாக்கியயாவது,—காரணத்தான் வரும் பெயர்.

† உபக்கிரம வுபசங்காரங்களாவன,—எழுவாயுரை இறுவாயுரையோடொத்து ஒன்றுதலின,மற்றிற் தூல்துதலியபொரு ளிதுவேயாமென்று துணிகுதரைததற் கருவியாய் நிற்பன. அப்பியாசமாவது,—தூலிற் பயின்றுவருதலின், இதற் கிதுவே பொருளைனக்கொண்டிதுணிகுதரைத்தற் கருவியாய் நிற்பது. அபூர்வதையாவது,—இது மறநெருநூலா னறிவுறுத்தப்படாதவிடயமாகலின், இதற்குச் சிறந்தபொரு ளிதுவேனக்கொண்டிதுணிகுதரைத்தற் கருவியாய் யுள்ளது. பலமாவது,—இந்நூலிற் கிது சிறந்த பிரயோசன மாகற் பாலதெனக்கொண்டி துணிகுதரைத்தற் கருவியாய் நிற்பது. அருத்தவாதமாவது,—நூலுட் புனைதரைவகையால் சிறந்ததொருபொருளை அறிவுறுத்த நிற்பது. உபபத்தியாவது,—இப்பொருள் உத்திக்கு மிக இயைவதாமெனக் கொண்டுரைத்தற் பயத்ததாய் வருவது.

† அரண்ணியருதிதம்=காட்டகத்துப் புலம்பல்.

† அருத்தாரதரமெனனூர் தோல்விததானமாவது - மேற்கோணீச்சாதிக்கமாட்டாமல் அதற்குக் கேடுவரப்பேசுதல்.

இனி “அருள்” ‘பவம்’ முதலிய சொற்குட்நிறவு நோக்குமிடத்து, அவரே தீக் காகுருவு மென்று புலப்படும்” என்றனும் பொருந்தாது. என்னை? ‘பவம்’ என்றது, பலபொருள்பட நின்றலானும், ‘அருளினால்’ என்பது, ‘தலைமேற்குட்டும்’ என்பதனோடு முடிவுபெற்று நின்ற லெல்லார்க்கு மொப்ப வினிதுவிளங்குமாகலின், அது வலிந்துகொ ண்டி கூட்டுவார்க்கணி ‘எடுத்த’ என்பதனோ டியைதல் செல்லாமையானும், பிறவாற் றானு மென்பது.

இனி, “வேறுபொருள் கூறின் மாறுகொளக் கூறலாம்” எனத் தமமுரல்குட் படும் வழுவை யீண்டோறிக் கூறியது செவ்வனே பொருள்படுமாறு, மேலெடுத்தகூ டாட்டிய வேறு வேறு பொருள்களை யறியும் பகுத்தறிவில்லார் கூற்றையாமென்பது, மேற் கூறிய பொருட்டிறம்பற்றியு முணர்ந்துகொள்க.

அல்லனாஉம், ‘யா னிபவத்திற் சேராவகை என்னுடைய தலைவன் றனதருளினாலே ஈரளினை யெடுத்தது தாய்போ லென் சித்தத்தே வைத்துத் தலைமையுஞ் சூட்டும்’ என றிங்ஙன முபத்துணரவேண்டா தியாக்கு மினிது விளங்கக் கிடக்குஞ் செம்பொருளும், இன்னு மிவைபோல்வனபிறவுமுறுதியமாட்டாது, “மதம்பற்றி வேறுபொருள் கூறினா மாறுகொளக் கூறலென்னுங் குற்றம் தங்கும்” என்றது, ‘மைத்துனர் பல்கு மருந்திற் றெளி யாத பித்தன்’ என றொளபபிதற்கேதுவாய் முடியுமென் றொழிக.

இனித் “திக்கைக்கப்படு மியல்பு வேறெடுத்தோத வந்திலர்; அது கூறுமுடிந் தால் தமது திக்காகுருவின தருட்டிறமே கூறினார்” எனத் தாமே வாய்சொர்ந்து கூறுத லாற, தீக்கைக்கப்படுமியல்பு ஈண்டுப் பிரகரணமன்றென்பது தானேபோந்தது. போக றே, “பிரகரணமபற்றி யிலக்களை கோடும்” என முன்னர்க் கூறுவது உம்குலதர்ப்பணம் பண்ணப்பட்டுப் போமா னுணர்க.

இனி யருட்டிறங்கூறுதலும் ஐக்கியோன்பெயர் முதலியவற்று ளொன்றெனப் பட்டுப் பிரகரணமாதல் செல்லாமையான், அது கூறுமுததா லங்ஙனம் அருட்டிறமு டைய வாத்தனா செயம்பபரி னாலென ழிண்டைக்குப் பிரகரணமாகிய னூலின்பெருமை கூறினாரென்றலே பொருந்தமுடையதாகலான், இதனை விளக்குதற்பொருட்டு வேண்டப் பட்டபொகிய வருட்டிற மேனை யுரைப்பொருள்களானு மினிது விளங்கக்கூடத்தலான், இத னொப்பாருட் டிகதுணை யிடுக்குறப்புகுத்தி உலிந்து பொருள்செய் திடர்ப்பிதல் ஏற்றுக் கென் றொழிக. இன்னுனை * ‘துவ்யது’ வென்னு மையமேயன்றி யின்னு மாயிரையங்குடி னும், ஈண்டைக்குப் பயன்படாமை யுணர்க.

இனி ஈண்டிக் குருவணக்கங்கூறுத லாகிரியர்சருத்தாயின், ‘மெய்கண்டானே வண கங்கி யவனுல சென்னியிற் றொண்டு’ எனத் தெரித்துக்கூறுவர்; அவ்வாறு கூறுமையா னும், சிவசுத்தி யணக்கமுதலியனபோலக் குருவணக்கமும் பரபச்சப் பாயிரத்துட் கூறி யத்தே யமையுமாகலான் ஈண் டதனை யிடர்ப்பிததுப் புகுததவேண்டாமையானும், மறை ஞானதேசிகர் முரலிய தொல்லாகிரியர் இங்வாறுரையாமையானும், அஃதசித்தமென றொழிக. இன்னுனை ‘எடுத்த’ என்னுஞ்சொற் கவ்வாறுரைப்பாருரை யொருவாற்றினும் பொருள்படுமா றில்லையென்பது, தலைபாய வறிவினோர்க்கெல்லா மினிது விளங்கக் கிடக் தவா னுணர் .

* துஷ்யதௌ ஈஹஜகஃ என்பதோர் நியாயம் - அவ்வளவில் அவன்மனமுச் செனபது அதன பொருளென வறிக.

இனிச் “சூத்திரத் துப்பொரு ளன்றியும்” எனனுஞ் சூத்திரத்தை மீண்டுகரு மானமென்கொண்டார், அதனியல்புணராமையின். “சூத்திரந்தானே, யாடி நியூல் னநி யத் தோன்றி - நாடுதி லின்றிப் பொருணனி விளங்க - யாப்பினுட் டோன்ற யாததமைப பதவே” எனவும், “மேற்கிளந் தெடுத்த யாப்பினுட் பொருளொடு” எனவும் கூறிய சூத்திர விலக்கணத்தோடு, முரண்தவாறு பொருள்காண வல்லாக்கு, “சூத்திரத்தப பொருளன்றியும்” என்பதே இவருரை பொருள்படாதென்பதற்கு மானமாய் முடியுமென ரெழிக். ஐயமுமருட்கைய நீக்குதற்குரிய தந்திரவகையு மீண்டில்லையென்பது, நேற ஊட்டியவாறறு னுணர்ந்தகொள்க. இதனால் ‘எடுத்து’ எனனுஞ் சொற்கு அவ்வாறு ‘சேடிக்கப்பண்ணி’ என்றுரைசெய்தார், தென்னான் முடிவாதல் வடனான் முடிவாதல் சிறிது முணர்ந்திலவென்பது தெற்றென விளங்குதலால், அவையனைத்து முணர்ந்த வாசிரி யர்கருத்துணரமாட்டாது, மதமான முதலியனபற்றியே யங்கன முரைசெய்தாரென்பது, உய்த்துணர்ந்து சொள்க.

இனி இவர் “இவ்வுரையை யிலக்கணப்பொருளாகக்கொண்டு கூறல் அளவா துான முடிவுபற்றி” என்றதும் பொருந்தாது. அளவையுல விலக்கணக்குப் பீசமென்ப படுவது, ‘சொற்பொருளுணர்விற்குக் கருவியாகிய விலை திப்பொருட்டாக வெனக் கூற னுன கருத் திருளுவன்றி யறிந்தகொள்ளப்படாமை’ என்பதுஉம, அக்கருத்தறிவுகரு, ன கருவிகள் பிரகரணமுசலாயினவென்பதுஉம, தாம முடன்பட்டு முன்னாக கூறுகினை தமையால், அங்ஙன மாகிரியா கருத்தறிவுகரும பிரகரணமுதலியவற்றை யுயர்த்துணர் வல்லாக்கு, இவ்வரை யளவையுதான் முடிபுபற்றி யிலக்கணை பொருளாவாசெல்லுமாறு தான் யாண்டைபென் ரெழிக்.

இதனினே, ‘எடுத்து’ என்பதற் கவ்வாறு ‘சேடிக்கப்பண்ணி’ என்றுரைத்தல், செம்பொரு லிலக்கணப்பொருள் குறிப்புப்பொருள் என்றவற்றுள், யாதாமாதல் செல்லா தென மேன்மறுத்த மறுப்பு, மறறிவர்போலுங் குதர்க்கவுரையாளரற் போழ்ப்படாதவாறு, ‘எடுத்து’ என்னுஞ் சொல்லுக்கிட்ட ‘வைரக்குப்பாய’ மென்பதுஉம, செளமியக்கிடக்கவா ளுணர்க.

அற்றே லில் லங்கனமாக; இவ்வுரை பொருள் படாதென வேறுபொருள் கூறிக் கதுவும், மூவகைப்பொருள்களி னென்றவான செல்லாதாலெனின், அறியாது கூறினவர். ஆண்டு ‘எடுத்து’ என்னுஞ்சொல் ஆசிரியர் கருத்தணிந்த துரைச்செங் குறிப்புப்பொருள் பற்றிமாறு தொல்லாசிரிய ருரையி லினிது விளங் தும.

இனி வேரோற்றறு லிலக்கணப்பொருளாமாறு, செம்பொருளேயாமாறு, அவை யிவ்வுரைபோலன்றி அவாய்நிலை தருத் யனமைசுளா லியையுடைபனவாய் அள ‘யெடுத்தி’ தென்னுஞ் சொல்லை அழகுசெய்யு மணிகலம் போலச் சிறந்தவாறும்கீழ்க்காட்டிய வுரைகளா லினிது விளங்கக் கிடக்கதன. அவையனைத்தும் புடைபட வொழி யாராபு துணரு துண்ணுணர்விலாதார், “கூவ லாமை குரைகூட லாமை, கூவல்லா டொசுருட்டிமா டுடல்” என்பதுபோல, “இவ்வுரைப்பொருளையன்றி வேறு பொருள்படுமாறு மென னுண்டாங்கொல்” என்பதுஉம, “நாண்டிச் செவ்வனே பொருள்படவுரைத்த வடனறறு துள் அமைபாது” எனச் செருக்கிக் கூறுவதுஉம, ‘மைத்துவர் பங்கிடபித்த’ நென சொல் ளப்படற்பாலவாயவா னுணர்க.

இனிச் சொல்லுவான குறிப்பே யகருவி ஆண் டிலக்கணக்கோற்றகு எடை அஉம, அதற் குறித்தாகற்பால தியாடானுமோ ரியைப்பயன்றி வேறியாடானுமோ ரியை

புகாடல் பொருநராஜென்பதும், “இனிச் சொல்லுவான் கருத்துவகையால்” என்பது முதலியவற்றின் விளங்குமாறு காட்டினும்.

“ஆனந்தின் *** சங்கைச் சவரயினையே யுணர்த்தியாருடையராம்” என்ற தனியா நொழியது, “இனிச் சொல்லுவான் கருத்துவகையால்” எனவேறுமெறித்துக்கொண்ட தெறுதற்கு” எனவும், “யாதானுமோ நியைப்புற்றி எனவாளாகுறது “உரைசெய்வோர் தக் ளு கருத்துக்கியையக் கொண்டு” என விசேடித்த தெற்றுக்கு” எனவும், அச்சொற்றொடரின கருத்துக்களை யறிந்து கொள்ளமாட்டாத மடமை, அதற் கப்பொருண்மாட் டியா னானுமோ நியைபுகொண்டாறதல் கற்பிக்க ஒருப்பரிம.

“அதுவே லிலக்கணை, அங்ஙனமல்லாக்காற் செம்பொருளபிவான் செல்லிநூற் செலவும், அதனாற் குறிப்பே யக்கருவி இலக்கணைகோடற்கு” எனவும், “பிரகரண முக் ளாயின அக்கருத்தறிவுறுத்தற் கருவிகள்” எனவும், “பிரகரணமுதலியன வுள்வழி அலைப் பையமையும்; பிரகரணமுதலியவற்று ளொன்று மில்வழி எத்துனை யியைபுகடினா மிலக கணையாதல் செல்லாது” எனவும், இன்னு மிவ்வாறெல்லாந் தம்மைப் பேசுவிர்த்ததபோ லுந் தாமிங்ஙனங் கூறிப்பனவெல்லாம், பிட்டபேண நியாயமாய், “இனிச் சொல்லு வான் கருத்துவகையால்” என்னும் அத்தொடர்க்கத்துச் சொற்களின் பொருளை வலியுறு க்கி மெக்கே துணையாவனவாம்; அச்சொற்களின் கருத்துணரவல்ல துண்ணுணர்வுடை யாய் நோக்குமிடத் தென்பது. அங்ஙனம் யாங்கூறிய கருத்துணரமாட்டாமல் ‘அவசரத் தாறும்’ என்ற சொரு நிககிரகர்தானம். இலக்கணை கொள்ளுமிடத்து, முதற்கட் சொல்லுவார் கருத்துவகையா லியைபுகோடவனறி, அதனை யுரைப்போர்தத்க் கருத்துவகையா லியைபுக்காடல் பொருநராஜென்பது, இரானுலற் தெற்றென வுணங்க, “அம்முனொனதனை யொன்று நோக்கி இருமொழியு மிலக்கணைப் பொருள் பயக்குமெ னின்ன அல்லது அஷ்ணியோனணியாச்சிரய நோடமாய்” என்றதனை “அண்ணிய ருதிதம்” என நிஃழ்து, “அதற்கு முன்னாகல் பின்னாக லுளதாகியசொல்லை அக்கருத்தறி வுறுத்தற் கருவியாகக்கொள்ளின், வழுவன்று” என அதனை ஏதவாகக்கூறினா. அதுவு மணியோனணியாச்சிரய நோடமாய் முடியுமென்பது நோக்கிலிப்போலும். வேறொரு மொழியை யவாவாது கந்தமுனொன்றற்கொனதே கருவியாமெனப்பதுபடக் கூறுதல்ன், அது குறற்பெறுதற்கமாயமுடியும். மறுது முணர்ந்தகொள்க.

இனி ‘இஃத பொருள்’ என்றவழி, ‘அதற்குப்பொருளன்று’ எனமறுத்தாரைப் பரி கூறிய அப்பொருளைத் தழிஇக்கொள்ளப் புகுநாரர், அதற் குப்பியாகமா யுள்ளவைமாற் க் கொடிய கூறல் வேண்டும். ஈண்ட வ்வாறனறி, “எவ்வகைச் சொற்கு மாற்ற லிருவகை யது” எனதும், “அவற்றியல் பிவை” எனதும், “அவறதன் முனையது இஃத துணைப் பகுதித் து” எனதும், “மற்றும் இஃதனை யிஃததுணைப் பகுதித் து” எனதும், “அப்பொ ருட் கூப்படு மியை பிஃதுணைப் பகுதித் து” எனதும், மறுது பின்னோரணவவறக கொன்னை விரிததக் கூறுதலும், “குறிப்புப்பொரு ளிலக்கணைப்பொருளி லடங்காதனை ப கொருசாரா மதம்” என்றலும், “அவறதுளொனது சிறப்புததது” என வலியுறு க்தலும், “அவற்றிற் குதாரணம் இவையிவை” என வெறித்துக்காட்டுதலும், ஆங்கு வின்னோரணவையெல்லாம், ‘ஓசை நிலையுதலில்லது, வாயிறகுப் புலனாறலால், குடம் போலும்’ என, ‘விபக்கத்துச் செவ்வதாகிய விஃ திண்டைக் கேதவாதல் யாவாநாள்’ என ஒருவன் கடாயவழி, ‘இவ்வோசைதான் ஆகாயத்தின் குணமாயுளது; அதற்குச் சம்பந் தக் சமவாயம், அது நிலையுடையது. ஓசை ஆகாயத்தின் குணமெனப்பது, அவ்வாகாயத்

சில் அஃது எதிரொலிவடிவாய்த் தோன்றிச் செவிப்புலனுதல்பற்றி யுநியட்படும்; அங்
வோகை செலிக்கட்சென தியையுமா நியாங்கனமெனின், முரசு குணிற்குட்படவிற பிற
ந்தவாசை நீர்த்தரங்கம்போல வேறுவேறு தோன்றி யிறுதிக்கண்ணெழுத வோகை
செவிக்குப் புலனுமென் திவ்வாறுணரப்படும்” என்று இயைபில்லனவாகச் சொல்லுந்
சொற்கள்போல, மற்றொன்று விரித்தலென்பாற்பட்டு, அருத்தாந்தரமெனனு நிக்கிரகந
தான மா மென் றெழிக.

அங்ஙனங் கூறியவற்றுள்ளும் பொருந்தாதன பலவுள. மற்றுக் ‘கங்கைக்கண்
வேடச்சேரி’ என்றாலே, ‘கங்கை வேடச்சேரி’ என வொரோவழிச் செம்பொருள்படுத்தி,
மேற்கும், அவ்வாறன்றிக், ‘கங்கையின்கண் வேடச்சேரி’ என இன்சாரியை தலைப்பெய்த
கூறுமிதன்கண், அப்பொருள்படு மா நிலை. கண்ணெனுருபு அப்பொருளுணர்த்தலும்
எனுகோடறகு, நச்சினுர்க்கினிய முதலியவாவே சான்றென்பது. “இச்சொல்லா னிப
பொருள்பயக்கவென்னுஞ் சிவசங்கேதம் இயற்கையாற்றல்” எனப் பிறமதப் பயிற்சிபு
நிக் கூறியது, ஈண்டைக் கவசித்தாந்தமாதல், சிவாகமதூல் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணரப
படு மென்பது.

* ‘உறுப்புறுப்பி நிலையாற்றல்’என்னு முன்றும்புகுதி தமிழின்கண் இடுகுறிப்பெயா
காரணப்பெயரென்னு மிரண்டனாள் அடங்காது வேறுபெயர்பெறுத ஷதிர்திலார்போல
மென்பது. இன்னு மில்வாறு வருவனவெல்லா மோர்ந்தகொள்க. ஈண்டு விரிப்பிற
பெருகும்.

ஈண்டைக் குப்போக மல்லாதவற்றை விரித்தலா லாவதோர்ப்பயனு மில்லையென
றெழிக.

மேலை மறுப்பினுள், ‘இனிச் சொல்லுவான் கருத்துவகையால்’ என்பது முதலாக
யாங் கூறியவகைகளிற் பெறப்படுந் தாற்பரியமே ஈண் டொருவகையால் வருத்துக்கூ ரினு
மென்ப துணர்ந்தகொள்க.

இத்துணையுங் கூறியவாற்றால், ‘எடுத்து’ என்னுஞ் சொற்குச் “சின்மாதிரி கூதக
கேவலமாகச் சேடிக்கப்பண்ணி” என்றுரைத்தல், ஒருவாற்றானும் பொருந்தமா நிலை
யென்பது, மனக்கோட்டம்விட்டு, துண்ணறிவு நடுவுநிலைமையு முடையராய் நோக்குவார்
கெல்லாம், இனிது விளங்கு மென்பது. இனிக் “கல்லாவொருவன” முரலாக அவற்றை
‘யெடுத்துக்காட்டுதல், “குணமென்னுங் குன்றேநிநின்றார்” இயல் பனது” என்பார்க்கு, அவ
றதை முதற்கண் அங்ஙன மெடுத்தோதிய தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனா முத
லிய அவரெல்லாங், “குணமென்னுங் குன்றேநி நின்றார்” என்பது, உடன்பாடன்றுபோ
லுமெனக் கூறி விடுக்க.

* உறுப்புறுப்பி நிலையாற்றல் - காரணவியுகுறி யெனப பெயா பெறுமென் றுணாக.

திருச்சிற்றம்பலம்.

‘எடுத்து’ என்பதற்கிட்ட

வைரக்குப்பாய முற்றிற்று.

கணபதி துணை.

நிருச சிறமமலம்.

சிவசமவாதகன். னமென்னும்

சிவசமவாதவுரைமறுப்பு.

இக்காலத்துச் சைவரிலொருசாராரா உருவ சிவசமவாதிகள் திற்பான்மை வேறுபட்ட புதிதாக வொருமதங் கட்டிக்கொண்டு, அதற்கெதபச் சிவாசமவாதகியங்களைத் தமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் நாத் திட்டாப்படுத்து வியாக்கியானஞ்செய்து தம்முள் ஹைத்துத் தாமே ஸம பாராட்டாநிற்பர். அதுகேட்ட பேசுதலும், அவாசொல்லிய அர்த்தத்தை யுஞ் சிவாகமவாக்கியங்களுமே முன்பின் மகிவற்றோக்கி, இலித்தனங்கும் மந்திரிதிணங்காதென்று தெரிந்துகொள்ள மாட்டாமல், கொள்ளுகெதிக் கிடாயுத் தானே அவர் தமமதத்திறாறானே வீழநது கடி ஸம பாராட்டாநிற்பர். அவா ஈம், சிவஞானசித்தி சிவாகமார்த்தங்களுக்கெல்லாம் உரைபாணியெனச் செய்பபட்டி நிலைபெறுவதென்றுலகிரிசுத்தியுறுதலின், அதனைத் தன்னிற்றங்கருமபலங்கமாட்டாதென்றுகொண்டு, அதற்கும் இணக்கமின்றாகவுரைபொனறுசெய்துகொண்டனா, அவவுரையிலுள்ள தோஷங்களை விசாரித்தலுமணற்சொற்றிற்கல்லாபதல்போலும். ஆதலின், அதனை லக்ஷியத்தன்பாற பரிந்துக் கண்டித்தல் மகாபாணப பிரயோசனத்தற்கு முயலை லக்ஷியப்படுத்தல்போல வகிச்சொற்கேதுவாம். ஆயினும், “சாஸ்திரப பிரவேசமினரிச் சித்திராத வபதேசமாத்திரங் கேட்குச்சித்திரத்திற்கு மூலபுத்தியுடையாக்கு, அதிறபுத்திப் பிரமசம வாராமற் கறிசொருவழிகாட்டிக்” என்றுபெரியோர் ஆதனாபித்தலின், ஆளுஞ்ஞாலங்ஙனஞ் செய்வலாகாதென்று சமமதித்து, ஸ்ராவியுலாகதிப்பாய்மற்றி அந்நன்னை ஆண்டாணஞ்சுந்தில் தோண்டுகளெடுத்துக் காட்டுதல்.

“சிவமுந்நமக்குநீதி”

தமிழ் வியாகரண நிருசரமூலையுங் கண்டறியாது, தமிழககாவியங்களுையுங் கேட்டறியாது, சமீபபதங்களை யெனமிதப் பயிற்றறியாது, தமிழ்தாதுக்குரைசெபத்’மென்றுந் ஆரம்பித்துக்கொண்டது, அறுமியர் சிறுவீரிகட்டி விளையாத்தலை யொகரும். ஆதலின், துமமுறையின்கணுள்ள சொற்குற்றங்களை யொழித்துப், பொருட்குற்றங்களுட் சிறுசெவெடுத்துக் கூறுவான புதுநீதம்.

“முத்தானம் முத்தானம் சிறசத்திகளெல்லாஞ் சிவச் சிவந்ததிகளோடு முழு வதுமொக்கும்” எனக் கொண்டீர், அதற்கு மாறுபாடாக முத்தாரட்டானே “உலகமயில சிவன்” என்றும், “ஒப்பிலாவுமை” என்றுஞ்சொல்லியதுமாமக் கவசுத்தாரதமாம். அதனைச் சங்கோசம்பண்ணிப்பொருள்கோடுமெனிராயின, தொடக்கத்தில் கீர் சொன்னசொற்கே சங்கோசமாக வகரசெய்தினை, துமமுறை முழுவதுஞ் சொற்குட்டித்தபடியின்றிச் சங்கோசமுறையானே மூலாத் தீர்த்துப் பிறையொருவொள்ளப்படுமென முடிந்தது. இனி

அங்குலம் அம்புமுரைக்கெல்லாரு சங்கோசமாகப் பொருள்கொள்வழி, தம்மதங்கைவிடப் படுத்தலும், உமது சித்தாந்த நிலைபெறுதலும், ஒருநிலையாம். ஆகலின், முதற்கட்டானே “உலமையில்லவன்” எனும், “ஒப்பிலாவனம்” என்றும், நீர் பிரயோகித்த சொற்களுக்குச் சங்குசிதமாகப் பொருள்கொள்வது நமக்கே பலமாபிற்று. “முன்னுரை நலங்கொளார் க்கு நவமுறு முறை யுரைப்பாம்” என்றீர். எனவே, “முன்னுரையே நல முடைத்து; அதனலங் கொள்ளமாட்டாத பேதைகளுக்கு நாமொரு நலமுறையுரைப்பாம்” என்றதாயிற்று. இதனால், “யானுமறியே வைனும் பொய் சொல்லாள்” எனும் பழமொழிக்கு அம்வாக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாம். இது நிந்த.

“ஒருமோட்டன்”

வாரணமுடிதையுடையானே “வாரணம்” என்றருபெயராத கூறி, ‘ஒருமோட்டன்’ முதலிய விசேடணங்களுக்கு விசேடியமாக வைத்த ஆசிரியர் கருத் தறியமாட்டாது, “வாரணமென்று ரூபம் பண்ணுக” என்றீர். ரூபப்பிரயோசனமுள்ள பதானுபாய மில்லாதவிடத்து ரூபஞ்செய்தல் பொருந்தாதென்ப தறியகில்லீர். அலங்கார சாஸ்திரம் படித்தறிந்திராயின், இவ்வாறு ரூபகதத்திற்கும் ஆகுபெயர்க்கும் பேதற் தெரியாமற் சொல்லி யிழுக்குதீர். அதுவிடக்கூட.

“என்னையிப் பவத்திற்கோ வகை”

இயம் நியமாதி யட்டாவகங்களும் யோசத்திற்கேயனறி நூனாதிநகு முண்டென்று சிவாகமங்கள் கூறினதில்லை யென்பதும் விசாரியாமல், சாலம்பயோகம்போல நிராலம்பயோகமும் யோகபாதத்திலுள்ளி நூனபாதத்திற் சொன்னதில்லையென்பதும் விசாரியாமல், ‘சாலம்பயோகமே யோகம்,’ ‘நிராலம்பயோகம் நூன’ மெனக் கொண்டு, “அதிற் பிரத்தியாகாராத தாரணைவரையறி சமனைபரியத்தஞ் செல்லும்” என்றும், “அதுவரையு மான்மாப் பசுவெனப்பெயாபெற்றுப் பசுத்துவமெனப் படிக்கப்படும” என்றும், “அதற்குமேல் உன்மனமுலந் தியானத்தானம்” என்றும், “அவ்விடத்திற் பசுத்துவ நிலித்ததியாய் ஆனமாப் பசுவெனனும் பெயர்நீங்கி அறியுமாத்திரமாய் ஆன்மாவெனப்பெயாபெற்று ஆன்மதத்துவமெனப் படிக்கப்படும” என்றும், “அதற்குமேல் உன்மனதலாதஞ் சமாதித்தானம்” என்றும், “அவ்விடத்தில் ஆன்மாவெனனும் பெயர் போய்ச் சிவனைப்போல நிட்களாமாய்ச் சர்வமாய் அதுக்கிராத விரதகமாய்ப் பரமெனப் பெயாபெற்று வித்தியாதத்துவமெனப் படிக்கப்படும” என்றும், “அதற்குமேல் உன்மனதலைக்குபரி சாக்ஷாத்காரத தானம்” என்றும், “அவ்விடத்தில் ஆன்மாப் பரமெனனும் பெயருநீங்கிச் சிவனைப்போலச் சாட்குண்ணிய பரிபூரணமாகிய சிவத்துவாயி் வியத்தியுடையவனாய் நிட்களாதிதமாய்ச் சுத்தசிவமெனப் பெயாபெற்றுச் சிவத்துவமெனப் படிக்கப்படும” என்றும், “இந்த ஆன்ம தத்துவ முதலிய மூன்றுமே முறையே நூனமனேயம் ஞாதிரு வெனப்படும” என்றும், “இதிற் பிரத்தியாகாரஞ் சுத்தாவஸ்தைச் சாக்ஷரம்; தாரணை சொப்பனம்; தியானஞ் சுமுததி; சமாதி துரியம்; சாக்ஷாத்காரம் துரியாதிதம்” என்றும், “சுத்தாந்த மகாவாக்கியத்தில் மூன்று பதத்திற்கும் வாச்சியப்பொருள் வேறையானாலும் இலக்கியப்பொருள் இப்போது சொல்லப்பட்ட ஆன்மாவெனபதம் பரமென்பதஞ் சிவமெனபதமாகிய மூன்றுமே யாம்” என்றும், நீர் கொண்டுவாற்றிற்கேற்ப, இத்திருவிருதத்தில் இரதமூன்றின் விளக்கமும், ‘சித்தத்தே’ என்பதனாலும், ‘தனை’ என்பதனாலும், ‘தானனை’ என்பதனாலும், இலக்கணையாற் சொல்லப்பட்டதென்று உரை செய்தீர்.

‘சட்டில் கூப்பிட்டது’ என்ற விடத்திற் சட்டி ஊக்குக் கூப்பிடுதற்கு மையல்லாமையால் ஆண்டுக் கொண்டிப்பொருளுரைத்தல் வேண்டும். ‘ஆயுக் கிருதம்’ என்ற விடத்தும் ஆயுவுக்குக் கிருத்தவயிலலாமையாற் கொண்டிப்பொரு ளுரைத்தல் வேண்டும். ‘தூறுநிப்பு’ என்ற விடத்து தூளுனை யுநிப்பாசமாட்டாமையால் ஆண்டு இலக்கணப்பொரு ளுரைத்தல் வேண்டும். ‘கங்கையில் வேடச்சேரி’ என்ற விடத்து கங்காசலப்பிரவாகம் வேடச்சேரிக்கு ஆசாரமாசமாட்டாமையால் ஆண்டும் இலக்கணப்பொரு ளுரைத்தல் வேண்டும். ‘பிச்சை சிதம்பரத்தில் வசிப்பிக்கிது’ என்ற விடத்தால் வசிப்பிக்கிது தொழிலுக்குப் பிச்சை காத்தாலாகமாட்டாதாகையால், வேறிலக்கணப்பொரு ளுரைத்தல் வேண்டும். ‘சிந்தாதானே புருடன்’ என்ற விடத்தும் புருடனுக்குச் சிக்கத்தவசாதி யில்லாமையால் இலக்கணமாயல் வேறு பொரு ளுரைத்தல் வேண்டும். அருந்தவாதற் திதவாதன்களுக்கும அப்பொருள் கூடாமையாற் குற்பரியப்பொருள் வேறுரைத்தல் வேண்டும். அவ்விடங்க ளிறப்பால்த் ‘தனனைவைத்து’ என்ற விடத்தும், ‘தானினை தலைமேற்குட்டும்’ என்ற விடத்தும், அருந்தாறுபத்திக்கு இட மில்லை. இரு சிவந்தியான்கொண்ட துமக்குச் சிவ சொருபத்திபானமும் அந்திகாரமாம். ஆசலின், ‘சித்தத்தே தனனைவைத்து’ என்பதற்கு, இதயத்திலே குருகுப சிவந்தியானஞ் செய்வித்தெனனும் பொருளு முடமபாடாமனநி விரோதமாமாநிலை. இன்னும், சாம்பலித்தொண்டி நிருவடி மிசினமேற் குட்டுவது துமக்கும் அவ்கோரமாம். ஆசலின், ‘தானினை தலைமேற் குட்டும்’ என்பதற் கங்கனம் பொருளுரைப்பதனும் துமக்குடமபாடாவதனநி விரோதமாமாநிலை. இங்கனம் துமது மதவிரோதமுமின்றி உபபுத்தியுநேர்வதாகவும, சண்டும் இலக்கணையென்று கொண்டு வேறு பொருளுரைத்தல் நெறியன்று. பதங்கள் விரோதப்பொருடாது உபபுத்தியு முடையன் வாயிருக்கவும் இலக்கணையென்று வைத்து வேறு வேறு பொருளுரைப்பின் அவையெல்லா நியமமுறைபிறழ்ந்தொழியுமென, றுணர்க. ‘தனனைவைத்து’ என்பதும், ‘தானினை தலைமேற் குட்டும்’ என்பதும், அவ்விடங்களிறப்பொருண் னாறு கொள்ளாவிடினும், ‘எடுத்து’ என்ற முற் சொல்லொதி சம்பந்தக்கும் பொருது பொருள் பண்புண்கலின், இலக்கணப்பொருளே ஆண்டுக் கொள்ளல் வேண்டும். அவ்வன்முறை பண்ணுது விடம், ‘எடுத்து’ என்பதற்குச் சமனா ந்தம்பாசமுத்தியாகியபாசத்துவ நிவிந்தியே பொருள்; ‘ஆசலால், அதுநின்று வறறிப்பொ ருள் பகைக்குமென்பிராயின், ‘எடுத்து’ என்பதற்கு, அதுவே பொருளு என்பதற்கு, நியாமமே என்பனை? ஒன்றும் சாண்கிலம், இன்னும், தீக்கையில் அத்தவசோதனை செய்தபின்னரன்றே ஆன்மாவைப் பிராசாதமார்க்கத்தாற் சமண்பரியாதா எடுத்துக்கொண்டுபோவது. இரத்தத் திருவிருத்தத்தில் அத்தவசோதனை செய்தபின்ன சொன்னதில்லையா, ‘எடுத்து’ என்பதற் குப் பின்னச் சிங்மாததிர சுத்ததேவலமாதக் சேடிகம்பண்ணி யென்பதற்கு குறிக்கு மொருசொற்றனுமில்லையா, முன்பின் ஒருசம்பந்தமுமின்றி ‘எடுத்து’ என்றன் மாத் தினை யானே அப்பொருள் பரிமோ’ சாஸ்திரத்தில் ‘எடுத்து’ என்று வருவனவற்றிற்கெல்லாம் அதுவே பொருளாகலின், அதற்கேற்ப ‘அத்தவசோதனை பண்ணி’ என்பதும், ‘ஆன்மா வாகச் சேடிகம்பண்ணி’ என்பதும், அவ்விடத்திலையாயினும், அவைதம்மை வருவ் த்து உரைசெய்துகோமென்பிராயின், இரத்தத் திருவிருத்தத்திற் ‘பலத்திற் சேரா வகை யெடுத்து’ என்றவாதே, “சிவஞானச் செயலுடையோர்” என்னுந் திருவிருத்தத்திற் “பவமாயக் கடலிலுந் தாதவகை யெடுத்து” என்றே துறலின், ஆண்டு மிவ்வாதே யுரை செய்தல் வேண்டும். ஆண்டு மிவ்வாதே யுரை செய்துமெனின், “மீளத் தவமாரும் பிறப்பொ ன்றிற் சாரப் பண்ணி” என்று கூறுதலின், சீர்கொண்ட சிவத்தவாயி வியாதிக்கு நீளப் பிறப்புண்டென்றவாறுயிற்று. ஆண்டு பொருள் பகைத்தலின், அவ் ‘வெடுத்து’ என்னும்

பகத்திற்கு வேறுபொருள் கோடுமென்பிராயசு, ஈண்டும் பொருட பகைத்தலின், 'எடுத்த' என்பதற்கே வேறு பொருள் கோடல் வேண்டுமென்று சமானமாம். அதுநிதிக்* த்யஜே லெகௌகாவ்யுரமெய்" என்னு நியாயத்தான், முன்னும் பின்னுமுள்ள சொற்களெல்லா வற்றொந் பகைத்தலின், 'எடுத்த' என்னுஞ் சொற்கே வேறுபொருள் கோடல்வேண்டு மென்று தெரிந்துகொள்ளமாட்டாகு பேதையிர்க் குணத்ததும் வாயி லில்லை. இன் னும், நீர்சொண்ட அர்த்தத்தை 'எடுத்த' என்னும் பதம் இலக்கணையானன்றி யுணர்த்தமா ட்டாகு. என்னே? ஆன்மா எடுக்கத்தக்க கண்டிதப்பொருள் என்றகலானென்பது. ஆகவே, தானே தன்பொருளோடு பகைத்துக் தூப்பலுமற்று இலக்கணையாற பொருள் சொள்ளக் கிட்சும 'எடுத்த' என்னு பதம் அன்னியபதங்களைத் தூப்பலுஞ்செய்ய வல்லதாகமாட் டாகு. இதுதானு மநிகதுகொள்ளமாட்டிலீர். இவ்வாறு சான்றிராமமுதவரு சம்பந்த மினறி மூலமொருபகமுட டுரை மறொருபக்கமுமாகப் போலிப்பொருள் பயபப வுரை யெழுதுதற்கு அம்மைப்போல யாரும் வல்லராகார். இவ்வாறே நீர் பவுட்சரத்துக்கும லியாக்கியானஞ் செய்துமென்று பெயரிட்டு, வினையாட்டிமக்கள் நகையாடுநீதித்தாற பேரலிப்பொருள் சொல்லுதுபோலச், சொடக்கத்திற்குநே பிரதிநுதானுசாரமின்றிப் பத பரியோசனைக் கறுவிக்கத்தெரிந்தவர்போலக் காட்டி, மகாமேருப் பிரசம்சை பண்ணினீர். அதிவியாத்தி பரிசாரார்த்தம் அங்ஙனம் பண்ணல் வேண்டித்தெனின், ஆண்டு பிரதிரு தஞ் சமபோசனமேயன்றி இலக்கணஞ் சொல்லுமிடனன்றாலின், ஆண்டு அதிவியாத்திப் பிரசங்கம் வருறா சேது விவறு. அல்லது உம், எதிராமுசமாகவிருது + ஆமந்திரணஞ் செய்து உத்தரப பிரத்தியுசதாமாக ஈடந்தசெல்லு நெறிகிடையே, ஈண்டுச்செய்த ஆமந்திரணமாதிரம் எதிராமுசமாயிருத்தி எம்மைக் குறித்ததோ? எதிராமுசமல்லாதது உம் அசேதனமாயுள்ளது உமான மேருவைக்குறித்ததோ? என்று சந்தேகிப்பராயின், சிகண்ட பாமேசுரர் அத்தனை அஞ்ஞானமுடையவரெனன்றே தம் வியாக்கியானத்தாற பெறப பரிவதாம். அதுவேயுமன்றி அதிவியாத்தி அவ்வியாத்தி அசம்பவ பரிசாரம் ஆசிரியர் சிவ் யர்களுக்குப் போதிப்பதன்றிச் சிவ்யர்கள் ஆசிரியருக்குப் போதிப்பதென்பது உமாம். அன்றியும், முன்னாப் பிரயோகித்த பதத்தினு மசாமேருவில் அதிவியாத்தி வந்ததென றுட்சொன்ளி, அதனைப் பரிசரித்தருகுபினை ரொருபதம் பிரயோகிக்கலுநின், மேலும் அதன்சன் அதிவி பாத்தி யெய்தாது பரிசரிக்கத்தக்க பதம் பாததன்றே பிரயோகித்தல் வேண்டும், அவ்வாறன்றிப், பின்னும் பின்னும் அந் மசாமேருவின்கட்டானே அதிவியா த்தியை யெய்துவிக்கும் பதங்கனையே பிரயோகித்தாரெனச், சனகாதி முனிவரிடத்தும் பெரியதோர் அஞ்ஞானத்தை அவ்வியாக்கியானத்தா னரோபித்தீர். இவ்வாறெல்லாம் பலதோபயுத்தமாக வியாக்கியானஞ்செய்தற்கு நீர்ன்றி ஏவர் வல்லராவர்! இன்னும், ஆ ண்டி "ஊமவா" என்னு முநற்பதத்திற்குச் 'சர்வசாஸ்திரப் பிரசித்த சாமானிய ஐசுவரிய முடையவனே' என்று பொருளுரைக்காமல், "வித்தியா பாதை வேத்தியமான சுத்த விசுதையில் விளங்கும் விசேஷ ஐசுவரியமுடையவனே" என்று ஆமந்திரணம் பண்ணி னுரென்று பொருளுரைத்தது, தம் வியாக்கியானத்துக்குப் பூர்வாபர விரோதமாம். யாதிலெனின, "ஸூராகுலிஊமரீயவீ" எனபுமிச், "சனகாதிசுளுக்கு மதாந்தரங்க

* இ - ஈ. "குல நலத்தின்பொருட்டு (அதற்குமான) ஒருவனை நீக்கிவிடு" என்றவாறு. † ஆமந்திரணம் = விவ். ‡ இ - ஈ. "சேட்டற்கு விருப்பு மீதருகி ன்மது" - எது.

என்று பிரவேசமென்றி வித்தியாபாசத்திரபிரவேசமில்லாமையால், இவ்விடத்திற் புத்தி விரும்பி மனோவிரகத்தெனச் சாமானியப் பொருளுரை முதல்வண்ணிசெய்திசெய்திசெய்தி வியத்தியுடையராயினும், அதனை அவரநியாமையின், சிற்சத்தி வியத்தியில் வைத்துப் பொருளுரைத்தலாகாது என்று பன்னுரைத்தமையினென்றறித. 'மாறுகண்ணுக்கு மூலசெவ' என்னு நியாயத்தானே தொடக்கத்திற்குள்ளே இந்தனை தோஷங்களுள் கிடன விரகக்கும் அவ்வியாக்கியானம் நாமக்குமாத்திரம் நன்றாயக் கண்ணப்படுகின்றது! திவ்விய ஸ்திரீயிடத்திலுள்ள நலம் புஞ்சகளுக்குத் தெரியவாராய் பெற்றிப்போல, ஸ்ரீராம உமாபதி சிவாசாரியர் பிரதிநிதானுசார மாகவும், சகலமத * சிவாகணகாரியாகவும், பலவந்தாகவும், ஆண்டுச்செய்துவதைத்தபதப்பிரயோசன சாரத்ததப்பாந்ததுமறியமாட்டாத நம்முடைய ஞானத்தின் மாகாத்தியத்தை, ஏற்றென் றெடுத் தரைப்பாம்' இனி உங்கள் உமாபதி சிவாசாரியர் பரமசங்குடைய போராடித் தர்க்கசெடிவமாக வியாக்கியானஞ் செய்த னரனறிப், பரிபாகியாயுள்ள சிவ்யனுக்குமாத்திரம் தெரியுமாறு சம்பிரதாயமாத்திரைய யானெடுத்துக்கொண்டு வியாக்கியானம் பண்ணிற்றிலர். ஆகலின், அது எமக்குறுதியுப காதென் றுபேகைபாற் கைவிட்டோமென்பிராயின, நீர் பண்ணிய மகாமேருப் பிர சம்சைமாத்திர நம்மனோர் சம்பிரதாயத்துக் காவசியகமவேண்டுவதுபோலும்! அன்றியும், அந்த வியாக்கியானம் யாண்டுத் துஷணெள்ளமுசநியமேபிரதானமாகக்கொண்டு அகந் சாரசெடிவமாயிருப்பதன்றி, வேறு நலமுடைந்தனரதுநிலை நோக்கின், அதுவே நம்மனோர் கொண்டுபோற்றுஞ்சம்பிரதாயமென்பது புலனும்! துங்குமுறுபடையெல்லா நம்மனோர்க் கே ஏற்பனவாம், சர்வஞ்ஞானோத்தராத் சிவாகமங்கள் உபதேசமாத்திரையா நெடுத்தக் கொண்டுக்கிரகிப்பனவாகலின், அப்பெற்றியவாஞ் சிவாகமங்களுக்குச், சம்பிரதாயமா ததிரையாற்றுகின்ற வியாக்கியானஞ் செய்தல் வேண்டும். பவுட்கராத் சிவாகமங்கள், அந் நனமன்றிச், சித்தாந்தத்தைச் சாதாரணமாகச் சொல்லிவைத்துப், பரமரகணடனமே பிரதானமாகக்கொண்டு, பிரதினமும் உபதரமு மேன்மேற் நிலைப்பொது தர்க்கசெடிவ மாய் நடப்பனவாகலின், அப்பெற்றியவாம் பவுட்கராத் சிவாகமங்களுக்கு, அவ்வாறு மூலானுசாரமாகவே வியாக்கியானஞ் செய்தல்வேண்டுமன்றி, நம்மைப்போல வியாத்த வியாக்கியானஞ்செய்தல், அபசாரமென் றொழிக. அதுநிற்க.

“பண்டைநீர் நவத்தால்”

இதன்கண், “தேசிகனுக்கு ஞானம் பிரதானம், சாதகனுக்குத் தீக்கை பிரதானம்” என்றும், “ஞானத் தீக்கைக் கங்கம்” என்றும், “மலர் திரவியமாதலா நேத்திரபடலம் போல ஞானமோடிகளாலும் போகாது” என்றும், பிரலாபித்தீர். இவையெல்லா முன்னர்த் தந்த கண்டித் தொழிப்பாம். சமவாத பிசாசாவேசராயத் துராக்கிரகங்கொண்டு பிரலாபிக்கு நம்போல அடிக்கடி புலம்பாம். ஈண்டு, “ஈசன் புண்டரிகத்தான்” என்பதற்கு, “ஆன்மாவின்து புண்டரிகத்தான்” என நுரை செய்தீர். இஃது யாண்டும் பயின்று வருதலின்; இந்த அப்பியாசலங்கத்தை அதிகிரமித்துக் கொண்பபொருள் சொல்லுதல் நியாயவிரோதமென் றறித.

“அருளினு லாக மத்தே”

இதன்கட் “பாதர்கிரியங் கரைகழிபந்தம்” என்று ஞானமிர்த்தது வருதலாற்பரமு த்கியில் ஈன்மாச் சிவனுக் கடிமையல்லன்; சிவனேப்போலத் தானுஞ் சுதந்திரன்” என்றீர்.

* சிவாகணகாரி என்பதற்குப் “புகழ்புகிசுணங்கலோர்க்கு” எனபுழிப்போலப் பொருள்கொள்க.

“பாந்ததிரியங்க கரைகுழி பந்தம்” என்பதற்குப் பொருள் மூன்றாக் கூறுதும், அதனிற்பாத. விஞ்ஞானத்தின்கையில் “உடல் பொருளால் மூன்றாம் என்னுடைமையல்ல, சிவனுடைமையாம்” என்று, குருசொரூப சிவனுடைய ஸ்ரீ ஹஸ்ஸத்திற்கு ருளுஞ்செய்து, அங்குநின்றானஞ்செய்திட்ட நூனத் திடம்பிறக்கவேண்டிச், தினந்தோறஞ் சிவபூசையிற் செபரிவேதனை கன்மரிவேதனைங்ளோமி * “ஸ்ரீவொஹாதா” என்னு மந்திரஞ்சொல்லி, ஆன்மரிவேதனைஞ் செய்துபோந்தும், மணம் வேறு செய்கை வேறுகக்கொண்டு, சிவதருமாகமத்தில் “தானத்துக்குப் பரமசற்பாத்திரஞ் சிவன்” என்றேதுதலின், அப்பெற்றியுடைய சிவபரமசற்பாத்திரத்திற்கு ருளுஞ்செய்தபெருநூசர் சிவனுடைமையன்மென்று மாறுமுயமீட்டபுகரித்தலை தத்தாபகாரிகளாய்ச், செய்யுங் கிரியையெல்லாம் இங்ஙனம் மணம் வேறு செய்கை வேறுகக்கொண்டு செய்தலிற் பரமவஞ்சகர்களாய்ப், பரமுத்தியிலான்மாச் சிவன்வழித்தாய் நிற்பதின்றென்மலின் சிவன் அனுகித்தொடங்கி இதுகாறுஞ்செய்து போந்த வுபகாரத்தை மறந்த கிருத்தகினர்களாய், நான சுதநதிரனென்றுகொண்டு நிறமலின் அகங்காரிகளாய்த், தம்பார் காணப்பறிஞ் சிவசாட்சுண்ணியத்தைச் சிவசாட்சுண்ணியமன்று, நஞ்சாட்சுண்ணியமெயன்று பேசுதலின் துவ்விகாரிகளாய்த். † “கிடுவெ தெவலிவவுஸாஸவலிர் ஊவ்யுலவ்யுத” என்னும் வசனத்தின்படி சர்வாரத்திரியாமியாய் நிறைந்திருக்கிற சிவனுக்குஒளபச்சிலேமுகவியாத்தியினஞ்சர்வாரத்திரியாமித்தவம் இல்லி” என்று நூனதை யாரோபித்தலின் சுவாமித்தரோகிகளாய், ‡ “கூதிகூதீரஜவெஜவு” என்றவசனத்தின்படி பிரிக்கப்படாமற் சீம்பநதித்திருக்கும் ஆன்மசிவன்களுக்கு ஒட்டில்லி” என்று பிரித்துப் பேசுதலானும், வேதார்த்தத்தினகணுள்ள “வாகவாவாதா” என்றற்றொடக்கத்து வசனங்களுக்குப் பொருடெரியமாட்டாது, § “வெஹலாராஸரிவாமஜ” || “வெஹலாராஸரிஹாந” என்னுஞ் சிவாகமவசனங்களின்படி சூத்திரமும் பாடியுமும்போலத் தொகை வகையாயும் பொதுச்சிறப்பாயும் ஒருகருத்தினவாயுமிருக்கும் வேதத்தையுஞ் சிவாகமத்தையும் பேதித்துப் பிரமானப்பிரமானஞ் சொல்லுதலானும், அந்தச்சித்திரகாரிகளாய், ¶ “இதிவணாரூரூராகாஹுதவாலிதவாவயெசு” என்றற்றொடக்கத்துச் சிவாகமவசனங்களை யதிக்கிரமித்தொழுதுதலின், சிவாஞ்ஞா பங்க காரிகளாய்ச், சிவவாக்கியங்களை மணம்போனபடியெல்லாம் பேதித்து அத்தத்துஞ்செய்தலின் சிவகோபாஸ்பதர்களாய், இவ்வாறு பரமசிவத்துரோகிகளாயிருக்கு தும்மலோடான் சம்பாஷணைஞ் செய்தல், நரகபதனவேதுவாகலின், தும்மைக்காளிற் துரவொதுங்கிப்போதலே செயற்பாலதன்றி, முகம்பார்த் துரையாபித நக்க தன்று.

* இ - ன், “ஈ பவன சிவனும்” எ-று. † இ - ன், “எள்ளின்கண் நெய
உள்ளும் புறம்புந் கலந் துறைதல்போல முதல்வன் இருவேறுவகைப் பிரபஞ்சத்தின்
உள்ளும் புறம்புந் கலந் துறையும்” எ-று. ‡ இ - ன், “பாலின்கட் பாலும், நீரின்க
ணீரூந், கலந் தொத்தந் போல” எ-று. § இ - ன், “பரமான்மா ஒருவனே” எ - று.
¶ இ - ன், “வேதத்தின்சாரமான சிவாகமத்தினை” எ-று. || இ - ன், “வேதார்த்தத்தின்
பொருளான இந்த ஞானம்” எ-று. || இ - ன், “இவ்வாறு ஒசிய வருணச்சிரம ஒழு
க்கங்களை மனத்தானுந் கட்டிக் குற்றக்” எ-று.

“ அன்னிய சாதியுந்தன் சாதியும் ”

இதன்கட் “சிவத்துவ மியறநகை, பசுத்துவஞ் செயற்கை” என்ற, நீராதாமே ஆண்டான் நெரத்தையு மறந்து, முனபின் மாறுபாடுறப், ‘பசுத்துவமுஞ் சிவத்துவத்தைப் போலச் சாதி’ என்று கொன்மர். அதவேயுமன்றி, மாயாவாதி மதத்தி லிதிது, ஓரான்மாவுக்கே, “முத்தான்மசாதி வேறு, பெத்தான்மசாதி வேறு” என்றும், “முத்தான் மாவுஞ் சிவனும் தன்சாதி; பெத்தான்மாவும் பாசமும் அன்னியசாதி” என்றும், பெத்தான்மாக்களுள் விஞ்ஞானகலத்துவ பிரளயாகலத்துவ சகலத்துவங்கள் உபாதியென்பதரியாது, சாதியெனக்கொண்டு, “விஞ்ஞானகலர் முதலிய மூவரும் ஒருவர்க்கொருவர் தன் சாதிபாசமும் பதியு முத்தான்மாக்களும் அன்னியசாதி” எனும், இவ்வாறெல்லாம் விந்தரித்துச் சொற்றீர். இயற்கையாயுள்ளது சாதி, செயற்கையாயுள்ளது உபாதியென்பது, சர்வமத சம்மதம். அந்நப பேத மறியாது உபாதியுஞ் சாதியென்று லொன்மர். ராசகுமாரன் வேடச்சேரியில் வளர்ந்தானேனும், ராசசாதிபுனதலன்றி, வேடச்சாதியுனமோ? ஓரரசன் சிங்காதனத்திலிருந்தான, மறநேரரசன் காராக்கிரகத்திற் கிடந்தானெனினி, காராக்கிரகத்திற் கிடத்தன் மாதிரையாற சாதி அன்னியமாய்விடுமோ? இல்லா னரமாட்டாப் பிராந்தரான துக்கு உணராதது மா நிலிலை. இன்னும், இவ்வாறு கூறிய நீர், ஆன்மாவுக்குப் பசுத்துவம் ஆன்மத்துவம்போலச் “சிவனுக்கு பதித்துவஞ் சிவத்துவமென விரண்டு பேத முண்டு” என்று சர்வஞ்ஞானேத்தராதியாகமங்கள் வெளிப்படையாற் கூறுதலின், ஆன்மம் இவ்வாறே பதித்துவம் அன்னியசாதி, சிவத்துவம் தன் சாதியென்று, சொல்லாது விட்டது என்னை? அதை மறந்துவிட்டீர் போலும். அன்றியும், பசுக்களுக்கெல்லாந் கிரமேண சிவத்துவாபிவியத்தியுண்டென்பது துமமனோக்கெல்லாஞ் சமமதமா மன்றே! அவ்வனம் பசுக்களெல்லாஞ் சிவமாயொழிந்தவழிப், பத்பதார்த்தமும் பாசபதார்த்தமு முளாவானவன நிப்பசுபதார்த்தமென வொன்று இல்லையொழியும். ஆதமாத்நவகனில் ஏழுபதார்த்தம் ஆறுபதார்த்தம் ஐந்துபதார்த்தம் நாலுபதார்த்தம் மூன்றுபதார்த்தமுண்டென்று சங்கியாபேதஞ் சொல்லப்படினும், எல்லாந் திரிபதார்த்தத்தில் அந்நர்ப்பவிக்குமென்பதுவே சகலாகம சம்மதம். அவ்வாறணிப்புபதார்த்த மிரண்டெனக்கொண்டு, அந்ந இரண்டு பதார்த்தத்தில் எல்லாம் அந்நர்ப்பவிக்குமென்று ஓராகமமுங் கூறக்கேட்டிலேம், இன்னும், சிவத்துவசாதியினால் ஆன்மாப் பத்பதார்த்தத்தில் அந்நர்ப்பவிக்குமெனின், பசுத்துவசாதியினால் அது பாசத்தில் அந்நர்ப்பவிக்குமெனதுஞ் சொல்லல்லே எனலும். “பசுத்துவத்தன் வேறுகமலத்துவம் படிக்கப்பட்டதில்லையாகலான, “அறியாமை-அசற்றி” என்பதற்கு ஆனமகத திபண்ணியெனப்பேதே பொருள்” என்று நீருஞ்சொன்னீ ரனறே! எல்லா மிரண்டுபதார்த்தத்திலுந்நாப்பவிக்கும்; அசாருளத்தனம்போல அதிக சங்கியை கொள்வது ஏற்றிறகு? எனபிராயின, சைவாகம விரோதமாக இவ்வனஞ் சொல்லுநீயிர், சிவன் பிரமத்தி லந்நர்ப்பவிக்கும் பதார்த்தநாதர மனறென்று கூறு மாயாவாது விவகார சோரர்கனாய்ப், பிரஷ்டத்திநாத விவகாராகளாய்ச், சைவசித்தாந்த வாபாசகர்களா பொழிவிர். ஆதலின், துமமோடு பேசினும் பெரியதோ ரிடுக்காம். சிவாதிவஸ்துக்களுக்கஞ், சிவாதமபலமாபாதிநாமங்கள் நிருபாதிவங்கள், பத்பசுபாசாதிநாமங்கள் சோபாதி கங்களைப்பது, சகலாகம சித்தாந்தமென றறிக.

“ உயிர்னோணைவு ”

இசனகன “பாசம்விசுத்தச் சுவாமலிததுப பிரமேயமாயிரியும்” என்றும்,

“அதற்குப் பிரமாதாப பொதுசம்வித் தொன்றுண்டு” என்றும், “ஆனம் சிற்சத்திபோலச் சிவசிற்சத்தியுஞ் சிவனுக்குப் பிரமாணமேயாம்” என்றும், பிரஸித்தீர்.

“ஈண்டுப் பக்கப் போல்”

இதனகன் “ஆன்மசிற்சத்தி ஆன்மாவுக்கு முக்கியப் பிரமாணமாதல்போலச் சிவ சிற்சத்தி சிவனுக்கு முக்கியப்பிரமாணமாம்” என்றும், “அந்தச் சிவசிற்சத்தி ஆன்மாவுக்குப் பிரத்தியக்ஷாதிகள்போல உபகாரோபசாரத்தாற் பிரமாணமாவது முத்திடரியாதம், அப்பால் இல்லை” என்றும், “ஆனம் சிற்சத்திக்குச் சிவனமுதலிய பொருள்கள் பிரமேய மாதல்போலச் சிவசிற்சத்திக்குப் பசுபாசங்கள் பிரமேயப் பொருளாம்” என்றும், “சிவனுக்குச் சிவசிற்சத்தி பிரமேயமாம், சிவசிற்சத்திக்குச் சிவன் பிரமேயமாகான்” என்றும், “இவ்வாறே ஆன்மாவுக்கு ஆன்மசிற்சத்தி பிரமேயமாம், ஆன்மசிற்சத்திக்கு ஆன்மப் பிரமேயமாகான்” என்றும், பிரமாணப் பிரமேய சாங்கரிய விவகாரம் பேசிட தார்க்கிகமத சோரராயினீர். பண்டகரத்தில் “உபகாரத்தினை அபேக்ஷிக்கும் ஆன்மசிற்சத்தி பிரமாணமாம்” என்று சொல்லப்பட்டதன்றி, “உபகாரானபேக்ஷமாயியுஞ் சிவ சிற்சத்தி பிரமாணமாம்” என்று சொல்லப்பட்டதினது. அதுவேயுமன்றி, “யாதொன்று பிரமாணமாம், அது பிரமேயமாகாது; யாதொன்று பிரமேயமாம், அது பிரமாணமாகாது” என்று, பிரமாணப் பிரமேய சாங்கரியம் வாராமல் வரையறுத்தோதி, “இந்த வேதுவினுளே இரத்திரிய லிங் காசுமாதிகளும் இதரவஸ்துகள்போல ஆனம் சிற்சத்திக்குப் பிரமேயமாதலின், அவைபுறமமைப் பிரமாணமென்றல் கூடாது” என்று தார்க்கிகமத ஊண்டனஞ்செய்த பவுட்கரச் சுருதியை துணுகி ஆய்ந்தபின், நீர் இங்ஙனம் பிரமாணப்பிரமேய சாங்கரியம் பேசிடமாட்டீர். இனி ஆன்மாக்களும் ஆன்மசிற்சத்திகளும் தனக்குப் பிரமேயமாகாவிடின், சிவனுக்குச் சர்வஞ்ஞத்தவ பங்கம வரும், அங்ஙனமே இதரான்மாக்களும் இதரான்ம சிற்சத்திகளும் தானும் தனக்குப் பிரமேயமாகாவிடின், ஆன்மாவுக்குச் சர்வஞ்ஞத்தவ பங்கம் வரும். இஃ தென் சொல்லியவாறே வெனின்,—சர்வஞ்ஞத்தவ பங்கம வாராமற் பரிசுரிக்கப்புகின் “பிரமாதிரு பிரமாணங்கள் பிரமேயமாகா”வெனனும் ஆகமவிரோதமாம். அவ்வாசுமவிரோதம் வாராமற் பரிசுரிக்கப்புகின் சர்வஞ்ஞத்தவ பங்கம் வரும், மறந்து மழூரநீர்த்தம்போல ஒன்றை நாட்டுமவழிமற் றென்று விட்டுப் போவதாமென்றவாறு மென்க. இதற்கு யாது பரிசுரிக்க செய்யவல்லீர்? சிவனால் ஆனம் ஆன்மசிற்சத்திகள் அறியப்படுவதும, ஆன்மாவால் இதரான்ம இச்சான்ம சிற்சத்திக் ளறியப்படுவதும, ஆன்மாவுக்குப் பதிபாசங்கள் பிரமேயமாவதுபோலன்று, பேசுமுண்டென்று இரத்திரிவரணடுக்கும் விவாதம் வாராமல் அதிசூக்ஷம விசாரஞ் செய்திது மெனிராயின, நீர் மெல்ல மெல்ல எமது சித்தாந்தத்திற்குச் சம்பமாக வாகு கூடினீர். மற்று அப்பேதநதான் என்னை? அறியப்படும பொருள்போலன்றி அறியும்பொருளாய்றியப்படும பிரமேயமல்லாப் பிரமேயமாயிருத்தல் பேத மெனின், எவ்வாற்றினுமீனும் ஒன்று அறியப்படுன், அதனை அறியப்படுவதென்றென்று கூறுதல், விரோதமாம். இனிப் ‘பிரமேயமுமனது, பிரமேயமுமா’மெனது, அனிருவசனமாகப் பேசுவோர் மாயாவாதிகளும், அனேகாந்தவாதிகளும் யாவர். ஆதலின், நீர் அவ்விருமத சோரருமாவீர். அந்தே லஃ தாக; உங்கள் சித்தாந்தத்தில், பிரமாதிரு பிரமாணங்கட்கும் பிரமேயத்திற்குஞ் சாங்கரியம் வராமலும், சர்வஞ்ஞத்தவ பங்க மெய்தாமலும், ஏனைப் பிரமேயங்கட்கும், இதற்கும், ஆகமசமமதமாக ஒரு பேதஞ் சொல்ல வேண்டும். அது

தான் யாதென்ற சாவுவிராயின், சிவசமவாதவாபாசராயிருக்கு அம்மினாக்கு அவ்வாறுபாடு இணர்த்தற்பால தனது. ஆயினும், அதனைச் சாமானிய நிருவந்தாராக ஸ்வமமாக ஒருவாறு காட்டுதல். திரிபதார்த்தங்களுள், ஒன்றாவது மறியப்பட்டாயிற்று. சர்வஞ்ஞாதவ பங்கம் வருமாகலின், திரிபதார்த்தங்களுள் மறியப்படும் பொருள்களை யாம். அவ்வேதல், எல்லாம் பிரமேயமெனப்படவேண்டுமெனின், பாடுவோமெனின், என்ன? அப்பலுள்ளுள்ளு விடயமாக யறியப்படும் பொருண் மாதிரமே பிரமேயமாம். மற்றுள்ளுள்ளு விடயமாக யறியப்படும் பொருள் பிரமேயமாகாது. அவ்வாறு யாங்குணமெனின், வேறென்றனகண் வைத்துக் காட்டுதல். * யதார்த்த மிருத்தினுள் ஒன்று விடயமாயறியப்படும் லுண்டென்பதுவும், அங்ஙனம் மறியப்படும்பொருள் ஸ்வயதிசேடமாவதெனிய பிரமேயரூப ரூபமாகாதென்பதுவும், சாவமத சம்மத மன்றே' இங்ஙனம் அறியப்படும்பேதங்களென்குமுள். ஆகலின், அவைகட்குமுள், அதுபலுள்ளுள்ளு விடயமாகாத மாதிரையே அபேக்ஷித்து அந்நச் சிறச்சுதியாகிய ஞானம் 'பிரமாணம்' என்றும், அந்த ஞானம் 'பிரமாணம்' என்றும், அதனுடன் யறியப்படு ரூபம் 'பிரமேயம்' என்றும், விவகரிக்கப்படுதலல்லது. இஃது ஞானரூப சிறச்சுதிக்கு விடயமாகும்வழி, அந்ந ஞானத்திற்குப் 'பிரமாணம்' எனவும் விவகார மில்லை. அந்ந ஞானத்திற்குப் 'பிரமிதி' எனவும் விவகாரமு மில்லை. அந்ந ஞானத்திற்குப் 'பிரமாணம்' எனவும் விவகாரமு மில்லை. அந்ந ரூபத்திற்குப் 'பிரமேயம்' எனவும் விவகாரமு மில்லை. ஆகலின், சிவசிறத்தின் ஆன்மசிறத்தின்போல் அதுபல விடயமாக வொன்றனை யறிய தன்று. அதனால், அதற்கு 'ஞானம்' என்னும் பெயர் பொருட்குத் தல்லது 'பிரமாணம்' என்னும்பெயர் பொருட்குத் தாம். ஆகவே, அந்ந ஞானத்தாலறியப்படும் பொருள்களும், அதனை யபேக்ஷித்து 'ரூபம்' ரூபமாக லுன்றிப் 'பிரமேய' ரூபமாக லில்லை. ஆன்மாவும், தன்னையும் இச்சாணமாகலையும் இச்சாணமசிறத்தினையும் அறியுங்கால், நிருவிகற்ப ஞான விடயம்போலச் சாதாரண விடயமாக அறியவனறி, அதுபல விடயமாக யறிய தனது. ஆகலின், அப்பெற்றித்ததாக ஞானத்தை யபேக்ஷித்து ஒருபதார்த்தமும் பிரமேயமாக லில்லை. அதனால், சாதாரண விடயமான ஆன்ம ஆன்ம சிறத்தின்கு, சிவனுக்கு மனுபல விடயமல்ல; ஆன்மாவிற்கு மனுபல விடயமல்ல. ஆகலின், ஆன்ம ஆன்ம சிறத்தின்கு, சிவனுக்கு மனுபல விடயமல்ல. சிவ சிவசிறத்தின்கு ஆன்மாவை யபேக்ஷித்துப் பிரமேயமும் உபகாரவுபகாரப் பிரமாணமும் மாத்தலே யன்றித், தமனை யபேக்ஷித்துப் பிரமேயமாகாது மில்லை; பிரமாணப் பிரமாணமாகாது மில்லை. ஆதலால், பிரமாணப் பிரமேய சாங்கிய சோஷ்டாயினி, ஆன்மாக்களிடத்தனரே யரல்வென்றும், ஆன்ம வகுத்தொரு சமபந்தமு மில்லை. இனி அதுபல விடயமாகாது வேறொரு பிரகாரமாக விடயமாவது பிரமேயமாகா தெனவே, சிவனுக்கு சிவசத்தியம் யறியலாம். சிவசத்தியுக்கு சிவனை யறியலாம். ஆன்மாவும் ஆன்மசிறத்தியை யறியலாம். ஆன்மசிறத்தியும் ஆன்மாவை யறியலாம். அங்ஙனம் மறியப்படுநறி, நீர் சொல்லிய சோஷ்டாய மெய்துதற்கேது வில்லை. "சுவசிறத்தின் சிவனை யபேக்ஷித்துப் பிரமாணமாகாவின, சிவனை அந்நகளுயொழியும்" என்ற சங்கைய ரூபம் பொதுவாகும். சிவனுக்கு ஞானக்கண் பிரதானமெனும், ஆன்மாவிற்கு ஞானவிசேடமான பிரமாணக்கண் பிரதானமெனும், தமமுள் வேறுபாடு யறிக. நீர் கூறுவனவெல்லாம் உபபலமே யாம். ஆயினும், படைகரத்தில் 'ஆன்மசிறத்தின் பிரமாணம்' என்று விசேடசுத்தெடுத்துச் சொல்லாமற், "சிறச்சுதி பிரமாணம்" என்று சாதாரணமாகச் சொல்லு

தலின், சிவசிற்சத்தியும் பிரமாணமென்று சித்திக்கு மன்றே' அதற்குக் கதி யாதெனின், பூர்வாபர பரியாலோசனை செய்யாது லீடாலீட நியாயமாக அவ்விடமாத்திரையே நோக்குவார்க்கு, அங்ஙனஞ் சித்திப்பதுபோல வாபாசிக்கும். பூர்வாபர பரியாலோசனை செய்து நோசுகின், அந்த வாபாச மோடி யொதுங்கும். அது காட்டுதும். பூர்வார்த்தத்தா "பிரத்தியக்ஷம் அனுமானஞ் சத்தம் அருத்தாபத்தி யெனநிவை பிரமாணம்" என்று சித் தாந்தஞ் செய்து, உத்தரார்த்தத்திற் "சந்தேகாத்சனிநீங்கின சிற்சத்திபிரமாணம்" என்று சித்தாந்தஞ் செய்தொழிதலின், இவ்விரண்டற்குஞ்சம்பந்தவைக்கியஞ் செய்யாதுவிடின், பொருள்பதைத்து, இரண்டும் பிரமாண மாகாதொழியும். இனி இரண்டையுஞ் சித்தாந்த மாகச் சொல்லுதலின், அவைதம்மு னொன்று பூரவபக்ஷமாமென் றோதுதற்கு மேது வில்லை. இன்னும், பிரத்தியக்ஷாதிப பிரமாணங்ஙனந் சிற்சத்திப் பிரமாணத்திற்கு வியா ததி யுண்மையின், "அவ்வியாத்தி னூவுணமில்லை" யென் றோதுதலின், அதற்குப் பிரத தியக்ஷாதித்தனை * "உவபுரூபிதவிபூகியாத" லென்றே தும் வியாக்கியானமுமோது தலின், அவ்விருவதைப் பிரமாணங்களுக்கும் வியாத்திப பிரயோசகமான சம்பந்தம் பிறித் யாது மின்மையின், உபகாரகோபகாரிய பாவ சம்பந்தமே யிரண்டற்குக் கொண்டு, பிரத்தியக்ஷாதிகள் உபகாரரூபபிரமாணம், சந்தேகாத்சனி நீங்கிய சிற்சத்தி யபகாரியப் பிரமாணமென்று, அவ்விருவாச்சியங்களுக்கும் சம்பந்த வைக்கியத்தானே சமாதானஞ் சொல்லல் வேண்டிதலின், அச்சம்பந்த லக்ஷணஞ் சிவசிற்சத்திக் கில்லாமையின், ஆண்டு ஆனமசிற்சத்தி மாத்திரமே யெடுத்தோதிற்றென்பது தானே சித்தித்தது. இனி இவ்வா றன்றி, சிற்சத்தி சாமானியத்திற்குப் பிரமாணத்துவங் கொள்ளின், 'பிரத்தியக்ஷாதித்தனை "உவபுரூபிதவிபூகி" என்று தும் வியாக்கியானமே விநோதமாம். அன்றியும், அச்சிற்சத்தியை எடுத்து 'மலாவாதி காலத்திற் சலாதி காரணத்தால் வியத்தமா யாதத யோசனஞ் செய்யும். மலபந்த நிவாத்திகாலத்திற் கலாதி காரணங்ஙனை யபேக்ஷியாமற ஈபாகமாக வறியு' என்று கூறுதலின், சிவசிற்சத்தியும் பிரமாண குக்ஷிநிக்ஷிபதமா யின், மலாவாதி மலநிவாத்திசுள் சிவசிற்சத்திக்கு முண்டெனப்பட்டுத் தூவுணமெய்து மென்பது. என்னை? "ஆன்மசிற்சத்திக்கு" எனப் பிறிதினியைபுரிக்கும் விசேடண மந்திரோதாது "அந்தச் சிற்சத்திக்கு" எனநே கூறுதலினைப்பது. அல்லது உம், சிக் ண்டெருத்திரச்சுடவுளுக்குச் சிவசிற்சத்தியும் பிரமாணமென்னு மபிப்பிராய முண்டாயின், பிரத்தியக்ஷ லிங் சாகம் புத்தியாதிப் பிரமாணவாதிசனை நிராசரிதருமவழி, இவையெல லாஞ்சிவசிற்சத்தியி லவ்வியாத்தியாமென்று நிராசரித தோதிடுவ ரனநே! அவ்வாறோதா மல், "இந்திரியாதிக ளனைத்தினும் வியாபித்து நிற்குஞ் சம்வித்து யாது அதுவே பிரமா ணம்" என்று காட்டுதலினாலும், சிவசிற்சத்தி ண்டிப்பிரமாணகுக்ஷிநிக்ஷிபதமனநென்பது, இனிது சித்தித்தது. இனி இவையெல்லாம் விசாரஞ்செய்யாது, இடபியை வெள்ளியென்று பிரமிப்பதுபோல தும் மனத்தின்கண் நினைத்துக்கொண்டதனையே ஈசரவாக்கியத்தினும் ஆரோபணஞ்செய்து பிரமித்து, "சிவசிற்சத்தியுந் சிவனையபேக்ஷிததுப் பிரமாணமாம்" என்னும் பிராந்தியை, யாம் ஈண்டுக் கூறிய வாக்கியார்த்த மாகுந் திப்பிரகாசங் கொண்டு நிவிர்த்தி செய்துகொள்க. இவ்வாறு, ஆகம் வாக்கியத்தால், "ஆன்மசிற் சத்திக்கே பிரமாணத்துவம், சிவசிற்சத்திக்கு ஞானத்துவ மல்லது பிரமாணத்துவ மில்லை" என்று, வைலக்ஷணணியுந் சித்திப்பதாகவும், "சிவசிற்சத்திக்கு ஆன்மசிற்சத்திக்கும வைலக்ஷணணியி மில்லை, அவை சமானமேயாம்" என்று, துமமைப் பிரஸிபிக்கச் செய்யுந்

“புத்திமய காரியத்தால்”

* ஆதித்தம் = அண்டு லுதுகமென; 2. பெருந்த. 3. இல - 11. "பயன்மதித்
பெயரெனுகித் தடவது மரெனென லுதுர. 4. துலெய்துணர் பனறு" - 12.

காரியமாதலானென வெகுவிடிக் காமென்க. நானு பூதக்கூட்டரவி லொரு ஞான முள்
காமென்று கொண்ட வுலகாயதனுக்குச் சரீரமே புத்திமத்தாதலால், அது பூதத்தின்
காரியமாதலால், பூதாகி புத்திமற்காரிய மென்பபி மென்றவாறு. புருடன்ருனும்—
இப்பூதத்திற்கு நிமித்த காரணனு பொரு முதல்வ னுனென்று. சித்தாந்தசைவர் முக
லியோர் கூறும் கர்த்தாத்தானு மென்றவாறு. புருடனென்பது பொதுச்சொல். அத
தனுக்கரணம் பெற்றால் அவற்றை யறிதலானென மாறுக. அப்புத்திமத் தென் றுரைக
சப்படுந் தனுக்கரணம்சனைப் பெறினே அப்பூதங்களை யறிவ னாதலி னென்றவாறு. அச
தனுவெனச் சுட்டெனின், மேற் புத்திமத் தென்றது தனுவே யாத லறிக, மாயை யுப
ததிடு மதனூல்—காமரசங்கனின் மயக்கத்தினை வினைக்கு மன்மத பகவானால் மாயை
மயங்கு மென்றவாறு. மதன்—மன்மத நென்க, மாயைக்கு உணர்வு ஒன்றும் இல்லை
யென்றே வைத்திடும் அதனூல்—அச்சித்தாந்தசைவர் முதலியோர் உள் பொரு ளெ
னது கூறு மாயைக்குப் பிரமாண மொன்று மில்லை யென்று உலகாயத சாஸ்திரத்தி
லோதிவைத்தலி னென்றவாறு. உணர்விற்கேதுவாயுள்ள பிரமாணத்தினை உணர் வென
றுபசரித்தார். எல்லாம் வருவிப்பான்—தனுக்கரணங்க ளெல்லாவற்றையுங் காரியப
படுத்தும்பொருட் டென்றவாறு. வேண்டும்—அந்தப் பூதமாகிய முதற்காரணத்தினை
விரும்பு மென்றவாறு. ஒருவன்—ஒப்பில்லாத வியாழமடகவ னெனவாறு. இங்ங
னம் உலகாயத மதானுசாரமாகப் பொருள் கூறலா மாறு காண்க, நீர் கொள்ளும
பொருட்குப்போல இதன்கட் பிரயாசமு மின்று. இனி இத் திருவிருத்தத்திற்குப் பெளத
தரி லொருவன் மதானுசாரமாகவும்பொருள்கூறலாமென்பது காட்டிதம்: பூதாகி புருடன
றானும்—சித்தாந்தசைவர் முதலியோர் கூறும் பூதாகியாகிய வுலகமும் புருடனாகிய
ஞானத்தானுமென்றவாறு. புத்தி—ஞானத்தினை தெனவாறு. மற் காரியத்தால்—பல
ததகாரியமாதலா னென்றவாறு. இதற்குப் பிரமாண மென்னையோவெனின், அத்து—
அதனை தென்றவாறு. அதனதென்பது அததென விசாரமாயிற்று. அனுக்கரணம்
பெற்றால் — அனுக்கரித்தலைப் பெற்றக்கா லென்றவாறு. அறிதலால்—கடாகார
படாகாரமா யறிவு நிகழ்தலா னென்றவாறு. அவற்றை மாயை உய்த்திடு மதனூல்—
நிராகாரமாயிருக்கு ஞானத்திற்குக் கடாகார படாகார முதலிய வாகிருதிகளை மயக்க
மாகிய அஞ்ஞானத் தருமாதலா னென்றவாறு. மாயைக்கு உணர்வு ஒன்று மில்லை
யென்றே வைத்திடு மதனூல்—இவ்வாறன்றிப் பிரபஞ்சத்துக் குபாதான காரணமா யுள
ளதென்று அச்சித்தாந்தசைவர் முதலியோ ரோது மாயை யுண்மைக்குப் பிரமாண
மென்று மில்லை யென்றே பிடகசாஸ்திரத்திற் கூறி வைத்த வதனானே யென்றவாறு.
எல்லாம் வருவிப்பான்—பிரபஞ்ச வாகாரங்களை யெல்லாம் தோற்றுவியத்தற்பொருட் டெ
னவாறு. வேண்டும்—அப்புத்தியாகிய ஞானத்தை விரும்பு மென்றவாறு. ஒரு
வன்—ஒப்பற்ற புத்தக் கடவு ளென்றவாறு. இப்பொருட்கும் நீர் கூறும் பொருட்கட்
போல விடர்ப்பா யுன்று. இனிச் * சாக்ஷாத் பிரகிருதி விரோதியான சாங்கிய மதானு
கூலமாகவும் இத் திருவிருத்தத்திற்குப் பொருள் கூறலாமென்பது காட்டிதம்: புத்தி—
புத்தி தத்தவ மென்றவாறு. காரியத்தால்—ஒன்றன் காரிய மாதலினு மென்றவாறு.
“அதுமற் கொண்கண் றேரே” என்புழிப்போல மன் இடைச் சொல் லாம். பூதாகி
புருடன்ருனும்—தோற்றமுறையிற் பூதங்களுள் வைத்தாதி யான வாகாயம் போல விகா
ரமின்றி யொட்டற்று ஞான மாத்திரையாய் நிற்கும் புருடனு மென்றவாறு. பூதாகி
புருடன் உவமத் தொகை. உம்மை சிறப்பு. 'அத தனுக்கரணம் பெற்றால்—அந்தப் பு

* ஈண்டுச் சாக்ஷாத் பிரகிருதியெனவது, மோகினி யெனனு மாயை.

தியின் காரியமாகிய தனுக்ரணங்களைச் சன்னிதி மாத்திர சம்பந்தத்தாற் பெரி நென்
றவாறு. அறிதலால்—அவ்வுழி அறியு மாதலினாலு மென்றவாறு. அவற்றை மாயை
யுய்த்திடு மதனால்—அந்த மகதாதிப் பிரபஞ்சங்க ளினைத்திரையு ம் பிரகிருதிமாயை தரு
மாதலானு மென்றவாறு. மாயைக் குணர் வொன்று மில்லை யென்றே வைத்திடு மத
னால்—அப்பிரகிருதி மாயைக்கு ஞானங் கிரியை யென்னு மிரண்டனாள், ஞான மொன்று
மில்லை யெனவே, கிரியை யுண்டென்று சாங்கிய சாஸ்திரத்தி லோதிவைத்தலானு
மென்றவாறு. எல்லாம் வருவிப்பான்—மகதாதிப் பிரபஞ்ச மனைத்தையுந் தோற்றுவிக்
தற் பொருட் டென்றவாறு. வேண்டும்—ஞான மின்றிக் கிரியை மாத்திர முடைய
வந்தப் பிரகிருதி மாயையை விரும்பு மென்றவாறு. ஒருவன்—ஒப்பற்ற சயில முனிவ
னென்றவாறு. காரியத்தா னறிதலா நென்றது—புத்தி தத்துவத்திற்குச் சுதந்திர
வறி வில்லை யென்று காட்டு முகத்தானே மூலப்பிரகிருதிக்கும் அல்தின்னென் றறிவி
த்த வாறு மென்க. இவ்வாறே அவ்வப் பரபக்கங்களுக் செல்லா மேற்குமாறு புத்தி
சாமர்த்தியத்தான் முன்னும் பின்னு முள்ள திருவிருத்தங்களையும் இப்பொருள்களுக்
கியைய விணக்கி வெவ் வேறு பொருள் கூற லாம். அவையெல்லாம் அவ்வமதத்தர்
களுக்குப் பயன்படுவன வாகலின், அவ்வா ருக்கு யெனின், அவ்வாறு பேதித் துரைக்
கலுநின், சித்தாந்தத்தை சாஸ்திரங்க்கொல்லாம பொருள் பேதித்தாந் கெட்டொழியும்!
நீர் இந் கேட்டிற்கு வழி காட்ட வந்தமையின், சாலப் பெரிபிரீதா நென் றொழிக். இங்
கன மாகலின், எந்தூறும் உபக்கிரமோபசங்காரப்பியாசாதி லிங்கங்களை நோக்கி, அவ
ற்றிற்கு விரோதம் வாராமல் வியாக்கியானம் பண்ணல் வேண்டு மென்பது, சகலமத
சம்மத மாகலின், அது செய்தலை யொழிந்த, தாந்தாந் கருதும் பிரபோசனங்களுக் கிண
ங்க வியாக்கியானஞ் செய்த டடாபென்பது, இதனால் அறிக.

“தூத்ம வாக்க து”

இதன்கண் “சம் சாரத்திற் போகாணந்தமாவது, பசுத்துவசொருப சிற்ச
த்தி விளக்கமே வே தில்லை” என்றும், “முத்தியில் மோக்ஷானந்த மாவது, சிவ
னுக்குப் போலச் சிவத்துவசொருப சிற்சத்தி விளக்கமே வே தில்லை” என்றும், “இப்
படியாதலால், “நீக்கமி லறிவா னந்தம்” என்றது, நீங்காமலிருக்கிற தன்னுடைய
ஞானசத்தி யபிவியத்தி” என்றும், “முதன்மை” என்றது, “அப்படிப்பட்ட தன்னு
டைய கிரியாசத்தி யபிவியத்தி” என்றும், “நித்திய முடைத்தாம்” என்றது, “திரு
ம்பச் சிவசத்தி விளக்கு விருப்பினிற் சர்வப்பிரகாரமாக மல மறைப்பு நீங்
குதலாந் கெடா திடைவிடா தனுபவிப்பா னாகி” என்றும், “இப்படியல்லாமற் சொல்
வதெல்லா மாறுபடு மென்பது, பிரமாணதீபிகை சித்தாந்தகிகாமணி சிவஞானபோத
வியாக்கியான மிவைகளிலே காண்பித்துக் கண்டித்தனம்” என்றும், உரைத்தீர்.
இவையெல்லாந் சிவஞானபாடியத்தான் விஸ்தாரமாக வெடுத்து விளக்கிக் கண்டித்
தொழிக்கப்பட்டன. அக்கண்டனமாகிய கல்லெறிக் கஞ்சி நீர் செய்த இவ்வுரை நின்ற
லாற்றா தோடும் போழ்து, பிரமாணதீபிகை சித்தாந்தகிகாமணி முதலிய வெல்லாம்,
இதற்கு முன்னரே ஓடி ஒதுங்கு நீரவனிற், சிறுவரையு நின்று ஆற்ற மாட்டாவென்
றுணர்க. சித்தாந்தகிகாமணியில், நீர் அவசித்தாந்தமாகச் சாதித்த சிவசமதார்த்த
மும், அத்துவிதார்த்தமும், ஆனந்தார்த்தமும், சைவசித்தாந்த மாறுபாடாமென்பது,
சிவஞானபாடியத்தான் விரித்துக் காட்டி மறுத்தாம். பிரமாணதீபிகையில் நீர் சொன்ன
அர்த்தம் “என்னிப் பக்கப் போலி” என்னுந் திருவிருத்தத்திற்கு நீரெழுதின வுரையின்மறுப்

பின்முன் நின்றலாற்றா சோடி யொதங்கு மென் றறிக, இனி ஈண்டு நீர் எழுதியுடைய, பொருந்தாவாறு சிறிது சாட்டிக் 'சண்டித்திவிவாம், 'பசுத்துவசொருப சிற்சத்தி விளக்கமே போகாணந்தம்' எனின், போக துக்கமும், பசுத்துவசொருப சிற்சத்திவிளக்கமே, வேறன்றா மென்று சொல்லல் வேண்டும். அங்ஙனஞ்சொல்லின், மோகூலானந்தமாஞ் சிவ தத்துவருப சிற்சத்தி விளக்கமே மோகூ துக்கமு மாமென முடியும். அது நிற்க, நீர், "புறப்பொருள் விஷயங்களைப் பிரதிவிம்பமாகக்கொண்டு வந்த புத்தித்தத்துவமே சுசுருபையுந் துக்க ரூபையு மோசுருபையு மாம்" என்றும், "அந்தப் பவுத்த சுசுதுக்க மோக போக ததை ஆன்மா வனுபவிக்கும்" என்றும், தத்துவ வியாபாரப் பிரஸ்தாபத்திற் சொல்லியவற்றினை மறந்து, முன்னொடுபின் விரோதமாக, ஈண்டுப் "பசுத்துவ சொருப சிற்சத்தி விளக்கமே போகாணந்த மாம்" என்று பேசினீர். இங்ஙனங்கூறிய தும்முடைய பிரஸ்தியின் மஃத்துவத்தை யாதென்று எடுத்து வியப்பாம்! புத்தித்தத்துவநிட்டமான சத்துவகுண விளக்கமே சுசுமும், ரசோகுண விளக்கமே துக்கமும், தமோகுண விளக்கமே மோசமு மென்பது, சர்வாகமப் பிரசித்தமாயிருக்க, நீர் இவ்வாறு சொற்றது விரோதம். சம்சாரத்திற் தனக்கு வேறான புத்தி தத்துவநிட்ட மாயத்தன்மாட்டு விளங்குஞ் சத்துவ குண பூர்த்தியே போகாணந்த மல்லது, வேறில்லையென்பது, சர்வாகம சம்மதம். ஆதலால், முத்தியினும், தனக்கு வேறான அனுகுமுத்த சிவநிட்டமாய்த் தன்னை அத்துவித சம்பந்தமாய் விளங்குஞ் சிவசாட்டுணவிய பரிபூர்த்தியே மோகூலானந்தமாயதன்றி வேறில்லை யென்பது, இனியாயினும் அறிந்துகொள்க. அத்துவிதசொருபஞ் சிவஞானபாடியத்தான் விஸ்தாரமாக எடுத்துக் காட்டினும், இங்ஙனமாகலின், சிவசாட்டுண்ணிய சொருப சிவதத்துவம் ஆன்மாவில் அத்துவிதமாய் மேலிட்டி விளங்கும் பொருட்டே, தீக்ஷையில் ஆன்மாக்களைப் பிராசாத் மார்க்கமாகக் கொண்டு சென்று துவாதசாரத்ததில் அனுகுமுத்த சிவநிட்டதில் யோசித்துப், பின்னர்ச் சிவசாட்டுண்ணியங்களை யானமாவில் * ஆபாதனம் பண்ணி, ஒவ்வொன்றற்கு மும்மூன்றாருகி செய்தல் வேண்டிற்றென் றறிக. இவ்வாறன்றிச், சிவசாட்டுண்ணியங்களின் வேறாக ஆன்மாவிற்குச் சாட்டுண்ணியந் தனியே யுண்டென்று, ஓராகமமும் உரைப்பக் கேட்டிலம், மிருகேந்திரததிற் குகூலமேதேததை "விசுவாஹிவிசு" என்றவாறே சர்வஞ்ஞானோத்தரததில் ஆன்மா "த சுய ஓ டி ய ஓ" என்றும், "தந் தருமமாவன அட்டகுணங்கள்" என்றும், சொல்லிய வசனங்களையும், பார்த்தறியீர் போலும். "த சுய ஓ டி ய ஓ" என்பதற்குத் தந் தருமம்போலுந் தருமத்தை யுடையதென வெகு விரிக்ப் பொருளுரைக்கலாமெனின், "த சுய ஓ டி ய ஓ" (வஹு லீ ஹி ஹு சு த ஓ டி ய ஓ வி வி தி கா) என்று மாபாடியத்தான் ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் எடுத்தோததலின், அது வியாகரண விரோத மாமென் றணர்க. இன்னும், சர்வஞ்ஞத்துவ குணத்திற்கு வேறாக அனுகிபோதமென வொரு குணஞ்சொல்லப்பட்டது. அதற்குப் பொருள் என்ன? போத மனுகியா யுள்ளதென்று அதற்குப் பொருள் சொல்லின், மற்றை அனந்தசத்தி அனுத்தசத்தி முதலிய வெல்லாம் அனுகிய வன்றி ஆதிக்கண வந்தன வென்று பொரு

* ஆபாதனம் = தலைக்கூடுதல். 1 இன். "சிறதின் சம்பந்தமுடைய சிதது" எ.று. 2 இன். "வெகுவிர்கி சமாசத்தினுற் பொருள் பெறப்பாலாயின், ஆன்மம் பண்புந் தொகை கொண்டு மதவந்ததியப்பிரகதியயம் புணர்த்தன் மரபன்று" எ.று. வெகுவிர்கி சமாசமெனினும் அனமொழித்தொகை யெனினு மொககும்.

ன்பதும். 'அனாதி' எனவும் பதம். *நடுநிலைத் தீபசமாக யாண்டுங் கூட்டியுரைக்கப்படு
மெனின, அங்கனமுரைக்கின். போதமென்பது சாவஞ்ஞத்தவத்தில் அடங்கிப்போம்;
பேதமின்றும். அது அவ்வாறு அடங்குதலெனின், 'அனாதிபோதம்' எனத் தனியே ஒருகு
ணமாக வைத்ததனை வேறன் றென்று, கூட்டிச் சொல்லின், ஹமக்குச் சாட்டுண்ணியம்
அட்டசுணமாதல் சித்திக்கமாட்டாது. ஆதலால், 'அனாதிபோதம்' என்பதற்கு அனா
திமுத்தத்தவமே பொரு ளன்றி மற்றுரைப்பன பொருளல்ல. ஆகவே, சாட்டுண்ண
யத்தி லொன்றாகிய 'அனாதி முத்தத்தன்மை' என்னுங் குணஞ் சிவனுக்கே யன்றி ஆன்
மாவக்குக் கிடக்காது. கிடக்காதாகவே, மற்றைச் சாவஞ்ஞத்தவாதி குணங்கல்லும்.
அனாதி முத்தத்தவகுணம்போலச் சிவனுக்கே யன்றி ஆன்மாவக்குக் கிடக்காதென
பது தானே சித்தித்தது. ஆதலால், சிவசாட்டுண்ணியங்கள் ஆபாதனாகியால் தன
னிடத்திற் சுப்பிரகாசமாய் விளங்குதலென்னுஞ் சிவத்தவ பூர்த்திவிளக்கமே சிவா
னாதம். தற்பாவ பாவத்தால் அதுவாய் மூழ்கி அதைக் கண்டுகொண்டிருத்தலே சிவா
னாதானுவமெனபது வச்சிரலேபமாக நாட்டப்பட்டது. அற்றே லீல தங்ஙனமாக.

இனி மறைக்குணங்களெல்லாம் ஆன்மாவக் கில்லாதொழியினும், "சாவஞ்ஞத்தவ
முஞ் சுவாதநந்திரியமுஞ் சிவனுக்குப்போல ஆன்மாவிறகு முண்டு" என்று சிவாகமங்களில்
ஆனடாண்டுச் சொல்லப்படுப்பிறவெனின், அபுறகுப் பொருள முன்னாக் கூறுதலும்.
ஆகலின், அதுகொண்டு தானே துங் சருத்த நிரம்புமா நின்றென்பது. இனி இவ்வாறன்றி,
ஆன்மாத் தன்னுடைய ஞானவிளக்கத்தைத் தானனுபவிப்பெனின், பிரமாணப்பிரமேய
சாங்கரிய தோஷ முரலியவரு மென றெழுக. இனி நேரத்திற் படல நீங்கினும், நேத்தி
ரத்திறகு விவத தரிசனத்தில், அச்சித்த விளக்கம் ஆவசியம் வேண்டும். அந்தச்சகாய
மல்லாதவழி, ஆத்திரப் பிரகாசத்திற் சத்திகெட்டடங்கிக் கிடக்கும் அந்தகாரம் மறி
சுதம மெலிதிற கைய மின்று. இனி அந்தகாரஞ் சத்திகெட்டடங்கிக் கிடத்தல் நேத்தி
ரப் பிரகாசத்திற் றனது. தாட்டாநதிகத்தினும் இங்கனமாகலின், சர்வப்பிரகாரத்தி
னாலும் மல மறைப்பு நீங்கினும், ஆன்மாவிறகுச் சிவவிளக்க விருப்பு ஆவசியமென்
பது, வச்சிரலேபமாக நாட்டப்பட்டது. இந்தச் சொருபங்கள் தெரியமாட்டாமற் பிர
லாபிபதெல்லாம் அஞ்ஞானவிலாசமே யல்லது வேறன் றென் றெழுக.

“உலகெலா மாகி”

இதனாண் + “ததுவநுகிவிவிதது” என்னும் வசனத்திறகு அநிருவசன
மென்று பொருள் பபாமற் பாதுகாத்தற்பொருட்டித், “திருசியமு மன்று, அநிருசிய
முமன்று, திருஞ்சுருபமென்பது, தாறபரியம்” என்றுரைத்தீர். திருக்கு ருபமாவது
யாதெனின், “பிரமேய மல்லப் பிரமேயம்” என்று மேற் கூறினீர். அதுவும் அநிரு
வசனமே யாம். அல்லுழி அனேகாரத் வாதமாய் முடியும். “கிடுவிவிதது” என்
பதற்குத் தாறபரியஞ் சொல்லமாட்டாதீர்க்கு, அதனை யெடுத்தரையாடா தொழிலே
சால் யாம். இது நிறக. “சிவனுக்குப்போல ஆன்மாவுக்குச் சர்வஞ்ஞத்தவ சாவ
சாத்திருத்தவ முண்டு” என்று கூறி, அதனை நாட்டித்தருப பராக்கியை முதலிய

* நடுநிலைத் தீவகத்தினைத் தேசளிப்பதிரியாய் மெனதும் உரைப்பா. † இஃ. “அப்
பொருள் இப்பெற்றிய தெனது உயிராற் சுட்டி உரைக்கற்பாலதாய் உள்ள தன்று, தான
அதுவாய் ஒற்றித்த நின்றனரும் பாணமத்தாய் உள்ளது” எ-று.

இனிச் சர்வவஸ்துக்களையும் அறிவதூஉஞ் செய்வதூஉஞ் சர்வஞ்ஞத்தவ சர்வ கர்த்திருத்தவங்களெனின், சர்வ வஸ்துக்களையும் யாதானு மோர் பிரகாரத்தான் அறிவதோ? செய்வதோ? மறறுச் சர்வப் பிரகாரத்தானும் அறிவதோ? செய்வதோ? என்று கடாபிணுக்குச், சர்வ வஸ்துக்களையும் யாதானு மோர் பிரகாரத்தா லறிவதூஉஞ் செய்வதூஉஞ் சர்வஞ்ஞத்தவ சர்வகர்த்திருத்தவங்க ளென் றிறுப்பின், சர்வ பதார த்தங்களுங் பதி பசு பாசத் திரயத்தில் அந்தர்ப்பாவ முறுதலின், அப் “பதார்த்த மூன ினையுஞ் சொருப மாத்திரையா னறிந்து பாசத்தைக் கழித்துப் பதியைப் பறறி நிறு நல் சர்வஞ்ஞத்தவ சர்வகர்த்திருத்தவங்கள்” என்னுஞ் சைவைகதேசிகள் செயிபட ரென் றுணர்க. இனிச் சர்வப்பிரகாரத்தானுஞ் சர்வ வஸ்துக்களையும் அறிவதூஉஞ் செய்வதூஉஞ் சர்வஞ்ஞத்தவ சர்வகர்த்திருத்தவங்க ளென் றிறுப்பின், “ஈ “ ஸ்வீகூஷ்ம உலெலியு: ” “யாவையுஞ் குனியுஞ் சத்தெதி ராகலிற், சத்தே யறியாது” என்றற ரெடக்கத்துச் சுருதி விரோதமும், ஆன்மாக்கள்பாற பிரமாணப் பிரமேய சாங்கரிய மும், (சிவனுக்கு யாவும் போக்ஷிய்த்துவப் பிரமேயத்தவ நித்தேசியத்தவாதிப் பிரகா ரங்களான் அறியப்படாமை கொண்மீம், நித்தியாநித்திய பதார்த்தங்கள் அநித்தியத் தவ நித்தியத்தவாதிப் பிரகாரங்களான் அறியப்படாமை கொண்மீம்,) சர்வஞ்ஞத் தவ சர்வகர்த்திருத்தவ பங்குமென, இன்னொரன்ன தோஷங்கள் பல சமபவிகு மென றுணர்க. அல்லதூஉம், ஆதித்த சன்னிதியில் அந்தகாரத்தைப் போலச் சிவ சன னிதியிற் குனியமாய் நிற்கும் ஆன்மமலத்தைச் சாக்ஷாத்தாக அறிதல் கூடாமைபா னும், சாக்ஷாத்தாக வணிற் யறிவதூஉஞ் சர்வஞ்ஞத்தவ மாயின், பரோக்ஷமாய்ச் சர்வ

¶ இ-ள். “சத்தான சிவமும் அசத்தானபாசமும் தம்முள் ஒன்றினை யொன் றறியா”-உ-து.

வஸ்துக்களையும் அறியும் பெத்தானமைக தேகிகளையும் நிரந்திய சர்வஞ்ஞ ரென்று கூறல்வேண்டு மாகலானும், சர்வ வஸ்துக்களையும் அறிவதனஞ் செய்வதனஞ் சர்வஞ்ஞத்வ சர்வ கர்த்திருத்தவங்க ளென்பது, சிறிதும் பொருந்தாமை யுணர்க. இனிச் சர்வதாபிவியதத வேதனைக் கிரியைகளு மல்ல, அவை அனுகி முத்த சிவனுக்கே யன்றி ஆகிமுத்தான்மாவிற்கு. இல்லாமையின். சர்வதாசித்த வேதனைக் கிரியைகளு மல்ல, கிஞ்சிஞ்ஞத்வ வாதிகளுஞ் செயிப்ப ராகலின். சர்வ சேதன தன்ம ரூப ஞ்ஞத்வ கர்த்திருத்தவங்களு மல்ல, சர்வ வஸ்து தருமங்களும் ஒரு தருமியி லிராமையின். இனிப் பரிசேடத்தானும்,*“வஸுஷாவயதொஃதுளமுயதெவஸுஷதொஃவஸு” என்னும் வசன பலத்தானும், நிவிர்த்தியாதி கலாசோதனையில் தேசாவச்சின்னக் கிரமத்திற் பிரகாசிகும ராகு முத்த சந்திரப் பிரகாச திருஷ்டாந்தஞ் சொல்லும் வசனத்தானும், “விந்நிதி மறியுங் காட்டி வீட்டையு மளிப்பன் மேலோன்” எனவும், “தனவானே யெங்குமார் தனமை போல” எனவும், “எங்குமாய்க் கருதரன்போ னிற்பன்” என வும் வரும் வசனங்களானும், ‘சாவதி சர்வஞ்ஞத்வம்’ ‘நிரவதி சர்வஞ்ஞத்வம்’ என அவதயில் வைத்து விவகரிக்கும் அபியுத்த விவகாரங்களானும், ஞானக்கிரியைகள் சர்வதோபிவியபகமாய் அபிவியத்தியாய் அறிவதனஞ் செய்வதனஞ் சர்வஞ்ஞத்வ சர்வ கர்த்திருத்தவங்க ளென்பதே, சைவசித்தாரத நிச்சயப் பொருளென் றறிக. நீர் ஈண்டுச்செய்த சர்வஞ்ஞத்வ சர்வகர்த்திருத்தவ பரிசைக், ருக்ஷம விசாரமே யாம். மற்று இதுகொண்டி முடிந்தது யாது? ஞானக்கிரியைகள் சர்வதோ வியா பகமாய் அபிவியத்தி யாங்கால், சர்வ வஸ்துக்களையும் விஷயீகரித்தலை வர்ச்சித்தல் செல்லாநெனின், அறநறையு: துமது மதத்திற் சிவனுக்குச் சர்வகர்த்திருத்தவம் வியா பகமாய் அபிவியத்தியாயினும், அந்தக் கிரியை முததான்மாக்கனை விஷயீகரித்தலும், அங்ஙனமே வியாபகமாம் புறப்பொருளறிவு தறப்பொருளறிவினை விஷயீகரித்தலும், புறப்பொருளறிவுத் திறப்பொருளறிவும் பொதுநிச் சித்தரென்பதை விஷயீகரித்தலும், இல்லை யாகலி னென்பது. இங்ஙனமாகலின், ஞானக்கிரியைகள் வியாபகமாய் அபி வியத்தியாதல் கொண்டு சாவவஸ்துக்களும் விஷயமாநலை வர்ச்சிக்கப்படாதென்று சொல்ல துமக்கு வா யேது! இனிச் சிவனது சர்வகர்த்திருத்தவம் சர்வதோபிவியத்தி யாயினும், முததான்மாக்களபாற கர்த்தவ்வியதாம்ச மின்மையின், அஃது முத்தான் மாக்களை விட்டு, மற்றவைகளை மாததிரம் விஷயீகரிக்கும்பிறவெனின், அவ்வாறே முத்தான்மாக்களுக்குச் சாவஞ்ஞத்வம் சர்வதோபிவியத்தியாயினுஞ் சிலேதர வஸ்துக் களில் ஞாதவ்விய தாம்சமில்லாமையின், அஃது சிலேதரவஸ்துக்களை விட்டுச், சிவனை மாதத்திரம் விஷயீகரிக்குமென்று காமுஞ் சொல்லுவாமென்பது. இனி அங்ஙனம் தானு குகவெனின், அதுவும் பொருந்தாமை காட்டிதம்: “கிவெகெகெகரிவலி தாஸவலிஃக-
வலு வலுத” என்றறறெடக்கத்துச் சுருதிகளானே சிவனுடைய ஞானக் கிரியை களுக்குச் சர்வவஸ்துக்களிலும் † ஓளபச்சிலேடிக வியாபகத்துவம் பிரசித்தம்.

* இ-ள், “முத்திக்காலத்து என்ருமாம் வியாபகம் கேட்கப்படும்” எ-று, † ஸட மொழி வியாகரண நூலார் ஒருபொருளின் ஏகதேசத்தில் மற்றோர் பொருள் இயைந் திரு ப்பது ‘உபச்சிலேடம்’ எனவும், வேற்றுமை நயத்தான் வேறே யாயினும்—ஒன்றுமை நயத்தா னென் ‘றபி வியாபகம்’ எனவும், கூறுவாராக, ஆசிரியர் ஈண்டு என்னின் கண ரெய் உள்ளும் புறம்புங் கலந்து நிறைதல்போலப் பரமான்மாவான சிவ

“வெவ்யஸா ஐதூதஃ ஸாந்தி யபேவபரிகஹ்யெசி | தஸ்தஃ ஹவது ஸாபேஹாஸ
 ஸாபாத ஹாவஹாதஃ ” என்னுஞ் சர்வஞ்ஞானோத்தராதிரி சுருதிகளானே ஆன்மாவின்
 ஞானக் கிரியைகளுக்குப் பற்றும் பதார்த்தமாத்ந்தரையே வியாபகத்தவம். ஆகலின்,
 ஓளபச்சிலேடிக வியாபகமாகுஞ் சிவனுடைய சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்
 களுக்கு முத்தான்மாக்கள் பெத்தான்மாக்கள் சடவஸ்துக்கள் சர்வமும் விஷயமே யாம்.
 அங்ஙனமன்றி ஸ்படிகம்போலச் சார்ந்ததன் வண்ணமாகுந் தற்பாவபாவமுடைய ஆன்
 மாவினது சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்களுக்குத் தம்மாத் பற்றப்படுமீ பதா
 ர்த்தமாத்ந்திரமே விஷயமாம். இனிப் பெத்தக்காலை மலத்தாத் தடையுற்றுக் கலாசிக
 ளான் ஏகதேசத்தின் விளங்கிச் சோபாதிசமாயக் கிஞ்சிஞ்ஞத்துவ கிஞ்சித் கர்த்திருத்
 துவங்களாம் ஆன்மாவின் ஞானக்கிரியைகள், அழுக்குப் போயவழிப் படகத் செளக்
 கிலியம் படமுழுதும் விளங்குமாறுபோல மலநிலித்தி யனந்தரம் ஆன்மவியாபக
 முழுதும் நிருபாதிசமாய்ச் சர்வதோமுகமாய்ச் சர்வதாபி வியத்தமாய் விளங்கும், இந்த
 அர்த்தத்தை யபேகிபித்துச் சிவனுடைய சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்களும்,
 ஆன்மாவினுடைய சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்களும், துல்லியமே யாம். அந்
 ரூபினும், சிவனுடைய சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்கள் ஓளபச்சிலேடிக வியா
 பகமாதலின், சர்வவஸ்துக்களையும் விஷயீகரிக்கும், ஆன்மாவினுடைய சர்வஞ்ஞத்துவ
 சர்வகர்த்திருத்துவங்கள் அவ்வாறன்றி ஸ்படிகம்போலத் தற்பாவ பாவமாய் வியாபி
 க்கு மாகலின், அவ்வொன்றினையே விஷயீகரிக்கும்வஸ்து, மற்றை வஸ்துக்களை விஷ
 பிரான் சர்வ வஸ்துக்களினும் கலந்து ஒன்றாய் நிறைதல் ‘ஓளபச்சிலேடிக வியாபகம்’
 என்றோதுதன், மாறுகோள்போலு மென்று மலையறக்; அவ் வடநூலார் அதற்கு அவ
 யவவாற்றல் பற்றி ஒருபுடை இயைபு பொருளாகக்கொண்டு அங்ஙனம் கூறுதலானும்,
 ஈண்டு ஆசிரியர் அதற்குச் சமுதாய வாற்றல் பற்றி முற்றியைபு பொருளாகக்கொண்டு
 அங்ஙனம் ஒதுதலானும், அது சுருத்து வேறுபாடாவதன்றி, மாறுகோளாதென்பதுணர்க,
 இவ்வாறான, ஒருபுடையியைபு முற்றியைபென உபச்சிலேடம் இருவகைப்படுமென்
 பனாஃ, அவற்றுள், முற்றியைபெனவும் ஓளபச்சிலேடிக வியாபகமும் அபிவிபாக
 மும் சொல்லினால் வேறுபடினும் பொருளினால் ஒற்றுமையுடையனவையா மென்பனாஃ,
 போந்தவா துணர்க, அஃதேல், அதனை அபிவிபாகமென ஒதுது, ஓளபச்சிலேடிகவியா
 பகமென அங்ஙனம் வழக்கு வேறுபடுத்துக் கூறுத லெற்றிற்கெனின், ஒரு பயன் நோக்கி
 அவ்வா ரோதுவாராயிற் றென்க. என்னையோ பயனெனின், பசுபாசங்கள் உண்மையிற்
 பதார்த்தாத்ந்தர மல்லவென்னும் ஒருசார் ஏகான்மவாதிகள், பிரமப்பொருள் ஒன்றோநிற்
 தொடர்பின்றித் தனித்து நிறையுமென்று கொண் டஃபிவிபாக மென்று வழங்குப
 வாகலின், அவ்வழக்கிற்கும் பொதுவாகும் அது தன்னாற் கூற்ற் கமர்த்தலராய்த் தமது
 சித்தார்த்தமரபு பொள்ளெனப் புலப்படுமாறு அங்ஙனம் ஓளபச்சிலேடிக வியாபக
 மென வழக்கு வேறுபடுத்தோதுவாராயினார்; ஆகலின், அதுவே பயனென்று கடைப்
 பிடிக்க. இவ் வழக்கும் ஆசிரியர் படைத்திட்டுக்கொண்டு கூறிய தன்று; சிவாகமம்
 உரைப்பக் கண்டு எடுத்திது ஒதுயதே யாமென் றுணர்க. * இன். “ஆன்மா அங்ஙனம்
 இருதன்மைப்படுமா றென்னை யென்று ஐயுறுது கேள்: எல்லாப்பொருளின் தன்மைக
 ளும் ஆன்மாவக் குளவாம். அஃ தெங்ஙன மெனின், ஆன்மா யாதிரி யாதிரிப் பற்றி
 னான், அதனதன் சுபாவமே தன் சுபாவமாத் தன்மை யுடையான்; அது வது வாயே
 நிற்பன்” எ - று. “இன்னோரன்னவற்றை ‘ஊரஃபவ்யயொதஃ’ என்ப.

யீகரிக்கமாட்டா. ஆகலின், இந்த ஆர்த்தந்தை யபேஷித்து ஆன்மாவிலுண்டாய் ஞான க்ஞரியைகள் கிஞ்சிஞ்சுத்துவ கிஞ்சிசுக்ர்த்திருத்துவங்களை யாவன வன்றித், அல் லிய மாக மாட்டா. இங்ஙன மாகலின், முத்தானம் குணங்கள் சிவகுணங்களப்போல வியாபகமாத்திரையாற் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்க னொனப் பரிவணவன்றி, உபயவித்தாநுஞ் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்க னொனப்படா; பெத்தானம் குணங்கள்போல உபயவித்தாநுங் கிஞ்சிஞ்சுத்துவ கிஞ்சிசுக்ர்த்திருத்துவங்க னொன வும் படா. இவையே சமமுன் வேறுபாடுடைய நுண்ணுணர்வாற் கண்டு கொள்சு. நீர் ஈண்டுக் கூறியனவெல்லாம் நுண்பொருள்களே யாம். ஆகிலும், சர்வஞ்ஞானோக ரத்தில் “ஆன்மாத் தற்பாவ பாவத்தானே சார்ந்தனை வண்ண மாம்” என்னும் வச னம், சோபாதிசுமாஞ் செயற்கைக் குணத்தைச் சொல்லிய தாம்; அன்றி, நிருபாதிக மாம் இயற்கைக்குணத்தைச் சொல்லிநொன்பதற்கு, நியாமம் என்பெயல்பிராயில், ஆண்டுப் பூர்வாபர வாக்கிப் பரியாலோசனை செய்யின், கூலிது இயற்கைக் குணமெ னப்பதற்கு நியாமகந் தானே விளங்கும். அவ்வா ரெல்லாஞ் சிவஞானபாடியுத்துள் விரி த்துக் காட்டினும். அல்லது உம், மலத்திலும் போருஞ் சொற்கை கிஞ்ஞத்துவ அக் ரத்திருத்துவங்க ளாம். கலாதசுனாற போருஞ் செயற்கை கிஞ்சிஞ்ஞத்துவ கிஞ்சிசு க்ர்த்திருத்துவங்க ளாம். இவ்வாறே தற்பாவபாவமாய் அது வது யாதுவுஞ் சோபாதிக மென்பதற்கு ஒரு காரணமு மில்லை, பிரமாணமு மில்லை. ஆகலின், அதுவதுவாய்ச் சார்ந்தனை வண்ணமாற் தன்மை ஆன்மாவிற்கு நிருபாதுக்கே யாம். கூலிதநியமாட் டாது, சோபாதிக மென்பெல்லாம் பிராகந் மூல மன்றி, வேறு யாதா மென் றொழிக. இனி இவ்வுண்மை ஆரிய வல்லா, ஏகேச்சோபாசமான ஞானக்கிரியைகளாகுங் கிஞ் சிஞ்ஞத்துவ கிஞ்சிசுக்ர்த்திருத்துவங்கள், * “சிவவிஜ்ஞாநகாரணாசு” என்றும் வச னத்தானே சோபாதிகங்களே யா மென்றும், சர்வஜ்வாயாசமான ஞானக்கிரியைகளா குஞ் சாவஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்கள், பராம்கியை மிருகேந்திர மென்பவற்றிற் கூறியவாறு, விபுவாகிய ஆன்மாசுருக்குச் சிவனுக்குப்போல நிருபாதிகங்களே யா மென்றும், உறுது கடைப்பிடிப்பா; விவாக மேயுறார். இதனால் முடிந்த விசேடப் பொ ருள்கள் யாவை யெனின், சிவனுடைய சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்கள் ஓனப்ச் சிலேடிக விபாத்தியிறை சாவ வந்து விவாயக மாம. ஆன்மாவிலுண்டய சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்கள் தற்பாவ பாவ விபாத்திரமாத்திரையான ஏகேச்ச வந்து விவா யக மாம எனத், சமமுன் வேறுபா டுடையன வென்பதாலும், ஏகதேசமா யுதிநிலுஞ் செப்தனுமுடைய பெர்தானமாகலின் யபேஷித்துச் சாவஞ்ஞன் சர்வகர்த்தா வாரு முத்தானமா, உபயப் பிரசாரத்தானுஞ் சர்வஞ்ஞன் சர்வகர்த்தா வாத லுடைய சிவனை யபேஷித்துக் கிஞ்சிஞ்ஞன் கிஞ்சிசுக்ர்த்தாவே யா மென்பதாலும், என் னுணர்க. இவ்வாறு சகலாகம சம்மதமாகச் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவ கிஞ்சிஞ்ஞ துவ கிஞ்சிசுக்ர்த்திருத்துவ விவேகஞ் செய்து அறிந்த கொள்ளமாட்டாமே பல வாறு பிரலாபிக்க றுமஸைப் பிடித தாட்டுஞ் சிவசமவாத பிரசாரினை யோட்டல் வேண்டின், மதாமந்திர வாத மாக நிலையிட்ட இந்த அபாதத்தை, மந்திரசுப்தியெய் துமாறு ஊகித்துக்கொள்க. இனி, “ஆன்மாப் பெத்தத்திற் பரதந்நிரன், முத்தியிற் சுதந்திரன்” என்பதாலும், இவ்வாறே விவேகஞ் செய்து அறியற்பாறது. அதனையுஞ் சிறிது காட்டுதும். சுலாபத்திரிய மாவது என்னை? பரானபேசுந்நுபாது மன்றி;

* “கதாசாகஸ்தா-ஹாராதஃ” என்றற் றொடக்கத்து வசனங்களானே, கர்மாகினை யபேக்ஷித்தச் செய்தலின், சிவனுக்குச் சுவாதந்திரிய பங்கம் வரு மாகலின், பரேச்சானு வர்த்தித்துவமு மன்று; ஆன்மேச்சானு வாத்தியாயப் பயன் கொடுத்தலின், சிவனுக்குச் சுவாதந்திரியபங்கம் வரு மாகலின், பராப்பிரேரியத்துவமு மன்று; விம்பாகிகளில் ஆவா களுதினாற் பிரேரிக்கப் படுதலின், சிவனுக்குச் சுவாதந்திரிய பங்கம் வரு மாகலின். பராவசியத்துவமு மன்று; சிவன் நியானுதி வசிய ராகலின். இனி † “யஜி^௨தி^௩கிரோதி^௪க^௫” என்னு நியாயத்தான், அப்பிரதிக்கத சுவேச்சானுவர்த்தித்துவமே சுவாதந திரியம், தற் பிரதியோகியே பாரதந்திரிய மென்று, துணுகி நாடி யறிந்து கொள்க. ஆன்மாவிற்குச் சிவானுபவேச்சை யொன்றே அப்பிரதிக்கதமான சுவேச்சை. ததனு வர்த்தனமாகுஞ் சுவாதந்திரியம் ஆன்மாவிற்கு இயற்கையாம். தற்பிரதியோகியாகும் பாரதந்திரியம் அபரமுத்தி பரியந்த முளதாகுஞ் செயற்கையாம். இவ்வாதன்திச், சிவ சமவாத பிசாசாவேசமுற்றுச் சுவாதந்திரியப்பொருள் பேசிப் பிரலாபிப் தெல்லாம, மேற கூறியவாறு சிவனுக்குச் சுவாதந்திரிய பங்கப் பராபவங்களா மென் றொழிக. இதைச் சுவாதந்திரியமுந் தற்பாவ பாவமாய்ச் சார்ந்ததன் வண்ணமா மியல்புடைய ஆன்மாவிற்கு, ஓளபச்சிலேடிக வியாத்திமத் சிவனது சுவாதந்திரியத்தை யபேக்ஷி த்துப் பாரதந்திரியமே யாகலின், ஆன்டுஞ் சிவன் அனுகூலப் பிரேரகராதல் வேண்டப் படும். இதனை முடிந்த பொருள் யாதெனின், ஆன்மாவிற்குப் பெத்தத்திற் பதிபாரத ந்திரியம்; முத்தியில் அப்பாரதந்திரியத்தை யபேக்ஷித்தச சுவாதந்திரிய மெனப்படுஞ் சிவபாரதந்திரிய மென நறிக. பதித்துவ சிவத்துவ † விபதேச பேதஞ் சர்வஞ்ஞானே ததர்த்துட் காண்க. இங்ஙனம் அவிரோத நயனஞ் செய்யாக்கால், “தற்பாவ பாவ த்தால் அது வது வாவன்” என்னும் வசனமும், † “சு-கூண-குஷபாதி” என்றற் றொடக்கத்து வசனங்களும், சாம்பவ தீக்கையிற் “சரிார்த்தங்களோடி ஆன்மாவை யுந் தானஞ் செய்க” எனவும், அங்ஙனந் தானஞ்செய்த ஞானந் திடமபிறத்தல் வேண் டித் தினந்தொறுஞ் சிவ பூசனையில் “ஸிவொஹாதா” என்னு மந்திரஞ் சொல்லி ஆன்ம நிவேதனஞ் செய்க” எனவும், விதித்த வசனங்களும், தம்முண் முரணிப் பொ ருட்பேறிலவா பொழியு மென்பது. அவை அன்னவாமாறு, துரபிமானங் கைவிட்டு நியாய நெறி பற்றி நினைந் ணாகிப்பார்க்குக், கரதலாமலகம்போல இனிது விளங்கு மென்க. அது நிறக. “எள்ளுக்கு ணைய் போல ஓளபச்சிலேடிக வியாதத்தியினு சிவனுக் கும் ஆன்மாவிற்கும் வியாபகத்துவ வியாப்பியத்துவங்கள் கூறுதல் கூடாது” எனறும், “ஆகாசாதி அழாதத பதார்த்தங்களுஞ் சமசமயத்திற் சந்திரனிடத்தி லொத்த விழுங் கண்ணொளிகளும் ஒன்றோடொன்று தட்பாது ஒத்திருத்தல் போல, நிருபாதி கா னம் சிவன்கள் சமசமயத்திற் சர்வபதார்த்தங்களிலும் ஒத்த விழினும் ஒன்றை யொ யொன்று பரிசியாமல் ஒன்றிருக்கு மிடத் தெரனது இருபு விடாமல் ஒத்திருக்கும்” எனறும், “ஆகலால், ஆன்மசிவனகளுக்குச் சாதிரசிய சிவசாதி சம்பந்த மென் றமே சார்த்தகமன்றி மறறைச் சம்பந்த மொன்றுங் கிடக்காது” எனறும், பிர

* இ-ள். “அவையேயீதானே யாயிரு வினையிற்போக்கு வரவு புரிய வாணையி-சீக்க மின்றி நிறகு மன்றே” என்னுஞ்சுத்திரத்தினுட் காண்க. † இ- ள். யாதனை யாங்குனம் எண்ணிமம், அச்சனை அங்ஙனம் பண்ணிமம் எ - று. † விபதேசம் = வழக்கு. † இ-ள். முத்தானமாக்களைப் புரந்திடுவன” எ - று.

இன்னும் மீண்டுப் பிரலாபித்தீர். சிவனுக்குச் சர்வ பதார்த்தங்களிலும் என்னின்க னென் னால் ஓளபச்சிலேடிசு வியாத்தி கூடாதென்றல் பலவசன விரோதமாம். அல்லது உம், சிவனுக்கு ஓளபச்சிலேடிசு வியாத்தி யின்றெனின், சம்பந்தம் பெறப்படாமையின், சிவன் அனைத்தினையும் அறியவுஞ் செய்வடி மாட்டானும். இனிச் சம்பந்த மின்றி யும் ஒன்றனை யறிதலுஞ் செய்தலும் கூடுமெனின், 'நேத்திரம் சம்பந்த மின்றி அபி பூமிமாத்திரையானே பதார்த்தங்களைத் தரிசிக்கும்' என்னுஞ் சார்வாகர் முதலியோரும், 'சம்பந்த மின்றிச் சன்னிதி மாத்திரையானே புருடன் பொருள்களை யறியும்' என் னுஞ் சாங்கியர் முதலியோரும், செவிப்பீர். இதுவேயு மன்றி, நீர் ஈண்டு எடுத்திக் காட் டிய உடல் விஷம திருஷ்டார்த்தம், யாங்றன மெனின், ஆகாசாதி அமூர்த்த பதார்த்தங் களுக்குஞ் சம சமயத்திற் சந்திரன்கண் ஒத்து விழுந் கண்ணெனிகளுக்கும் அன்னியோ ன்னிய தரிசன மின்று; அன்னியோன்னியக் கிரியைகளுமின்று; ஆகவென்க. இனி ஆன்ம சிவங்களுக்கு அன்னியோன்னிய ரூபிருளைய பாவம் உண்டோ? இன்றோ? என்க்கடாயி னார்க்கு, இன்றென்று விடுப்பின், "ஸிவஸூத்ரா ஹி ஹிஸ்யாயத் (வஸ்ய தி) ஸூத்ர ஸிவ ஸ்வய" என்றற் றெடுக்கத்த வசனங்களோடு மாறுபட்டு, அவசித்தார்த்த மாம். உண் டென்று விடுப்பின், சம்பந்த விசேடமில்வழி ரூபிரு ளையபாவங் கூடாமையின், ரூபிரு ளையபாவப்பிரயோசக சம்பந்த விசேட முண்டென்பது, தானே சித்தித்தது. இனிச் சம்பந்த மாத்திரையான் ரூபிரு ளையபாவங் கூடு மென்றல் செல்லாது. "கண் ணிகளுக்குச் சமசாதி சம்பந்த முளதாகவுந் திருசிய தர்சக பாவ சம்பந்த மின் னும் ஒன்றனை யென்று பரிசியாமல் இருத்தலால்" எனநீர். நிரவயவபதார்த்தங் களுக்கு அறிவது உம் அறியப்படுவது உம் பரிச மன்றி வே நிலை என்ப தறியமாட் டாது. அறிவதுண்டு, பரிசிப்ப தில்லை யென்றல், என்னை ஈன்றாள் எனக்கு மாதாவல் லள் என்பதனோ டொத்தப் பரிசாசாஸ்பதமா மென்பது. அஃதெல், சமவியாபக வஸ்துக்களுக்கு வியாப்பிய வியாபக பாவங் கூடுமாறு யாங்றன மெனின், அஃ தாச ன்கையன்று. என்னை? சமவியாபகமாந் கண்ணெனியும் விளக்கொளியும் ஸ்தல ரூபம வேறுபாட்டால் வியாப்பிய வியாபக பாவ முடையவா யிருத்தல் பிரத்தியக்ஷ சித்த மாய்க் காணப்படுதலி னென் றுணர்க. அற்றேல், விபுத்தவயங்களுக்குச் சையோக 'சம்பந்தமேலாமையின், ஆண்டுச் சம்பந்த விசேடம் என்னைகொலெனின், அது சிவ ரூபபாடியத்தான் விரித்துக் காட்டினும். ஆண்டுக் காண்க. அது நிற்க.

சிவனுக்கும் ஆன்மாவிற்கும் சாமியுஞ் சொற்றீர். அஃது ஏகதேச சாமியமோ? சர்வ சாமியமோ? ஏகதேச சாமியு-மெனின், அஃது எல்லார்க்குஞ் சம்மதமே யாம். சர்வ சாமியமெனின், அஃது அபேத வாதமாய் முடியும். ஆன்ம சிவன்க் கிருவார்க்குங் குணங்கள் அபேத மாம், குணியாதல் பேதமா மாகலின், அஃ தபேதவாத மாமா தித்தியெனின், நீர் இவ்வனங் குண குணிகளுக்கு அத்தியந்த பேதங் கூறுதலின், தார்த்திக மதாபாச ராயினீர்; சித்தார்த்தத்தில் குணங்கள் செறித்த மயமே குணியன்றி னேறன் றென் றுத்தரித்தலின். "புறப் பொரு ளறிவுதானே தற்பொரு ளறிவா யிரு க்கும், தற்பொரு ளறிவுதானே புறப்பொரு ளறிவா யிருக்கும்" என்று, முன்னர்க்கறிப் போத்த, ஈண்டு இங்றனம் பூர்வாபர விரோதமாகப் பிரலாபிக்கின்றீர். இரானே, தன்மப் பிடித்தாட்டிஞ் சிவசமவாத பிசாசின் நிர்வாகம் அளக்கற் பாலதன்று போலும்?

* இ-ள். "சிவன சத்தி முதலியவற்றோடு முத்தனை அறியா நிற்பன்; முத்தன் சிவமானையே யறியும்" என்று.

“குணத்துக்குள்ளே குணிக்கு, குணிக்குள்ளே குணத்துக்கு, பேத மின்று” என்பது, சிவாகம சித்தாந்தமாகலின், இதனை * அபலாபனஞ் செய்தல் யார்க்கும் ஒல்லாது. இவ்வனமாதலின், “ஆனமா சிவனுக்குச் சமான சாதியன், சிவனும் ஆன்மாவிற்குச் சமானசாதியன்” என்பதற்குப் பொருள் வேறுண்டென்றும், சமபூச்சியம் ஆன்மசிவன்களுக்குக் கிடைக்காதென்றும், ஒருகலையாக வுணர்ந்து கொள்க.

“தூலமா முநவீ னுத்த”

“சிவத்துவம் பெற்ற முத்தான்மாவைக் குறித்துச் சிவன் பிரேரகனல்லன், சிவனைக்குறித்து அவனும் பிரேரியனல்லன்” என்று, “மதங்க பாரமேசுவரத்திற் பேசப்பட்டது” என்றுரைத்து, “வஸூ அ” என்னும் வசனம் எடுத்தெழுதினார். அந்த வசனத்தில் “காணதெயு” என்றெழுந்த திரிதிரார்த்த பதமே துமக்கு இஷ்டவிதாத்து செய்து நமது சித்தார்த்தத்தை நாட்டி. இனி அதன் குற்பரியம் அரியமாட்டாமையின், இவ்வனம் பிரலாபித்திடும். அது நிறக. அப்பிரகிதக கவேச்சாணுவர்த்தித்துவமே சுவாதந்திரியம் என்று பூர்வம் உத்தரித்தலின், அதற் று கலமாக அறிவிப்பதும் அறிவதும் ஆகிய பிரேரகப் பிரேரியபாவம் முத்தியின் கண் உண்டென்பது, “ஐகூணாநுபாதி” என்றற்றெழுத்க்கது வசனங்களாற் சகலாகமப் பிரசித்தம். “முத்தான்மாவைக் குறித்துச் சிவன் பிரேரகனல்லன்” என்பதற்குத் தாற்பரியம்: சிவன அவனைக்குறித்துச் சம்சாரப் பிரேரகனல்லன்; அவனும் சம்சாரப் பிரேரியனல்லன்; என்பதேயாம். இவ்வாறு நுரையாக்கால், அவ்வசனங்க ளன்னியோன்றிய விரோதமுற்றுப் பொருட்பே நிலவா யொழியு மென்க.

“தத்துவ ரூப மாதம்”

இதன்கண் “ஓரான்மாவிற்கே சகலப் பிரளயாகல விஞ்ஞானகல அபரமுத்திரய பரமுத்திகளென்னும் அவஸ்தா பேதங்கள் உண்டு, இதில் ஆனமா துலகுக்ஷு மாதி பேதமாய் வேறுபடும்” என்று, துமமாற் சொல்லப்பட்டது. அங்ஙனமாயின், அது பரிணம மாம். பரிணமமாவது குக்ஷுமம் ஸ்தூலமாதலும் ஸ்தூலம் குக்ஷும மாதலும் அல்லது மற்றொன் றன்று. இனிச் சடத்துக்கன்றிச் சித்துக்குப்பரிணமம் கூடாதென்பது, சகலாகமப் பிரசித்தமாகவும், நீர் இவ்வனம் ஆனமாவிற்குப் பரிணமங்கூறுதல் அவசித்தார்த்தம். சகலாதி அவஸ்தைகளில், ஸ்தூல குக்ஷுமாதி பேதங்கள், உபாதிகளுக்கன்றி, உபாதிமாணக் கிலையென்பது சித்தார்த்தம். அது தெரிந்துகொள்ளமாட்டாமல், “ஸ்தூலகுக்ஷுமாதி பேதப்பரிதல், உபாதிக்குப்போல உபாதிமானுக்கும் சுதந்திரமாகவுண்டு” எனக்கொண்டு, பரிணமவாதி ஆபாசராயினீர், அது கிடக்க. திரிபதார்த்தங்களுள், சடபதார்த்தம் ஸ்தூலம், அதனைநோக்கச் சித் பதார்த்தம் குக்ஷுமம், அதனை நோக்க அனுகி முத்த சித் பதார்த்தம் பரம் என்று, இவ்வனம் பதார்த்தங்களுக்குத் தம்முள் தாரதம்மியஞ் சித்திக்கும். “ஆதி முத்த பதித்துவஞ் குக்ஷுமம், அனுகிமுத்த பதித்துவம் பரம்” என்று, நீரும் ஈண்டு ஒப்பிக் கூறினீர். இவ்வனம் தாரதம்மிய முடைய ஆன்ம சிவன்களுக்குச் சமபூச்சிய முளதென, மேற் கூறினீர். அது பொருந்தமாறு யாங்ஙன மென் றெழுக.

“மோய்தந பூத மாத்”

இதன்கண் “முற்புச் சிவசாமியமாயின், முத்தான்மாவும் பஞ்ச கிருத்தியம் பண்ணல் வேண்டும். பண்ணுமாயின், ‘பண்ணை’ என்னும் வெருவசன விரோ

இன்று என்றனும், கூறல் வேண்டும். அற்றன்று; தாமிரமுங் கனகமுஞ் சமசாதிய வாசவம், தாமிரத்திற்கே காளிம முண்டு; கனகத்திற்குக் காளிம மின்று; இங்ஙன மாக்கி னெனின், அவ்விரண்டும் பாரகதிவ விகாரமாகலின், பிறந்த நில வேறுபாட் டானே அவை அவ வாருகாநிற்கு மென்று ஆண்டுக் காரணபேதம் உளவென்று எளி த்தோதபபிடம், ஈண்டும் அங்ஙனங் காரண பேத முன்வென்று எளித்தோதல் வேண் டும். இனி ஈண்டும் அவ்வாறு காரண பேத முண்டென்் நெறித்தோதலினின்று, தம ஈரு முறறொப்புச் சாமியங் கிடைப்ப தினறு மென்க. அற்றேல், “கனக தாமிரங்குந் ஈருத் தாமிமா பாவ பாவங்ளா அகாரணங்கள்” என்று, ஆசமங்கள் எளித்தோதுப வாலோவெனின், அது நில வேறுபாட்டால் உள்ளதென்பது பிரத்தியக்ஷ, சித்தமாக லின், அதனை ஆசமத்தால் அபலாபனரு செயதல் செல்லாமையின், அவ வாசம வசனங்களுக்குத் தாற்பரியம் அது வன்று, வேறுண்டென்பது, சித்தித்தது. இனி அக்க ரூபுக்க சித்தபாத சைவாக்கணி ஏனையோக்குப் புலப்பபிடம் பாண்மைத்தன்று. அந் ஈச சூகூட்டம் விசாரம் ஈண்டுச் செயற்பால தன்று. அது நிறக, மேற பிரகிருத்த த்ற போதும்.

“ஆன்மாவிற்குச் சிவனோடு முறறொப்பு—சாமியம்” எனநீர். அஃது ஆன்மா விற்கு அனுகூலினைகள் உள்ளதோ? இடையிட்டுள்ளதோ? இடையிட்டு உளதாய தெனின், சததாநியமென்ப தெடுபட்டுச் சமுதபத்திவாதமாய அவசித்தநாத மாம. அனுகூ லினைகள் உள்ளதெனின், ஆயிரம் ஆண்டமலந் தலைக்கூழும், அதனை ஆவரிசக் பாட்டா; ஆயிரம் அந்நகாரந் தலைக்கூழும், ஒரு நூயிறறினைத் தவகதரமாட்டாக காறுமபோல வென்பது. ஆதலின், அஃ தான்மாவிற்கு அனுகூலியற்றனே அபிவிதத்தி யாயிறறனை விடுத்தல் வேண்டும். அது செல்லாத. ஆயிறும், பாருசராததிரிகள் ‘சில ஆனமாக்கள் நித்திய சூரிதளா யுள்’ ரென்று சொல்லுதல் போலச சில ஆனமாக்கள் அனுகூ ல மல பந்தர்களாய உளவெனினும், சில ஆனமாக்கள் அனுகூ ல மல முததாக ஈடாப உளராவா, பரம சிவ சைதனிய மாததிரம் அனுகூ ல மல முததம் என்றற ஈண் யாபபுற லிலை யாகலினெனின், அவ்வாறு கூறுவீராயின், நீர் அவசித்தா “தி யாவிர. இங்ஙனமாகலின், சிவனுக்கு முததான்மாக்கனொடு முறறொப்புச் சாமியம் எவ்வாறுறனும் பொருந்தா தென்் றுணாக. மிருகேந்திரத்தில் கலைமுதலியவற்றை “விசுவரூபவிசு” என்றதுபோலச சர்வஞ்ஞானோத்தரத்தில ஆனமா “தசுபஜ்யதி” எனப்படுதலின், அதுபற்றி முற்றொப்புச் சாமியம்போல்வ தல்லது, பொருட்சபாவந் ஈனே முற்றொப்புச் சாமிய மெய்தா தென்பது வச்சிர சவசமாக நாட்டப்பட்டது. ஆதலின், ஆன்மாவிற்குச் சாவ வியாபக ரூப கர்த்திரு சத்தி யுண்டாயினும், சாவ லிவசுயக் ரூப கர்த்திரு சத்தி யுண்டென்றல் செல்லாது. ஆகவே, அது கொண்டு சிவ னுக்கும் அஃ தில்லாதொழியுங் கொலா மென்ற வாசன்கை துரம்போய்ச் சவுக தாக் கார ஆயுறு காண்க. இவ்வாறுறனே, நீர் ஈண்் டெடுத்தக கூறிய மாகூதாரிகா வச னத்துக்குத் தாற்பரியம் அது வன்று; வேறுண்டென்் றுணர்க. “முததான்மாவிற்கு மலமினமையின், ஏவ யோக்கிய னனமையின், அவனைக் குறித்த ஈச சிவன பிரேரக் ணல்லன், ஏவ யோக்கிய னல்லாதவனை ஏவின சர்வஞ்ஞ னாய பங்கம் வரும்” எனதுதலும், அவ்வாறே சவுக தர்க்கமா யொழிந்தது. அது நாட்டுதும் சவ னுக்கு அனைத்தினும் ஒப்பச்சிலேழக் வியாபக முண்மை ஈலாசமம் பிரசித்தம். அவ்வாறு மேலே காட்டினும், முன்னருங் காட்டுதும், சிவன் சடசித்தகை என்்

லாவற்றிற்கும் பிரேரணைபடா சாவாசம்ப பிரச்சித்தமன்றே' சின் முத்தானமாதா
 னொழிச் சொழிந்த சஞ்சிதகல்கலெல்லம் பிரேரணைப்பதா, தமக்குஞ் சம்ம-
 மாமி, இனிப் பிரேரகருகிப் சின் அனைத்தையு மொரோவொன்குபப் பிராரிப்பினு
 துதகு பிரேரிப்பினு? ஒரோவொன்றாகப் பிரேரிப்பனென்ப தனமாயி; சஞ்சி-
 தகல்கள் இவ்வளவின்வென்ற சங்கியைப் படைக்கனமயின. அல்லததும் அங்மனஞ்
 செய்யுந் சிவனும் கனந் சஞ்சிதகல்க பங்கும் வரும், அல்லததும், சில சஞ்சிதக-
 ல்கைப் பிரேரகஞ்செய்தருங்காறும் ஏனைச் சஞ்சிதகல்கள் சொழிப்பாடமா ரொ-
 வனே யிருத்தொழியமென்றுங் குதாமுமாம், இனி பொருங்குப் பிரேரிப்பனெனின்,
 அனையதாவதுபலத யத்தாபத்தையினென் னொழிக்கெழிக விபாத்தி யுண்டெனப்
 பட்டி, சாவாநரியாமித்தவமென்று ஓபபச்செழெழ விபாபத்தம சிவனஞ்சு தா-
 கித்தித்தித்த; எதுபோலவெனின், நூயிதின் கனனித்திய பங்ககாத்தெ ளல்லம் ஒரு
 குதா சொழிப்பினு அநன கிரை பரிசு சாவாத்த மொருங்கியகதல்லது செல்லாதவா-
 துபோல வென்றுணர்க, இங்ஙனம் ஆம்பபிரமாணத்தாக் கறகூலமாய் அத்தாபத்திப்
 பிரமாணத்தானும் சிவனுக்குச் சாவ பதார்த்தங்களினும் ஓபபச்செழெழ விபாத்தி கித்தி-
 தலின், அது பின்னர் சிலபதார்த்தங்களினின்றும் ஒருங்கி யொதுக்கி வாச்சிபதாப-
 தன்ற; எதுபோலவெனின், நூயிதின் கிரைபரிசு விச்சிபதாமாதுகநிற் சர்த்த
 வியபதாம மில்லையெனச் ஒருங்கி வாச்சிபதாபபி முருகிக் பதமாதலின் மாத்தி-
 ரகு செல்லுமென்றல் கூடா வாதுபோல வென வநி, அல்லததும், முத்தானமாதா
 களாய் கிவனா செயயாபால லொள நிலையெனின், அநியாற்பாலது மில்லை
 யென்பபட்டிச் சின் அனா தம்ம அநியாநமல்லனென முடியும்; ஆன்மாவ
 னைய சாவஞ்ஞதவ சாவமாபதிருகவங்குஞ்சுச் சாமியுந் சொல்லல் வேண்டி,
 சிவனுடைய சாவஞ்ஞதவ சாவகாத்திருகவங்குஞ்சு முன னிலையிற் கருகி
 னுணை யாரோபிப்பவா துமபோல யாவையுங் சண்டிலம், இனி மலமினடை-
 யின் முத்தானமாதா லாட்டி சாததவியபாமச மொனநினையுங் சாண்கலமாலை
 னின், சித்தாதகல்கனனிலலா துர்ப்பாடும் அதற்குஞ் அங் காண்பாடம
 னா விசயபனது' சிவானாதம் சயதிட்டமாலை, ஆனமா அநனை அநபவிச்சதபால
 னென்று மேல் அனாதப் பிரஸாரபவமாதழி உபதரிசாமாகலின், அதச் சிவானாக
 வதுமாதலில் திருபாத்திச் சிச்சைய உப முத்தானமாவிற்கு, அத வபரிசுத்த கவேச்ச
 னுச்சிபாராப சவாத்திபபதிரு அதுகூலமாக் அதனை மொத்தருகாநிற்கும் சா-
 த்தவியதை, முதலியவாதாமாது, சித்தாதக கண்கூலமாயர்க்கு, இனிது புல்லு
 மென்குழித், பெருநாலத்திற் சின் அததச் கவேச்சாநுவாத்திதவமாமும் ஆன
 மாவின்ன சவாதத்திபபதிரு மலாநசாரியாயிருந்து பிரத்கலஞ் செயதபோதர
 லின், ஆனமாப் பெருத்தன் மலோபாத்யினு பதற்கிறானுண, சின் மலோபாத்
 திரு முத்திகாலத்தில் அதவிச்சதருப் பிரத்கலஞ்செயதலை விட்டு அதுகூலஞ்
 செய்து வருதலின், இயதையாயுள்ள அததச் சவாதத்தியம் வியததயாய அததச் சிவா
 னத்தவதுபமுதாதுச் சாத்நிரும், ஆலின், இவ்வாறு முத்தானமாமாட்டுரு சிவநுதக
 னத்தவியதை சித்ததலின், "சுலோணைநுவாதி" என்றும் உசனம் அனனிபாரா
 யுமென்றதும், தாம் போயது சாண்க, இனி முத்தியின்சண் சின் அதுகூலப் பிரே
 ரககூலக்கால் ஆனமாவிற்கு ஆண்டுச் சவாதத்திய பங்கம் வருமென் குழி, வேண்டி
 செயற்பாலதம் வெண்டாசால் தவிரறபாலதமாப் இவ்வாறிருப்பதனேகவாதத்தியம்,
 அங்ஙனமனநி, யர்க்கிகப்படாததாட்ச் செய்யவேண்டுகடி, சவாதத்திய பங்கமுதும்

பழைய கேவலாவஸ்தையே தலைப்படுமென் றுணர்க. இதனால், “வஸூரூப” என ஈற்றொடக்கத்து வசனங்களுக்கு மேற்கூறியவாறு முத்தியின்கண் சிவன் ஆன்மா விற்குப் பாரதந்திரியப் பிரயோசகமான பிரதிகூலப் பிரேரகனல்லன், முத்தான மாவும் பிரதிகூலப் பிரேரையினல்லனென்பதே நிச்சயப்பொரு ளென துறிந்துகொ ளாக, ஈண்டுக் கூறியவாற்றான் ஆன்மாவிற்குச் சர்வவியாபகரூப கர்த்திருசத்தி சிவ னுக்குப்போல வுண்டெனினுஞ் சர்வவிஷயகரூப கர்த்திருசத்தி சிவனுக்குப்போல ஆன் மாவிற்கு கில்லை யென்பது வச்சிர கவசமாக நாட்டப்பட்டது. அது நிற்க, “ஆன்மா விற்குச் சர்வவிஷயகரூப கர்த்திருசத்தி யுண்டு” என்றும், “பின்னசங்கற்பமு மில்லை” என்றும் கொண்டநீர், அற்றாயிற், “பஞ்சகிருத்தியம் பண்ணுவோம்?” என்று எழுந்த சங்கைக்கு முடிந்த உத்தரம் “பண்ணு” என றாயிற்றே? “பண்ணுவன்” என் றாயி ற்றே? “பண்ணு” எனின், “சர்வகிருத்தியத்தில விழுதலே சர்வகர்த்திரு சத்திக் கபிவியத்தி” என்று நீருஞ் சொற்றீராகலின், அவ்விதனமையின் அனபிவியத்தியையாயி ற்று, ஆகவே, சர்வகர்த்திருத்தவரூப சிவத்துவாபிவியத்தி விளங்காமையின், முத்தி சித்திக்கமாட்டாது. இனிப் ‘பண்ணுவ’னெனின், “சுவப்பிரயோசனத்தின பொருட்டும் பரப்பிரயோசனத்தினபொருட்டும் பிரவிருத்தி மாளுதான்” என்று நீர் தாமே கூறு தலின், இரண்டுமின்றிக் கொன்னே பிரவிர்த்திப்பவன் பிரஞ்ஞமில்லாத பயித்திய கார துல்லியனே யன்றி, சர்வஞ்ஞனாக னென்பது. பின்னகிருத்திய பலமாக ஒரு பிரயோசனமு மில்லை யாயினும், அவர்ச்சனீயமாதலின், பஞ்சகிருத்தியப் பிரவிருத்தி மாளுவனெனின், அங்ஙனமாயின், சுவாதந்திரியமில்லை யெனப்பட்டுப் பழைய பார தந்திரியமேயாய் முடியுமென்பது. முத்தான்மாவிற்குச் சிவானந்தத்தினை அனுபவித் தல் வேண்டு மெனனும் இச்சை நிருபாதிக்கமாய் இடையீடுன்றி நிகழ்தலின், அதன் கண் இடையறவுபடாப் பிரவிருத்திமா ளாகின்றான். இஃத விஷயங்களில் அவ்விருப் பில்லாமையின், அவைசுன்றிப் பிரவிருத்திமா ளாகின்றிலன். சிவனுக்கும் பெருத்திற் கன்மானுசாரமாகவும், முத்தியில் நிருபாதி கானமேச்சாநுசார மாகவும், ரகஷித்தல வேண்டுமென்தங் கிருபையே, இடையீடுன்றி நிகழ்தலின், அநதச் சுவேச்சாநுசார மாகப் பிரவிருத்தி செய்தருளாகிறபன். இனி நீர் கூறு முத்தானமாவிற்குப் பிரவிரு த்தி அய்வாறன்றி வர்ச்சிக்கப்படாத சங்கடமாய் வந்த தலைச்சுமை யாகின்றது! இவ்வியல்புடைய சங்கட முத்தியை ஒரு தூஷினுங் கேட்டிலம். இனிப் “பஞ்ச கிருத்தியம் பண்ணுவன்” என்றே கொண்ட உருவ சிவ சமவாத், தும்குமப்போல இத தனை சங்கடமுறக் கடவனல்லன். இவ்வாற்றான் நீ ரிரண்டுமின்றி, உழிதருபவா தாம். அது நிற்க.

இன்னும், “சிவனுக்குக் கிருபாசம்சித்த பஞ்சகிருத்தியம், முத்தான்மாவிற்கு அவ ர்ச்சனீய சித்த பஞ்சகிருத்தியம்” என்றலின், “முத்தான்மாவிற்குச் சிறிதுங் கிருபை யில்லை” என்பதாயிற்று. இனி அவ்விதலாதவன் சிவனோடொத்ததுச் சமபூச்சியனாதல் யாங்ஙன மென் றெழிக். இனி முத்தானமாக்களும் பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்பவெ னின், அது அனேகேசுவரவாதமாய் முடியுமென்பது. பின்னசங்கற்ப மின்மையின், அதவா மாறிக்கையெனின், அங்ஙனமாயின், ஒப்போலை யெழுதிக்கொண்டு பின்னசங்கற்ப மின்றிப் பிரவிருத்தியுறும் மகாசனங்கள் கூட்டத்திற்குப்போல முத்தான்ம சிவசமு ராயதடைக்கே ஈசுவரத்துவ சத்தி யன்றிச் சிவனுக்கு ஈசுவரத்துவ சத்தியின்றி யொழியு மெனபது. துங்கொன்கை இத்தனை தோஷங்களுக்கெல்லாம் இங்ஙனம் இடனுவதாகவும், ‘மாறுண்ணுக்கு மூலசெய்’ வென்பதுபோல அவை யெல்லாம் தும்குஞ் செய

பலகக் காண்பபதி நயப்பை என் சொல்லி விடப்பாம்! இனிச் சமவாதமடைபிராக், ஞானதோஷத் தெரியவொட்டாது, இவ்வாறெல்லாம் துமனைக் கூறாட்டின், நியதி என் செய்வென நெறுதி.

“இருவினைச் செயல்ந் ஞாப்பில்”

இதன்கண் “பிரேரக உவஸ்தை தானே மத்திபா வஸ்து” என மறி. மாட்டி, தாலபுத்திமாண்களுகுத் தாலாருந்நதி நியாயம்புறிக் காட்டின உரோண்டி திய பறதி இரண்டாம் பேசுஞ் சொன்னார். இனி நீ கேவலசைவஸ்து சொன்ன பிதவகனெல்லாங் கிடக்க. “சேவலஞ் சகலஞ் கூறும்” என நெறித்துக்கொண்ட ஞான துள்ள, “சுந்தமெனப்பதி நினமலாவஸ்தாவுகணங் காண்பிடாம்” என நெறித்துக்கொண்டி, “அது வெகுபிரகாரமா யிருக்கும்” என்றார். அவற்றுள் ஒரு பிரகாரமாகச் சித்தாரூப சாதாவலி யோகபாத்ததி சொல்லிப் யோகாவஸ்தா பஞ்சசகதை எதித்தெழுதினார். பிரா சாதமத்திரமாகந்நதைப்பறதி ஞானசித்தியிற் சொல்லிப் மந்திரான்மாவஸ்தா பஞ்சசமா மவற்றினையே மற்றொரு பிரகாரமாகப்பிணரும் எதித்தெழுதினார். பிணரும், அவற்றி னைய இருவகை யஞ்சவஸ்தையாகப் பகுத்துக்கொண்டி, “பிரணவசலா பஞ்சக அததே வதா பஞ்சகவஸ்தைப்பறதி பிரமநாதிரமுடியில் ஐந்தவஸ்தையுளவாம்” என்றும், “அத நஞ்மேற் துவாசசாதவஸ்தையில் சற்காண்டன முதற் றுண்ட வாதல்க்க அனுபவபேத தால் ஐந்தவஸ்தையுள்” என்றும், “மறித்தும் ஒரு பிரகாரம் அதை ஐந்தவஸ்தையு ம் அவாநதரபேதநாதர் சாக்கிரச்சாகிரஞ், சாக்கிரசகோபபனஞ், சாக்கிரச கருத்தி, சாக்கிரதனியவ, காலபரம், அநீதம், பரதரிசனம், விசுவாகிராசம், உடசா நதஞ், சிவதரிசனஞ், சாயுச்சியமெனப் பதினொரு பேசுப் பறம்” என்றும், “இதேப பதினொரு பேசுதன், சாக்கிரச்சாக்கிரமுதற் காலபராதமாம் ஐந்தம், சமனாத புகத்துவ நிவித்தயனநதரம் உன்மன மூலமாந் தியானதானதில் விளங்கு மாண மானின தானம் சாக்கிராத ஐந்தவஸ்தை” என்றும், “அவற்றுள் மூன்று நீக்கிச், சாக்கிர தனிய முதற்கொண்டு, விசுவாகிராசாதமாம் ஐந்தம் உன்மனாதமாத் சமாதித்தானத தில் விளங்கும் பரத்தினது பரசாக்கிராதி ஐந்தவஸ்தை” என்றும், “அவற்றுள் மூன்று நீக்கிப், பரதரிசனமுதற் கொண்டு சாயுச்சிய முடியாம் ஐந்தம் உன்மனோபரிசா க்காந்தாரத தானத்தில் விளங்குஞ் சிவனது சிவசாக்கிராதி யையாதவஸ்தை” என்றும், “இந்த மூவகை யாதவஸ்தையுள் உட்வச் சுழுத்தி யீரும மூவகை மூன்றவஸ்தை பம் முதறையே தாரிப விசுவக் காரண விசுவம் வாசன விசுவமெனது மூன்றின வியாததித் திரோசோபசாதகனாம்” என்றும், “அதற்கு மேல தரிபாதித் மெனது மூவகை யீரவஸ்தையு முதறையே ஆன்ம பர சிவங்கனெனமும் அவஸ்தாததரியத்தினத ிரித்ததும் அதவதவாதத மாம்” என்றும், “இவற்றுட் காரிப விசுவோபசாதகியாகு மிடத்திற் காரண விசுவ விபாததி, அப்போது தன்னுடைய ஆன்மத்துவ தரிசனமாய் தன்மாவான்” என்றும், “காரண விசுவோபசாதிபாகு மிடத்திற் வாசன விசுவ வியாத்தி, அப்போது தன்னுடைய பரத்துவ தரிசனமாயப் பரனுவன்” என்றும், “வாசன விசுவோபசாதகியாகு மிடத்திற் சர்வ வியாத்தி, அப்போது தன்னுடைய சிவ தத்துவ தரிசனமாயச் சிவனுவன்” என்றும், எதித்தெழுதினார். மறித்தும் அந் தருகின் “பிரமதி பரநாதாதமாம் வஸ்துககனிற் பார்த்தல், கிரகித்தல், தருவுத்தல், தருகித்தல், அவசமாத லாகும் ஐந்தம் ஒரோவொன்று ஐந்தவஸ்தைகளாக அநி தப்படுமே” என்றார். மறித்தும் ஒருபிரகாரம் பிரசாத மத்திர செமமாகந்நதைப் பறதி ஞானசித்தியிற் சொல்லியவாறு முனகாட்டிய ஐந்தவஸ்தையுள் தல சிவத்துவாபி

“சதவியும் பொருளுங் காட்டும்”

“அறிதரும் பொருளோ வீச என்னிய மிலாமை யானும்”

இவைகளில் உரைத்தனவெல்லாம் மேலே காட்டிச் சுண்டித் தாம்; 18-19 பிடிக்க.

“ஒன்றெனு மதனால்”

இதன்னை “இவனவ னெனை லாமே” என்பதில் வைத்துத், “பாபு” பாபுண மாத்திரங் குறித்த விஷயமானமுஞ் சொருப சிவ தாதானிய உயர்வானமும அத்தான் முத்தியுஞ் சிவசாத க்கிட்ட சிவத்தானமு மென பொருளினையில் முன்று சிவத்தானமு முணரி” எனறும், “சிவத்தான மாபாபு” சிவத்தான இத்த மூன்றும பொருள்” எனறும். “இத்த மூன்றில் சிவப்பொருள் மாத்திரங் குறித்த சிவத்தானங் கருப்பாகனேபோலப் பொய்யாயினும் சத்தக் கருப்பாகனேபோலச் சத்தய பலங் கொடுக்கும்” எனறும், “பிசுனான இருசிவ தானமானுஞ் சத்தயமே யாம், பன்மும் அப்படிப் பல்புகும்” எனறும், “பெர்னீர். சிவத்தான மகாவாகியத்தானு நீர் அறிப பொருள் இனங்காண்பது, முன்னாக் காட்டினும். அது நிதர. “சருடபாவனே பொய்” எனறீர், பசிதவன் உண்ட வன்போல எத்தனையிதமாகப் பாயிக்கும் பசி திராது; அதுபோலப் பொய்ப்பாவ னைப் பல்புக்கமாட்டாசாலை, சத்தயபயன வெப்பதானுங் கருப்பாகனே சத்தயமே யாமெனது நிதர்த்து. அதுவே, அது சத்தமாமாறு யாவனவெனின், கூறுதம். மாத்திரன் சாத சரிதரவுள் கருடபாபு பாயிப்பானல்லன், மற்றப் பாயிக்குமா றெனையெனின், அவன் தன்னுமாய்க் கருடபாபு கத்தெயவமா மற்று ரூப மாபு பாயிப்பன். ஆண்டு “வைவையுதர சூகதவூதி” என்று முடிந்தவாற்து தையான ஆன்மலக்ஷணை தெரிவித்த சாவஞ்ஞானேதரச் சுருதியானே தற்பாவபாவ மாபுச் சாந்ததனவண்ணமா மிப்படிதைய வானமா, அந்த மற்றுர தமை தனயி னாய் அயமந்திர சொருபிய யாவன். அங்கனம் பாபுன சத்தயபாவனையாறல் னன்றே சத்தயபலமாக விஷயிவாதி யாசாநிற்கும். பகதி மிருகாதி சர்வபவிரா னிகளுக்கும் அத்தெயவ மந்திர முண்டென்பதுஉம், அவற்றினைக் கூடுநாள் ஆன மா னப்படிதமேபோல அவ்வ மந்திரசொருபியாவ னென்பதுஉம், “சாவஞ்ஞானேத்தரத் திற்” பிரகித்தம். அரத்தாராரியர் சதர்வேததாரபரியசங்கிரகத்தில் “கலீகேத” என்றதற்குத் தாரபரியம் அதனொன்று தானே நிருபசரிதரையுஞ் சொல்லுதல் கூடாதென்பதாம். ஸ்ரீரூக் சுந்தரமூர்த்தி ஸ்ரீரூக் மாணிக்கவாசகமூர்த்தி முடல்ய உண்மை நாயன்மாள் திருவாடகுச்சுக்கன்கும நண்டு துமது மத்திரநினைவுமுமாய் தார்ப ரியங்குறத் தலைப்பட்டார். அந் குழ்ச்சி இருந்தவாறு சாலை வழங்கிச் சிவஞானசித்திக்கே துமது மசாறுகூலமாக தாரபரியங் கற்பித்ததுச் சொல்லுதலுண்ட தீர், மற்ற உண்மை நாயன்மாள் திருவாடகுச்சுக்கன்கும அவ்வாறு தாரபரியங் கற்பித்துக் கூற வல்லிதா மென ரெழுதி. சிவசமவாதங்கயங்களுக்கும் இவ்வாதே சத்தமும் அத்திரமு மிணங்காதவாறு விவர கியானஞ் செய்து கெட்டார். நீர் கூறும் அத்தமெல்லாம் நியாய மாகா யென பது முன் ஒரு திருவிருத்தரத்தின்மேல் வைத்துக் காட்டினும். நான்மீம் ஒரு திருவிரு த்தத்தின்மேல் வைத்துச் சிறிது காட்டினும்.

“சத்தசத் தறிவ தான்மா”

இதன்னை “ஆன்மா” என்பது எழுவாய். “அறிவது” என்பதுஉம், “சிறிதும்” என்பதுஉம், “உதித்து நில்லாது” என்பதுஉம், “உறியாது நின்

நிதாது” என்பதாலும், அந்த எழுவாய்க்குப் பயனிலைகள். “தோற்றம்” என்பது, அந்த ஆன்மாத தோன்றுதல். “இரண்டு” என்றது, மேற கூறிய சத்து மசத்தமாகிய பொருள்கள். இவை இனிது விளங்குவனவாகவும், இம்முறையை விட்டு, “இரண்டு” என்பதற்கு, ஆன்மாவினது சிவத்துவ பசுத்தவங்களாம் இயற்கைச் செயற்கைத் தன்மங்கள்” என்றும், “அந்தத் தன்மங்களில் ஆனமாவாகுந் தன்மி யிருக்கும்” என்றும், “நில்லாது” “நின்றிதாது” “போலும்” என்றும் பயனிலைகளுக்கு எழுவாய் சிவத்துவரூப தன்மம்” என்றும், பொருள் சொன்னீர். இந்த வுரையு மூலமும் எவ்வா நினைங்கும்? பசுத்துவஞ் சிவத்துவமென் நிரந்தரநிலை நுத்தத்தில் எடுத்தோதப்படவே யில்லை. தன்மியைச் சொல்லவே தன்மங்களை எடுத்தாரைக்கலாமெனினும், “இரண்டின்பாலும்” எனனுஞ் சத்தமி அர்த்தத்தோடு எவ்வா நினைங்கும்? தன்மத்திலே தன்மியிருக்குமென்ன, தன்மம் வியாபகம், தன்மி வியாபிய மென்றும். இஃது அவசித்தார்த்தம். அது நிற்க, அந்த விரண்டிசன்மத்தின் ஒரு தன்மத்தை மாதிரிப் பிரித் தெடுத்துக்கோடற்கு ஏதுவாய் ஆண்டு நிறகுஞ் சொல் ஒன்று யில்லை. இனித் தோன்றா எழுவாயாக எடுத்துக் கோடுமெனின், பூவாபர வாக்கியங்களிற் சொல்லப்படின, அதனைத் தோன்றாவெழுவாயாக எடுத்துரைக்கலாமென்றி, இல்லாதசொல்லைக் கற்பித்துக்கொண் டிரைத்தல் இலாசகன மன்று. அது கிடக்க. “மலர்போல ஆன்மா, நாற்றம்போல ஆனமதன்மமாகிய சிவத்துவம்” என்றும், “அந்த நாற்றம் அரும்பிற் சூசுமமாயிருந்து மலரின விளங்குதல்போல அந்தச் சிவத்துவம் ஆனமாவிலே பெத்ததகிற் றேனறாகடங்கிநின்று முத்தியில் விளங்கித் தோன்றும்” என்றும், சொன்னீர். “அரும்பு” என்று மூலத்தில் வரக் கண்டிலம்! “மலர்” என்று வருதலின் அதுவும் எடுத்துக்கோடுமெனின், இனி அரும்பு மலராதல்போல ஆன்மாவிற்குச் சங்கோச விகாசங்கள் சொல்பவன் ஆளுகதனாகலின், நீர் ஆளுகதமதாபாசகருமாயினீர். அன்றியும், “நசன் புண்டரிகத்தான்” எனபுழிச் சிவத்துவரூப தன்மத்திற்கு மலரைத் திருட்டாந்தமாகவைத் துரைத்து, ஈண்டுப் பேதப்படுத்து மலரின்னனுள்ள மணத்தினை அதற்குத் திருட்டாந்தமாக வைத்துரைத்தல் பூர்வாபர விரோதமென் றறிக. அல்லதாலும், “ஆன்மா விரண்டின்பாலு நின்றி” என்புழி, இரண்டின்பாலும் யாங்ஙன நின்றிடுமெனனுஞ் சங்கைக குத்தரமாக, “ஒத்துட னுதித்து நில்லா துதியாது நின்றிபாது -வைத்திடுந் தோற்ற நாற்ற மலரினின் வருதல் போலும்” எனக் கூறி, “ஒத்துடன்” என்பதனை “உதியாது நின்றிதாது” என்பதனோடுங் கூட்டியுரைக்குமாறு, முதனிலைத்தீவகமாக வைத்தோதிய ஆசிரியர் எழுத்திற்கு, நீர் சொல்லும் பொருள் விரோதமாமென் றுணர்ச்சி. என்னை? நின்றிடுமென்றதனைச் சமர்த்தித்தற் கெடுத்துக்கொண்டதே உத்தரார்த்த மாதலெனப்பது. இவ்வாறு திருவிருத்தந்தோறு நீரெழுதிய வுரை விருத்தங்கள் விரிச்சிற் பெருகுமென் றெழிக. அது நிற்க. “ஆனமாச் சிவனோடுகூடிச் சிவனாயும், மலரோடுகூடிப் பசுவாயும், இருப்பன் என்பது, இசையாது” என்றீர். செவ்வரத்தம்பூச் சம்பந்தத்தால் ஸ்படிகஞ் செவ்வரத்தம்பூ வண்ணமாயிருத்தல் பிரத்தியக்ஷமாம். நீரும் ஈண்டு அதனை ஆனமாவிற் குவமையாக வெழுதனீர். “பசுத்துவமுடைய குகிற் பசுவென நிற்கு மான்மா” என்பதாலும், நீரும் அங்குகிற் தெழுதனீர். சூலான, அந்த அம்சத்தில் விவாத மின்று. இனித் தனக் கன்னியசாகியாயிருக்குஞ் சேடதார்த்தத்தோடு கூடுங்கால் அவ்வண்ணமாயிருக்கும் ஆன்மா அவ்வுபாதி நீங்குங்கால் இயற்கையாய்த் தன்சாகியாய்த் தன்னோடு சம்பந்தத்தே யிருக்குஞ் சிவனோடு

சிவசமவாதவுரைமூப்பு.

கூழ்ச் சிவமூயிருப்பது, ஊழுக நியாய சித்தம். ஆகவே, ஆகவே அபலபனா-
 சிவந்தல் யாராகும் இயலாது. 'ஆன்மாவிற்குச் சடதாத்தங்கட்குஞ் சன்னிதி
 மந்திரையன்றிச் சடபத்த மில்லை' எனின், இவ்வாறு சொல்லு நீர் சாங்கியமொ
 டுதசராவிர. சர்வஞானோத்தரத்தில் "யக்ஷவபரிசுஷயெஷு தசுதசுமவயி"
 துத ஹுதாதா ஹுதவலயொமாசு" என்றறெடுக்கத்தான "ஆன்மா ஆவவப
 மந்திரைதங்கட்கொடு கூடும்" என்றும், "ஆங்கனன் கூடுங்காற சார்ந்ததன் யன்ன
 துத அது வது வாய் நிறும்" என்றும், தொகுத்தம வகுத்தம் வெளிப்படை
 யுத சொல்லுதலின், அருளேறி முரணிக கூறுதல் ஆவசித்தாகும். அந்தேன,
 ஹுதாதா ஹுதவலயொமாசு" என்றற்போலப் பரமானமாவயிருத்தல் இன்ன
 யகத்தாக்கலென்று ஏதுக் கிளர்தோதாமல் "ஊழிக்குக் கூடு வாய்விடு" என்று
 யாராகுநியொழிதலின், ஒன்றெடுக்கிப் பரமானமா வாவனெனல் அமைபாசெ
 றுதி, அதியாது கூறினீர் "ஊழலகயிறாற ருப தறையேயாக துணையான்" என்று
 யாராயத்தானே பூராதிகளையிடவே, ஆன்மாச் சிவசாரகனாயிருப்பனென்பது தானே சித்த
 களமென துணாக. அல்லதுதம, அவயேது மேலே காட்டினமையின், என்னிக் காட்டி
 யாருத்தியாமென்று எழுதி, "ஊழிக்குக் கூடு வாய்விடு" என்றருளச் செய்தார்.
 இவ்வித நியாயத்தினே நீரும் ஒப்பகடவிர்வீர். ஒப்பாச்சால், "ஊழிக்குக் கூடு வாய்விடு"
 என்ற ஓதலாற், சிவத்துவாபிவியத்தயின்நி மலமுதற் மாதத்திரே மோஷுமாறெ
 னப்பட்டுப் பாடாணவாதி பேசுவாதிசுடக்கு ஜபமுண்டாமென நறிக. ஆகவே, இவ
 தருள் விடப்படாதின்றான் சிவத்துவாபிவியத்தி தலைக்கடிப் பரமானமாவாவனென்றே
 சித்தம் ஆவசியக்கு சொல்லல் வேண்டும். இதனானே, "ஊழிக்குக் கூடு வாய்விடு" என
 மிக்கொண்டு துமக்கு ஜபமான தோன்று மினது. இனி அந்தச் சிவத்துவாந் சிவது
 தவய சிவத்துவத்தின் வேறாக ஆன்மாவின் கண்ணதாயுள்ளதொன்றென்று நீர் சொல்
 லீர். அவ்வாறுகூறின, சுகாபிவியாற்றில் அபிவிபத்தியே உற்பத்தவாத்தலின்,
 சிவத்து சமவாதிகளான மாவிரதா ஜயிப்பராபலாறும், சிவனுடைய சிவத்துவத்தின் வே
 ருத ஆன்மாவிற்கொரு சிவத்துவ முண்டென ருமங்கனிற் கேட்கின்றிலமாகலாறும், சிவ
 த்தவ்வாவது சிவஞருத்தவாத் சாட்குண்ணியருபம், அது சிவனுக்கேயெனநி ஆன்மா
 றிற்கில்லையென்பதற்குச் சிவஞருத்தவாதி குணமத்தயில் அனந்தமலமுத்திருப பரி
 யாயநாமமாகப் படிக்கப்படும் அனந்திபோசமென்பது சான்று பந்தலாறும், சிவனது
 தன்மமாந் சிவத்துவம் "ஹவெஃபுரா சூததவஸூதி" "தசுதவஸூதி" என்றும் வ
 னங்காற சிவசமபாசாமம் ஆன்மதனமமு மாமென்று காந் சொல்கின்றும்.
 இவ்வாறனநி, 'சிவத்துவாபிவியத்தி யோகமின்றி முத்திமாதத்தாத்திற்றாறான பா
 மாண்டா வாவன்' என்று சொல்ல துமக்கு மிக்காது; நமக்கு மிக்காது. அது
 சித்தம். "அபிவிபத்திக்கு உற்பத்திக்கு வேந்தமை யுண்டு" என்றிர், சந்தாரியவா
 தத்தின சொருப மறித்திராயின், இவ்வாறு சொல்லீர். இனி நீரும் "உயிரவை பெ
 ற்கி" என்றும், திருக்குறத்தில் வைதது, "விசாரமிதறி ஞானங்கிரியசுபாசுபா
 கலையினுல் விளங்குதல் பலவதிகுல் மறைதல் சிததுகூழ்ச் சன்னமாணம்" என
 றீர். என்னி விளங்குதலுக்குச் சொன்ன பரிசாரமெல்லாம் ஆண்டும் ஒருமாலாறா.
 இப்பொழுது புதுவாசச் சிவத்துவாபிவியத்தியைப் பண்ணுவதென்பதற்கு எடுக

* இ-அ. "பூதக்கட்பாத்திற்ற பூசானமா வாகுய" எ-து.

பிரகாரமாகப் பொருள் சொல்லினும், சற்கரியவாதத்தில் அது சமுத்தத்திவாதபேசமேயாம். நமக்காயின, ஒரு பிரகாரத்தானும் அநாததோஷஞ் சம்பவிக்கமாட்டாது, என்னை? அனாதிய விளக்கமாய் நிறுத்தி சிவத்துவாபிவியத்தி 'எந்தப்பிரகாரத்தானும் இப்பொழுது பண்ணப்படு மென்னும் உபசாரத்துக்கு நாமாயிருந்தலின், எகசாஸ்யமாய் நிருபாதிக்கமாய் ஆனம் சம்பந்தமாயிருக்கும் அந்தச் சிவனது சிவத்துவாபிவியத்தி ஆனமாவிற்குப் பிரயோசனமாசன மாதிரியே இப்பொழுது செய்யப்படுவதென்று சொல்லுதல் என்ன நறிக.

“அறிவிக்க வந்த லானும்”

இதன்சன் “ஆன்மாச் சிவத்துவாபிவியத்தி யுற்றபின்னர் மறித்தும் சிவவிளக்கத்தினை வேண்டாது தானேயறியும்” என்றும், “சிவானந்தத்தின் வேறாக ஆன்மாவிற்கு ஆனந்த ரூபி, அதனால் ஆன்மாவஞ் சச்சிதானந்தரூபி” என்றும், பேசினீர். இவை யெல்லாம் மேலே கண்டித்தாம்; கடைபிடிக்க.

“மன்னவன்றன் மகன்வேடர்”

இதன்சன் “ஆன்மாச் சிவனின் வியாப்பியனென்ற சடமாய்ப் போவன்” என்றார் அவ்வனமாயின், ஆன்ம சிவன்கள் ஒருவர்க்கொருவர் ரூபமாயிற் சடமாய் ஒழிவராகலின், அவனியோன்னிய ரூபப்பொருள்க ளாமார்” எனவரும் கூறல் வேண்டும். ரூபப்பொருளெல்லாஞ் சடமென்றாசன் வியாத்தி யின்று, ஒகலின், சடமுரூபமாகலாஞ் சித்த ரூபமாகலாமெனின், அவ்வாறே சிவவியாப்பியப்பொருளெல்லாஞ் சடமாமென்றாசன் வியாத்தி யின்மையின், சடமுஞ் சிவவியாப்பியமாகலாஞ் சித்தஞ் சிவவியாப்பிய மாகலாமென் றுறுதி கடைபிடிக்க. அது நிற்க. சிவசத்தி சிவவியாப்பியமெனவது சாவாகம் சித்தாந்தமாயச் சர்வசம்மதமா மன்றே! இனி அது கொண்டு சிவசத்தியுஞ் சடமாதல் வேண்டாமென்று நீர் கூறுது விட்டது என்னை? இவையெல்லாம் விவேகித்தியு ஞானம் துறது மத தாரபிமானத்தினால் துறமிடத்துச் சாராது தூரம் போயினமையின், இவ்வாதெல்லாம் பிரலாபிக்காநின்றார். இனி “வியாப்பியமாயின உங்களுக்கு அயிக்குங் கிடையாது” என்றீர். நிருபசரியுயிச்சுயம் என்றும் அபேதவாதிக்குஞ் சித்த ரூபமெய்தும், அவ்வாறன்றி, வியாபக வியாப்பிய சித்தமாக “உடலுவிர் கண்ணருக்க னறிவொளிபோற் பிறிவரு மத்தவியம்” கொண்டு நமது சித்தாந்தமே யறியமாட்டாத நீர், இவ்வனம் பிரலாபிததென்றி நமக் கொற் தோஷமும் எய்தமாட்டாதென றொழிக.

“உதைநுமிப் பகவர்க்கம்”

“பிரளயகாலுக்குத் தேகமில்லை” என்றும், “இல்லாமையால் அவர்களுக்குத் தேவருருவாய் வரத் துறக்கருக்கு மென்ப தாது” என்றும், பேசினீர். “பிரளயகாலராவார் இன்னரென நறியமாட்டாமையானும், சாதாரணத்தை நிராதாரணத்தை கன்ன சொருப மறியமாட்டாமையானும், இவ்வனம் பிரலாபிததென றொழிக.

“ஓதி யுணர்ந்து”

இதன்சன் “பவுதிக சிவதருமினி தீகைப்பென் றுண்டு” என்றார். இவ்வாறு கூறிய நீர், உலகதருமினியும் நயித்திக் வுலகதருமினி யொன்றுண்டென றுரைக்காத சென்கொல்லோ! அது நறிக. கிருகத்தருக்கும் நயித்திகத்தை யுண்டு; நயித்திகபயிம்சாரிகளுக்கும் பவுதிக தீகை யுண்டு” என நறதியுந விரோதஞ் சொன்னீர்.

முன் “ஆசிரியர்ச்செல்லம் நயித்தினைக் காமானியமாக உண்டி” என்றிர். அஃதேன், வியவந்திதவசனம் நிஷ்பலமாய் அப்பிரமாணணியமாய் ஒழியாதே? என்றசங்கக் கிழந்தவழி, அந்நினை விட்டுப் பூர்வாபர விரோதமாகப், பின் “ஆசாரியரில் இருந்த முண்டு” என்றிர். இவையெல்லாஞ் சர்வாகம நியாய விரோதமென்பது, அந்நானபாடியுந்துள் விஸ்வரீதுக் காட்டினும், ஆண்டுக் காண்க. சோமசம்பு பத ததி விருத்தியிற் “பவுதிக னன்று, நயித்திசென்றே” என்றதகொண்டு, “கிருத்தா, கிருத்தா நயித்திசென்றே யில்லை” என்பதே காட்டப்பட்டது. என்னை? “பவுதிக திக்ஷாபலவாஞ்சை யில்லாமையினைவே, பவுதிக திக்ஷாவாநுயிறும், அந்தப ய்வாஞ்சை யில்லாமையின், பவுதிக னென்று சொல்லப்படான, நயித்திசு தல்லி யனே யாம்” என்று, அஃது அந்தவாதப்பொருள் போதித்தலினென் தறிக. * “நாலாம் வருணத்தில் நயித்திசென்றிசு கிருத்தாநுத்திசு கிருத்தவயில்லை” என்றந்ந் காமி தாகவசனம் “மடகுரு மனக்குறிப்புப் பிரிப்பினும் சொன்னது” என்றும், “காலோ திர முதலிய வாகமங்களில் “அஃதுவாநுத்திசென்றே வகுத்திசென்றே” என்பதாதி வசனங்களால் அவர்தம்மையும் அசப்பித்துக் குருத்தவம் வித்திசென்றிசு, “அப்படி ஓராகமத்திற் சொன்னது கொண்டுதானே தள்ளப்படாது” என்றும், பிரக்குவயினிற் பிரலாபித்திர். அவ்வாறாயின், சர்வாகமங்களும் இவ்வாறு அன் னியோன்னி யாப் பிரமாணணிய முற்றுக் கெட்டொழியும்! அல்லதுஉம், ஆசாமவசனங் களுக்கு விரோதம் வந்துதி, அவிரோதநயனஞ் செயதல் வேண்டாமாம். இன்னும், முன் அவிரோதநயனஞ்செய்த பெரியோர்மெல்லாம் தம்மைப்போலத் தள்ளியித்திசென்றிசுப் புத்தியில்லை எனநன்றே கூறல் வேண்டும். அது நிறக. அது மதத்திற்கேற்றமுமாறு ன்னி எதிதாக்காட்டிய வசனங்களெல்லாஞ் சர்வாகம விதிவசனங்கள்; காமிகத் திசென்றிசு அவ்வாறேயிய வசனம் நிரவகாச நிஷேதவசனம். ஆகலின், அந்ந வசனத் திசென்றிசு தாப்பலமுறது அந்ந விசேஷ விஷயத் தலத்தினை விட்டு, மற்றைத்தல ன்னிப் பற்றுமென்பதே சர்வசாஸ்திர சம்மதம். அது தெரிந்துகொள்ளாமாட்டா மற் பிரலாபிப்பதெல்லாம் மோக மூலம். “பிரவாகசெந்திப் பிரசித்தப் பிரகுத்திமாநு யிக்குங் குருத்திசென்றிசு தியாச்சியம் பண்ணலாகாது” என்றிர். அஃது வசன விரோதம். அல்லதுஉம், புத்திரபரம்பரையிற் குருத்தவம் ஆதிசைவர்க்குமாத்திரமே யன்றி, மற்றவர்களுக்கு நியமமாக விதியாமை யறிக. கிருத்திசென்றிசுப் பூச்சியத்து வகு சொல்லும் வசனங்களும் ஆதிசைவரைக் குறித்தனவேயாமென்று வசனவிரோத மிசைமை தெளியப்படும். “சனனியாசிக்குத் குருத்தவ யில்லை” என்றும், “உண்டி” என்றும் வசனத்திற்குச் சாஸ்திரதினைக் மாததிரத்தில்” என்றும், “அல்லவென் னு சாம்பவதினைக் மாததிரத்தில்” என்றும், சமாதானஞ் சொன்னார். அஃது அந்நியவிசுவசாதாங்கிய முதலிய வாகம விரோதம். “கிருத்தாசாரியருஞ் சன்னி யாசுக் கொடுக்கலாம்” என்றிர். அதுவும் சர்வாகம விரோதம். இவையெல்லாஞ்

* “நாலாம் வருணத்து நயித்திசென்றிசு இவ்வாழ்வார்க்குத் குருத்தவ யில்லை” என்றேமுதந் காமிக வசனம் முன்னே மூன்றுக் விடயம்” என்றும், “நான்கு வருணத்தும் இவ்வாழ்வார்க்குக் குருத்தவ முண்ணம் கூறும் ஏனையாகம வசனங்கள் சாஸ்திரிக விடயம்” என்றும், அவிரோதநயன கதி கூறுவாரு முளர். அது பொருந்தா ன்நி சிவஞானபாடியற் துபோதாதப்பிரகரணத்துட் காண்க. “இ - ன், “இவ் வாழ்வான் எல்லாவருணத்தும் பூச்சியகுரவனென் றெறித்தோதப்பயி” எ-து.

நிவருணபாடியுத்தள் விரிபுதக் காட்டி மருதநாகம், விந்தாநயத்தினால் ஈண்டு எழு திறநிலம்.

“அழ்விலாக் கிரியையினால்”

இதன்கண் “வெண்குச் சிவசத்தி வியாபியம்” என்றது, சிவசமவெணையாகச் செலுத்தப்படுதலால் உபசாரம்” எனநீர். உபசாரமாயிற் செலுத்தப்படாது. செலு த்தப்படாநிறாவும், அதனை “வியாபியமென்றது உபசாரம்” என்றால், என்னை ஈண் றுள் எனக்கு மாறாவென்ப துபசாரமென்பதோ டொக்கு மென றெழிக.

“இம்மையே யீரோட்டாண்டு”

இதன்கட் பிரிப்பின்றி, ரூபசிவசமவாதி அருபசிவசமவாதி பென்று மிருவர் மருத்தி ற்ரும பொதுவாக வெடுத்துக்கொண்டு, “தம் மெய்வகுவாஞ் சிவத்தைச் செமமையே பெறுகை முந்தியென்றுஞ் செப்புவாகன்” என்று ஆசிரியர் பிரத்தியக்ஷமாகவே சொல்லி ஒதுக்கிவிட, “இது ரூபசிவசமவாதியைமாத்திரஞ் சொன்னது, அருபசிவசம வாதியாகிய வெம்மைச் சொல்லவில்லை” என்று, நீர் சொல்லுந் தோட்டியாது மில்லை. அதனேயுமன்றிப், பரமதமுத்தியையெல்லாம் கண்டித்து, முடிவிற் கித்தா ந்தமுத்தி நின்றைய நாட்டுதற்பொருட்டுச் சொன்ன “நிவனடியைச் சேருமுத்தி செ ப்புவதிற் கியாமே” என்னும் வாக்கியத்தினையு “நன்னடியைச் சேருமுத்தி” என்று முத்தியார்த்தலங்கனம் பண்ணி, அனையபரமாக அந்தரூபசொல்லின், உலகத்தில் கின்றையவார்த்தை பென்பதே யின்றி வியவஸ்தை கெட்டொழியும். அனதியும், “ஈசன் புண்டரித்தாள் சேரும் பரிசினே” என்றறறெடக்கத்தான் யான்கும் இவ்வா றேறுத லன், இந்த அப்பியாசலிந்தத்தனை அகிக்கிரமித்தும் சவுணப்பொருள் சொல்லு தியாயவிரோத மென்பது சாஸ்திரம் சுற்றுவைக் கேட்டநிக. அருப சிவசமவாதியா னிய தம்மை அருப சிவசமவாதியெனச் சொல்வதேயனறி, ‘உருவ சிவசமவாதி’ யென ஈண்டு யாருஞ் சொல்லார். துமது அவதித்தாந்த தெத சிவசாதிருவிய சிவசாத்தியிக் கியமென்னும விசேடணுத்துவிதமுத்தி சுத்தாத் தவிதமுத்தி டன்றென்பதுஉம், மற் றுச் சுத்தாத் தவிதமுத்தி வேறென்பதுஉம், அநதச் சுத்தத்திற்கு அர்த்தம் உரைப் புழிக் காட்டுதும், நீர் சொல்லும் விசேடணுத்துவிதமே விசிட்டாத்துவிதப் போலி யென்ப தறியாது, மாறிக்கொண்டு, மது சுத்தாத் தவிதமுத்தியை ‘விசிட்டாத்துவிதப் போல்’ என்றும், விசிட்டாத்துவிதப் போலியாம் விசேடணுத்துவிதமுத்தியைச் ‘சுத் தாத் தவிதமுத்தி’ என்றும், பிரஞ்ஞயினதிக் குமுதும் குமுதபடைக்கு, நாய் கூறும் பரிசாரம் இனது, சைவவித்தாநத்திற் சொல்லும் அதுதுவிதபத்திற்கும் அயிக்கிய பத்திற்கும் பொருள வேற்றுமை யறியமாட்டாது, அயிக்கியஞ் சொல்லும் அத் தவிதவாதத்தில் கீழ்நது, இரண்டற்கும் பொருளொன்றென்று புலம்பிப் பிராந்தரா யினர்.

“ஒது கமையங்கள்”

“சிவனடி” என வருமிடனெல்லாம் “முத்தான்மாவினுடைய வடி” என்று இலக்கியப்பொருள் சொல்லு நீர், ஈண்டு “அரனடிக்கி முடங்கும்” என்பதற்கும், அவ் வாறே பொருள் சொல்லல் வேண்டுமன்றி, முக்கியப்பொருள சொல்வது தமக் கிரு காத லறிக.

“வேதநூல் வைவநூல்”

இரண்டன் “கீண்மறையி னெழிப்பொருள் வேதாந்தத் - நிதிப்பொருள் கொ
ன்றிரைக்கு நூல்கைவம்” எனவே, “பிறநா நிகழ்பூர்வஞ் சிவாதமங்கள் நிகர
ந்த மாறும்” எனபது, அது வேதவேதாந்தங்களுக்கு அன்னியமாஞ் சான்றியங்கள்
அவ்வாளுக்குப் பூர்வபக்தர், சிவாகமங்கள் அந்த வேதவேதாந்தங்களினது நிதிராந்த
மேன்றி, பொருள்படுமென்பதாய் நோக்காது, “சிவாகமங்கள் சித்தாந்த மாறும்”
எனின் எதினுடைய சித்தாந்தமென நவாய்ப் பொருள் காணமுடியாது நோக்காது, “வெ
தாந்தாபித்திரந்த” “வெதவாந்திரந்த” * “விவாந்திர வெதவாந்திர”
என்றிங்ஙனம் சிவாகமங்கொல்லாம் ஐங்கண்டியமாகச் சொல்வது நோக்காது, பிர
திபாதிக்கில் வேதமறநிங்ஙன பெய்க்குச் சொல்வது நோக்காது, பதிபகபாபாபா
ந்தபேதங்களும் விபுதி ருத்திரகாநாரண பந்திரகாநாரண சிவபுராணி சைவாநும
நகலும், பிரபும், வேதமாகம் மிரண்டிநுஞ் சுருட்டமாகவும் விவாசயும் சமமாகவே
சொல்லுதலின் அந்த விவாந்திரதம் பேத மில்லை” என்று சதுர்வேததாராபிரபு
கிரகாதிகளி லெய்திநோதியது நோக்காது, ஈன்றிப் பூர்வபர வாக்கிய விநோதமாக
வேதவேதாந்தங்களையும் “பிறநூல்” என்று வைத்துப், “பூர்வபக்த மாம்” என்றுசொ
ன்ன நுமமுடைய அந்தருநாயின் மாகாசமிய மாகாசபால தனது! அந்நேல், சைவா
சமவாநுள், “உலகநூல், வைதிமம், அபிபாந்மிமம், அபிமாந்கம், மாகாநிபென
ஐவாகபதிதது, மாகாநிபென நானும் புறநூல்” என வைதிததிதையும்,
“வெதாநெநெசவாநா” என வேதாநாநாயும், பரமநவ்வொளி வைந்
தேதாதன் மலைவாம்பிவெனின், மலைவாநாது; ஆண்டு “வேதம்” என்றும், “வேதா
ந்தம்” என்றும், கூறியன, சதுர்வேதவாநு முபநிடதங்களு மல்ல, வேத சான்றிரா
தாங்களை மென்பது, சிவஞானபாடியத்தான் விளக்கினார். அவ்வாறு அவிநோதாய்
னஞ் செய்யாகால், பொருள் பகதது, இரண்டனையும் அபிபிரமாணணியமாகி, யத்
தாவுக்குத சோஷமெய்றுவிக்குமென துணர.

“சன்மாநிக்ஞ சமநிக்ஞம்”

இதன்கண் “சன்மாநிக்ஞ முதல் நானஞ் சன்மாநிக்ஞத் சன்மாநிக்ஞ முத
லாகத் தனிதனி நான்காம்” என்றும், அவைகளின் பலங்காங்கிய சாலோங்கிய
முதல் நானஞ் தனிதனி கெண்ட சாலோங்கியாது நயித்திரகா முந்திகளாயு,
காலாங்கியாதி புலனபதி சாலோங்கிய முதற் பவதிதிகா முந்திகளாய் நிரு
கும்” என்றும், “இவைநுள் அவரவர் சாய்ச்சியமாவது அவரவர் சமபலப் பிரா
ந்தி” என்றும், சொன்னீர். காலாங்கியாதி புலனபதி சாய்ச்சியங்கள் பெறுப
வர்களுக்கு அந்தந்தப் புலனபதி சமபலமுதலாயின், அவர்கள் அந்தந்தப் புல
னபதி கிருத்தியஞ் செய்துகொண்டு புலனபதிகளா யிருப்பார்களோ? அதுவன்றி
அந்தந்தப் புலனபதி சமபேத போத்திரகளாய் மாத்திர மிருப்பார்களோ? முன்னதமை
பாது; அனுகிருதாநத புலன பதித்தவம் பரிபக்குவ மல மல வாசன தாரதம்மியவான்
களாகிய பிரளயாகலர் விஞ்ஞானகலர்கே யன்றிச் சலாக் கின்மையி னென்பது.
அன்றியும், “மேற்புலனத்திலிருக்கும் புலனபதிகள் அந்த அதிகாரத்தினை விட்டு மே

* இ-ள. “வேதசாரமாயிருதலிற் சித்தாந்த மாம்” எ-று, [இ-ள. “வேதா
ந்தங்களில் ஏகனே ஆன்மா * * *” எ-று.

லே பொருள்பொழுது அழகுகித்த சீழ்ப்புவனத்திலிருக்கும் புவனபதிநர் அவ்வவதி சாரம் பரிப்பார்க்கள்” என்றே ஆகமங்கள் கூறுதலின், புண்ணியவிசேடத்தினுறு புது வதாக அவ்வபுவனபதி சாயுச்சியம் பெறுநிற்கின்றவர்களே அவ்வவதிகார நிர்வாகஞ் செய்வார்களென்பது செல்லாது. இனி அவ்வபுவனபதிகள் அவ்வவதிகார கிருத்தியஞ் செய்துபோதராநிற்பத தாமும் ஒருங்கிருந்து அவர்களைப்போல வதிகாரஞ் செய்பவெனின், அங்ஙனஞ் செய்யிற் பின்னசங்கற்பமாகச் செய்யப்பட்டுக் கிருத்தியம் வேறுபட் டொழியு மென்க. என்னே? மல மலவாசனைக் ஞானவாங்காரமும் அபின்ன சங்கற்பவான்க ளென்றல் செல்லாமையி னென்க. இங்ஙனமாகலின், முற்கூறியது அமையாம யறித. இனிப் பிற்கூறியதுங் கூடாது; மல மலவாசனையுளவாங்கார மும் அதிக பலாதிகாரவாஞ்சையுடையவர்கள் அந்த அதிகாரஞ் செய்தற்கேற்ற சம பலமுளதாயிருக்கவும், அதன்கண் உபேகைபண்ணிச் சமபேரக போத்திருத்தவ மாத்நிரத்தி லடங்கியுப்பார்க ளென்ற லமையாமையின். இங்ஙனமாசலாந், புவனபதி சாயுச்சியங்களில் வைத்துச் சமபல சாயுச்சியமென்பது, முற்றெப்புச் சாமியமனநெஞ் பதி, பசுமரத்தாணியாக நாட்டப்பட்டது. ஆகலின், இவற்றோ டொருங்குவைத்தெ ண்ணிப் பரசிவ சமபலம் பரசிவ சாயுச்சிய மென்பது உம், இவைபோல முற்றெப்புச் சாமியமனநெஞ் பட்டு, விருத்திராசுரன்போலச் சுவவாக்கு வச்சிரகதாரமும் தம்மாறறானே நாட்டப்பட்டது.

“ஞானத்தால் கிடென்றே”

இதன்கண் “முறையே நிராதார சாதார அசத்தியோ நிருவாணநிகைகளில் திக்ஷாங்க திக்ஷாருபங்களாகுஞ் சிவனது ஞானக்கிரியா வியாபாரங்களுங் குருவினது ஞானக்கிரியா வியாபாரங்களுந் திக்ஷாங்கமாகுஞ் சிவ்யனது ஞானக்கிரியா வியாபா ரங்களு ஞானம்” என்றும், “அவ்வாறு சிவாகமங்களிற் சிறப்பித்தலின் திக்ஷையு ஞானமாகல் சிவாகமப் பிரசித்தம்” என்றும், “இவ்வாறுகலின் இவ்விடத்தில் “ஞானம்” என்றது திக்ஷையே யாம்” என்றும், “இங்ஙனமன்றிச் சைவசித்தாந்தப் பெயரின் மறைந்து பரமதவாபாசகராயிருக்குஞ் சிவ ஞானத்துக் கங்கிபாயிருக்குந் திக்ஷையை ஞானத்துக் கங்கமென மாறிக்கொண்டு, சீவ சிவ அயிச்சிய விஷயக சிவ சத்திகரண மைதித்திக் பவுருஷப் பொதுஞானமாசதிரமே ஞானமென்பார்கள்” என்றும், “அவ்வாறேதின் ஆகிரியர் “திக்ஷையே மோக்ஷ சாதனம்” என்று பலவிடத் தும் விஸ்தரித்தலின் பூர்வாபரவிரோதமுறது அப்பிராமாண்ணியமாய் விடும்” என்றும், “அவ்வாறு ஆசாரியர் வாக்கியங்களை விப்பிரஸம்ப வாக்கியங்களாக்கிப் பேசுவார்க ளோடு பேச்சு ஏற்றிற்று” என்றும், “மலகுணமாகும் அஞ்ஞானம் ஆன்மகுணமு மன்று; ஞானத்தியந்த பாவமு மன்று; புத்திகுணமாகுஞ் சாதேகவிபரீத ஞானங்களு மன்று; புத்தி பொருந்தாத சரீர நானெனலும் ஆன்ம சித்தாவித்தையின் குணமாகுஞ் சரீரா ன்மப் பிராநிதி ஞானமு மன்று; வேறும்” என்றும், “இந்தச் சரீரானம் ஞானமாகு மஞ்ஞானம் விவேகஞானத்தால் உண்ணிக்கமுறறாலும் மலத்திரவிய நீக்கமின்றிப் புற நீக்க முறது, இருசந்திரஞானமாகு மஞ்ஞானம் விவேகஞானத்தா லுண்ணிக்கமுற்றா லும் நேத்திராபடலத் திரவிய நீக்கமின்றிப் புறநீக்க முறமைபோல” என்றும், “நேத் திராபடலத்திரவியம் படல நீக்கு முபாய ஞானத்துணையுடைய வைத்திய சத்திரகன்ம ததால் அவ்விருத்தியோடு நீக்குதல்போல மலத்திரவியமும் மல நீக்கு முபாயத்துணையு டைய சிவதிக்ஷாகுறிச் சிறமனமத்தால் மடிட்டிய விருத்தியோடு நீங்கும்” என்றும்,

“இவ்வனமாதலின், ஞானதிகளெல்லாம் சாதார வசத்தியோ நிருவானதிகைக்குமாறு தர மனக்களாவலாற், சிவசத்திலகூண திகூறென்கண்மத்தால் மோகமனநி ஞானகேசிகளால் மோக மில்லை யென்பதே சித்தார்த்தம்” என்றும், இவ்வாறெல்லாம் அரபியான பிசாசாவேசராயப் பிரலாபித்தீர். இனி அம்மக்கபிதமாத் திகையாவது, அகிலவிதத்தில் ஆச்சிய *கேசுபனுதி ரூபமெனின, அது பொருந்தாது; நிரதிகரண திகையுள்ளில் அவ்வியாத்தியும், பிரதிஷ்டை பிராயச்சித்தாதிகளில் அதிவியாத்தியும் வருவலின், அன்றியும், “ஈண்டுச் செய்யு மவுத்திரிதிகைக் கங்கமாகப் பின்னர்ச் சந்திரபதனபரியந்தற் செய்யப்படு நித்தியகன்மாதிகளுக்கு மத்தியில் லோபம் வரின், இரத்திகைக் நிஷ்பலமாதனமேனும் பைசாசபுவனப் பிராத்தி யெய்தும்” என்று முலாமகன்மனினும், “ஞாலமதின் ஞானநிட்டை யுடையோருக்கு நன்மைபொடு திசையிலே மாலைபொன் மில்லை - சிலமில்லை தவமில்லை விரதமோடாச் சிரமச் செயலில்லை திரிபாமில்லைச் சித்தமல மில்லை” எனறற்றொட்கததாற் தேவிகாலோத்தராத் தியபாமகர்களும், பிரசித்தமாகச் சொல்லுதலின், திகையே சுதந்திரமாகக் கொள்பவாகருக்குத், திகூறாக லோபமாகும் இதை வறுட்டானுபவாதிகளான மோகநதிலக்கடாமு பைசாசபுவனப் பிராத்தி யெய்துமென றன்றோ சொல்லல் வேண்டும். அவ்வாறேதிற, தேவிகாலோத்தராத் தியாகமங்கெல்லாம் விபிரலம்ப வாகுகியங்களாமென தாயிற்று. இனிதே தேவிகாலோத்தராத் தியவசனங்கள் அவ்வாறிருத்தலின், “திகூறாகமாகும் ஆசாரலோபம் வந்தினை, திகைக் நிஷ்பலம்” எனறது, சாகூறாதிகளானுத்தி பரியாதமே, அப்பால் வேண்டாமெனறு, சமாதான மா மெனின, அப்பாறேதிற, சாகூறாதிகாரானமே சாகூறாதிகாரத்திற் சுதந்திரகாரணம், திகை யந்த ஞானத்தற கங்கமே யன்றிச் சுதந்திர மன்று என்று கிழித்து, அப்பாறைய சித்தார்த்தம் அவசித்தார்த்த மா மென றெழுக. இவ்வனமாகலின், அவுத்திரியாதிகளை திகையெனறு, த, பிரத்தியகூறாதிகளைப் பிரமான மெனறு, போலக கவுணமன்றி முக்கிய மெனறு, முகையமாச்சி சிவதிகையென்று சொல்லப்படுவது, சிவசத்திச் சங்கற்ப விசேடமொன்றையெனறிப் பித்தில்கை. இதுவே சாவாசம சமமத்தமென்பது, ஆகமயசனங்களானும், நிரதிகரண திகையிலே இதரவியாபார மொன்று மில்லாமையானும், பிரசித்த மென் றுணர்ச்சி, சாதிசுரணத்திற சொல்லப்படுமே பேதங்கெல்லாம் அந்தச் சிவசத்திச் சங்கற்ப விசேடத்திற்கு வியஞ்சகங்களாகலின், உபகார திகையுள்ளையா மென்க. அந்தச் சிவசத்திச் சங்கற்ப விசேடமாவது, சிவனது கிரியாசத்தி வியாபார விசேடம், அந்தச் சிவியை ஞானத்தில் அங்கி ஞானத்தக் சங்கமாம். “பரித்யை முகினமறைப்ப” யென்னுந் திருவிருத்தத்தில் “இச்சை கிரியையி லடங்குமாறு போலக கிரியை ஞானத்தி லடங்கும்” என்று நிறுத், சொன்னா. ஆகலின், ஞானத்தி லடங்குவதாகிய “கிரியைக்கு ஞான மங்கம்” என்றும், “கிரியை யதற கங்கி” எனறும், பேசுதல் சர்வ விரோத மாகலின், ஞானங்க மாருத் சிவதிகை ஞானத்துவாரத்தினுள் மோகூப் பிரதமென் நிவியாயிற்று மறித்து கொள்க. “மலந் திரவியமாதலால் நேத்திரபடலம்போலக் கிரியா வியாபாரத்தா லன்றி நீசக் குறாது” எனறது, அர்த்தவாதமே யாம். கிரியா வியாபாரியின்றி யுக் கருடபாவது ஞான மாத்ந்திரததினால் விஷத்திரவிய நிவிரத்தி பிரத்தியகூறமாகக் காணப்பட்டு, லா சொன்னது வியபிரமாயப் போதலின், விஷமொரு திரவியமென பாராட்டு சாவ சமமத மாதலின், நேத்திரபடல திருட்டாந்தமொன்றே கொண்டு நீர்

செய்யும் சம்பிரமம் தூரம் போய்விட்டது. இதவேயுமன்றி, மலத்திரவியத்திற்குப் படலாதி திருட்டாநதங்களை யபேக்ஷிதது முக்கிய திருட்டாநதம் அந்தகாரம்; அது தீபாதிப் பிரகாசமாத்திரத்தால் நிவிர்த்தியாவதன்றிக் கிரியாவியாபார மாயிரற் கூடினும் நிவிர்த்தியாவ தில்லை; கிரியா வியாபாரமெல்லாம் தீபாதி யுற்பத்தி நிமித்தமாக ஸன், தாட்டாநதத்தினு மிங்ஙனன் கண்டுகொள்க. அது நிற்க, “சீவ சிவாத்வைத விஷயக ஞானம் பவுருஷப் பொது ஞானம்” என்றும், அதற்குச் சிவசத்தி கரணம்” என்றும், சொல்வார்கள்” என்றீர், அவ்வாறு சொல்வார் யாவா? * “தக்ஷயக்ஷயே” ஆளும் ஆன்மாவினது ஞானம் பாசத்தினை விஷயீகரிக்கும்போழ்து பாசஞானமென்றே சொல்லப்படுவதன்றி வேறாகச் சொல்லப்படுவ தன்று; அதுபோலச் சிவதத்தினை விஷயீக ரிக்கும்போழ்து சிவநிட்டமாஞ் சிவஞானமென்றே சொல்லப்படுவதன்றி வேறாகச்சொல் லப்படுவ தன்று, இனி அப்பெற்றித்தாரும் ஆன்மாவினது ஞானம் முத்தியியததி யிரன் டற்கும் நடுவே வாசனை மணநது பசுஞானமெனச் சமீபியிற காணப்படு மத்தனைப யன்றி வேறில்லை யாகலின், சீவ சிவாத்வைத விஷயசாநுானம் சிவசாதிகரண னைமி த்திகப் பவுருஷஞானமென்பது பொருநதானம் யறிக. சிவசத்தி கரண மென்ப துடம், பொருநதாத. எனனை? குலாலகரணமார் தண்டசக்கராதிகளுக்குப்போலச் சிவசத்திக்குச் சுவாதந்திரியபந்தம் வருமாகலின். அல்லதுடம், பிரயோசகனைப் பிர யோச்சுகூட்குட் கரணமென்று சொல்வா ருலகத் தலராகலின், ஆன்மாவிற்குப் பிரயோசக ரூபயாஞ் சிவசத்தி, ஆன்மாவிற்குக் கரணமாமென்றல், செல்லாதென்க.

“அறியாமை யறிவகற்றி”

இந்தத் திருவிருத்தம் “நிபிதார்த்த விவேக பசுத்துவ சிவத்துவ விவேக ஞானத்தல், தியானமுந், தியானத்திற் சமாதியஞ், சமாதியிற் சதேக வேமுததி சாக்ஷா டகார முகிழ்க்கு முறைமையுந், சாற்றுகின்றது” என்றும், “இந்த மூன்றனுள்ளும், ‘ஒருவாததை’ யென் றோதப்படுஞ் சித்தார்த மதாவாகியத்தின் மூலகை முப்பதங் கள்ளது இலக்கியப்பொருள் விளங்கும்” என்றும், இந்த “சுயநுலி” யாதி மூவி டகரூபி மூவாக்கிய முப்பதங்களுள், நடுமுதன் முடிவின் மும்முப்பதங்களுக்கும் இல க்கியப்பொருளாவன, ஆனம் பர சிவங்கள்” என்றும், “அந்த மூன்றனுள் நடுப்ப தப பொருளாம் ஆன்மதத்துவம், சமனைபரியந்தமாஞ் சாக்கிரஞ் சொப்பனமென பபரிம் பிரத்தியாகாரத்தானம் தாரனைத்தானம் வரையிற் பசுத்துவநீங்கி யுன்ம ளுமூலமாஞ் சுமூத்தியெனப்படுந் தியானத்தானத்துத், திரோதானசத்தி நிக்கிரககிருத்தி யத்திற்கும் பராசத்தியனுத்திரக கிருத்தியத்திற்கு நடுவாயுற்றவிடத்துச், செயற்கை யாய் வந்த பசுத்துவமுமன்றி யியற்கையாய் விளங்குஞ் சிவசுத்துவமுமன்றிக் கேவ லுஞ் சின்மாத்திரமாகத் தன்னைக் காணப்படு மவசரம்” என்றும், “அந்த ஆன்ம தத்துவமும் மல மலவாசனா நிவிர்த்தி தாரதமயித்தால், தூலான்மா குக்ஷாமான்மா பராநாமாவென மூவகைப்பபிம்” என்றும், “இனிச் சம்புகூதத்தில் இவ்விடத்திற் காணப்பபிம் இலக்கியப்பொருள், னனதிக் கிராந்தவித்தக சினமாத்திர அபரசிவம்” என்றும், முதற்பதத்தில் இலக்கியப்பொருளாகும் பரதத்துவம், கேவல கும்பக

v * ஆசிரியர். “தத்தர்மதர்மீ” என்பதற்கு—‘தற்றருமத்தார் தருமீ’ என மூன் றும வேற்றுமைத்தொணைப்பொருள் கொண்டார்; சிவஞானபாடியத தாரஞ் குத்திரத் தகுதி யதிகரணத்திற் காண்க.

செழுத்திராசகித திடானத்தானமாம் உன்மனோல சுழுத்தியி னிச்மாத்திரமா...
 ணப்படுத தன்னையுஞ் சிவனையும் அந்தத் தியானவதியில் முடிந்தருந் குனிய
 கும்பக மவுனமுத்திராசகித சமாதித்தானமாம் உன்மனோலமென்பபரி அநியதத்தில்
 அநிகிராத விநாமாய் நிஷ்களமாய் விபாகமாய் இவவாறு காணப்பரி மஃதரம்”
 என்றும், “அநதப்பரமென்பதர தாரதம்மியத்தால் அவ்வாறு மூலகைப்படுத்தி தூல
 பரஞ் சூக்ஷ்மபரம் பரபரமெனச் செப்பப்பரி” எனறும், “முடிவபதத்தில் இங்
 கியபொருளாகும் சிவந்தவம, அவ்விதத்தில் அவ்வாறு காணப்பட்டு சிவனையு
 தன்னையு மரச்ச் சமாதபரிவு முடிந்தருந் குனியாத கும்பக மவுனத்த மு
 ராசகித சாக்ஷாதகாரத தானமாம் உன்மனோபரி யென்பபரி அநியதத்தில் சிவ
 காந்த சாட்குணணிப பரிபூரண சுதத சிவமாகக் காணப்படுமவசரம்” என்றும், “அந
 தச் சிவத்தவமும் அவ்வாறு தாரதம்மியத்தால் தூல சிவஞ் சூக்ஷ்ம சிவம் பரம்
 மென மூலகைப்பரி” எனறும், “இத முப்பகுப்பு ஆனம் பர சிவங்களு நிரூப
 பு, ஆனம் பர சிவங்கள் தாரணத்தானஞ் சொப்பனாதமஞ் சரண சுத்தியதையில்
 அத்தியசிக்கப்பரி” என்றும், “அநதமகாவாத்தியத்தரு இத்த இலங்கியபொருளான
 வேறும் வாசகியப பொருள், தத்தவநுபகக் சமபுபகக் முப்பொருள்” என்றும்,
 “இவ்வாறு சொல்லுவாத மார்க்கத்தினற்றான, பொருவாயி சிவமாதிரவயிற் சொ
 லுஞ் சிவரணங்கனாகு மனோங்கார புத்தி வியாபாரவாளற்றான், அநியானமயி
 வகறத்துத் முகலானவைகள் செய்யப்பரி” எனறும், இதன்னை “அநிய” என
 மது, “தேவா ராற் முதலிய கிருதிருந்தாவ கிருதிசகாதத்தருத்தவ லக்ஷண சித்தவ
 சின்ன அநதத போத்திருத்தவமுடைய கலா வசியத்தவ தூரதர பசுவாக்கமார் தூல
 சிவமும், மாதிர மாதிரேசுரா முதலிய சாதிரசிய சாவஞ்ஞதவ சர்வசர்த்திருத்தவ
 லக்ஷண தூல சிவத்துவ சின்ன சுதத போத்திருத்தவமுடைய கலா வசியத்துவ விதா
 பதிவாசகமாஞ் சூக்ஷ்ம சிவமும், அனுகூலசாசகர்முதலிய சூக்ஷ்மசிவத்துவ சின்ன
 சுதத போத்திருத்தவமுடைய பதவாசகமாம் பரசிவனு மென்று மிம் முப்புருடச
 தவ புத்திரப பொல் முப் பிபுடக்கும், அநியை விளக்குதலானும், தத்தலக்ஷண
 மாரு மிதத முப்பதத்துவ சுத்தி, தத்துவசுததபண்ண, வேறு யத்தனமின்றிப் பர
 ணப்பரிமாதலானும், அநதத்தத்துவங்களை யுபசாரத்தால் அநியென்று சொன்னது”
 என்றும், “அநுரி” என்றது, “அநதத்தத்துவங்களைச் சுததபண்ண” எனும்,
 “தத்துவசுததபண்ணு முறைமை யாவது, தத்துவலக்ஷண ஆன்மதத்தலக்ஷண சிவத
 த்த லக்ஷணங்களாகும் இந்த முப்பதார்த்த லக்ஷணங்களைப் பரோக்ஷமாகவறிவதாம் ருப
 த்திரயம், அந்நலக்ஷணங்களை அனனியோன்னிய விவக்ஷணங்களாகப் பரிசுதித்தநிவ
 தானு தரிசனத்திரயம், பரோக்ஷமாக வநிநதவைகளை மனோங்கார புத்திக்குத்
 தனால் அபரோக்ஷமேபல அபிநயித்து மகாவாகசிய வாச்சியப்பொருள்படப் பலவித
 மாக வநிதலாகு திடானக்குறித் தியானத்தி னைவவதுதலாகுத் தியானசித்திச் சமா
 திக்குறி யோகத்திரயம், சமர்த்தித்திபின், அபரோக்ஷமாக வநிதலாகுஞ் சாக்ஷாத்ரய
 குறிப் போகத்திரயம், சாக்ஷாத்கரித்திபின்பு, தத்துவங்கனையு தத்துவபடத்தததனால்
 ஆனம் சிவன்களில் வைத் தத் தத்தத்தன்மைகளையு மறுத்துத், காரணத்தடைவல்லொடு
 கியடக்கித், தத்துவங்களுக்குத் தான்வசியனு யிருந்ததை நீக்கித், தனக்குத் தத்துவங்கள்
 வசியங்களாகத் தான் வசியாயிருத்தலாகுஞ் சுததித்திரயமென்று மித்த ரூபதரிசன
 யோகமோக சுததிகள் பண்ணித், தத்துவங்கள் தனக்கு வசியங்களாகத் தான் வச
 யாயிருத்தலாம்; யோகசாதக சாமர்த்தியாதிக்க முடைய சிவானுத்தனைச்சித்த

சிவசம்மையோகி பண்ணும் யோகசாதகத்தில் அதிக சாமர்த்திய மில்லாத சிவ
 ஞானத்துணைச் சாத்திய சிவகன்மயோகியாயிற், சொல்லியகுறிப் பரோகூ ரூபநி
 ஷையோகபோகங் கூடி, யம நிய மாதிரி மனோவாயு செய வச மாத்திரத்தினால்
 அநந்தத்தவங்களை யொருபிரகாரர் தன்வசமாக்குத லாகுஞ் சுதந்திரயம் பண்ணப்
 பட்டும்; யோக சாமர்த்தியமில்லாத சிவகன்ம மாத்திரத்துணைச் சாத்திய சிவஞானயோகி
 யாயிற், சொல்லிய குறிப் பரோகூரூபநிசனங்கள்பண்ணி, அனன்மாவை ஆன்மாவை
 ன்று மபிமானத்தைத் தியாகம்பண்ணுவதாருஞ் சுதந்திரயம் பண்ணப்படும். இவ்
 வானந்தி, மமகார வகங்காரத் தியாச்சியம் பண்ணுவதற் தத்துவ சுத்தியாம், அல்
 லா வெருவாகத் தத்துவ தாத்துவிகப் பிரவஞ்சமெல்லா நிராகார நிராலம்பமாம்
 மாயை மகாமாயைகளின் றேற்ற மாதலால், அவ்வா நகண்டிதமாகக் காரணாகார
 நிராகார நிராலம்ப நிஷ்பிரவஞ்சமாகச் சிந்தனைபண்ணுவது மாத்திரமுந் தத்துவ
 சூத்திரியாம். இவ்வாறு முச்சிவயோகிகள் பண்ணு முப்பகுப்புத் தத்துவமுசலிய
 முப்பதார்த்த முச்சுததி யோகவழியிற் பழகிப் பழகிப் பண்ணுமிடத்தும், பிரமதி
 பதமுததிகளாகும் அபர முத்திக்குறிச் சித்திகளைக் குறித்து முச்சிவயோகிகள் பண்ணு
 முறைமையிற் சுவாவதிசுத்தியோடு விரும்பிய மூர்த்தியில் வைத்துத் திரிபு நரிசன
 யோகபோகங்களைப் பண்ணுமிடத்தும், சித்திக்குப் பின் முத்தி விரும்பின முத்திவழி
 பழகிச் சுததியோடு பண்ணுமிடத்தும், அசுத்த பூதானமாதிகளைச் சாலம்ப சிவயோக
 மார்க்கங்களிற் பழகிய வொருவழிவைத் தடக்கிப், பின்பு சுததபூதாததொட்டுச், சமா
 னாதமட்டுமுட்டும் பூதானம் சித்துபாதித் தூலதேகக்குறிப் பூசுவங்களிற்றான், அது
 பானம் சித்துபாதிச் சூக்ஷ்மதேகக்குறித் தத்துவங்களிற்றான், அந்தரானம் சித்து
 பாதிப் பரதேகக்குறி யந்தரத்திற்றான், சிவானம் சித்துபாதி யகங்காரமாத்திரபூதிசு
 தவனிற்றான், மந்திரானம் சித்துபாதிப் பிரசாதமுதலிய மந்திரத்திற்றான், பூபநி
 சன யோக போக சுத்திகள் பண்ணப்படும்” என்றும், “அறிவகந்தி” என்றதற்குப்
 பொருள் இவ்வள வமைந்தது” என்றும், “அறியாமை யகந்தி” என்றது, “மல மல
 பாசஞ்சுத்தித் துவாரத்தினால் ஆன்மசுத்தி தானே பண்ணப்படுதலாலும், மல மலத
 துவமென்று வேறு தத்துவமாக மறிக்கப்படாது மலோபாதிபற்ற பசுத்துவத்தோடு
 பசுத்துவமென்று படிக்கப்படு மாகலாலும், ஆன்மசுத்தி பிரதானமாகையால் ஆன்ம
 சுத்திபண்ணியெனவே யறைப்பப்டும்” என்றும், “அந்த வறியாமை முனசொல்லிய
 முச்சிவனிற் தூல சிவஞாஞ் சகல பசுவர்க்கத்திற் காணப்படும் பிரஞ்ஞாமோக
 அஞ்ஞானமூல பசுத்துவத்தின் வேறாக மூர்ச்சாமோக அஞ்ஞான மூல சிவத்துவ
 குணிய வறியாமைப் பெயர்ச் சிவத்துவ பசுத்துவமுந், தூலசிவஞாகும் பிரளயாகல
 பஞ்ஞானகல மூடபசுவர்க்கத்திற் காணப்படும் அப்படிப்பட்ட தூலசிவத்துவ குணி
 யக்குறி யறியாமைப்பெயர்த் தூல சிவத்துவ பசுத்துவமுந், சூக்ஷ்மசிவஞாகும் மந
 திரேசுவராதி பதிவர்க்கத்திற் காணப்படும் அப்படிப்பட்ட சூக்ஷ்ம சிவத்துவ குணி
 யக்குறி யறியாமைப்பெயர்ச் சூக்ஷ்மசிவத்துவ பசுத்துவமும், பரசிவஞா மனு
 சூசிவாதிசுனிற் காணப்படும் பரசிவத்துவ குணியக்குறி யறியாமைப்பெயர்ப் பர
 சிவத்துவ பசுத்துவமுமென்று பல வகைப்படும்” என்றும், “அந்தந்தப் பசுத்துவ
 பசுத்துவ அநந்தத்தத் தத்துவசுத்தி நடு நடுவே கண்டு தத்துவசுத்திப்படி முச்சிவயோகிகள்
 பண்ணுமுறைமையிற், தூலதர சிவத்துவ பசுத்துவத்தைச் சிறிது மலசுத்தித் துவாரத்தி
 னாலும், தூலசிவத்துவ பசுத்துவத்தை முற்று மலசுத்தித் துவாரத்தினாலும், சூக்ஷ்ம
 சிவத்துவ பசுத்துவத்தைத் தூல மலவாசஞ்சுத்தித் துவாரத்தினாலும், பரசிவத்துவ பசு

[illegible]

தொன்று மின்றென் றொழிக. இதன்ஊன் ன் குழறுபடைகள் வீரிகிற பெருகும். அது நிற்க. மகாவாச்சியத்தின் முப்பததற்கும் அனுபக்ஷத்தின் வாச்சியப்பொருள் இலக்கியப்பொருள் இரண்டு, சம்புபக்ஷத்தில் வாச்சியப்பொருள் இலக்கியப்பொருள் இரண்டாக, நான்கு பொருள் சொன்னீர். இது சர்வசாஸ்திர விரோதம். இதற்கு மூலவசனம் யாண்டு மின்று. அது நிற்க. ஒருவாச்சியத்தில் ஒன்று வாச்சியப்பொருளும் ஒன் றிலக்கியப்பொருளுமாகச் சொல்லின், லக்ஷணபீசங் கிடைக்கும். அங்கன மன்றி, எல்லாப்பதங்களுக்கும் இலக்கியப்பொருளே சொல்லின், வாச்சியத்தில் லக்ஷண பீசங் கிடைக்கமாட்டாது. ‘கங்கையில் வேடச்சேரி’ என்புறி, ‘வேடச்சேரி’ என்னும் பதத்திற்கு வாச்சியமே பொருளாகலின், அதனுடன் அன்னுவயிகருங் ‘கங்கா’ பதத்திற்கு லக்ஷணபீசங் கிடைத்தலின், இலக்கியப்பொருள் சொல்லப்பட்டது. “கங்கையில் வேடச்சேரி கூப்பிட்டது” என்புறி, “கூப்பிட்டது” என்னும் பதத்திற்கு, வாச் சியமே பொருளாகலின், அதனுடன் அன்னுவயிக்கும் “வேடச்சேரி” என்னும் பதத் திற்கு லக்ஷணபீசங் கிடைத்தலின், இலக்கியப்பொருள் சொல்லப்பட்டது. இனி வாச்சியத்திற்கு லக்ஷணபீசமின்றி இலக்கியப்பொருள் சொல்லுதல் அவசியந்தமா தலின், முப்பதத்திற்கு மிலக்கியப்பொருளே சொல்லுதல், மோதமூல மென்று இனி யாயினு மறிந்துகொள்க. அன்றியும், ஆண்டு “அயமஸ்தியாதி” பதங்களுக்கு ஒப் புச் செப்புதல் பொருள்” என்றீர். எல்லாப்பதமும் அனுபக்ஷப் பொருளேயாகவும் எல்லாப்பதமுஞ்சம்புபக்ஷப் பொருளேயாகவுஞ் சொல்லின், அப்போத்து அடியொகி பிரதியொகி கிடைக்கா; ஆகவே, ஒப்புச்செப்புதல் யாங்கனம் பொருந்து மென்றே லுஞ் சூக்ஷ்மபுத்தியாற் பார்க்கமாட்டாது, துலபுத்தியாற் குழறி வையுத்தீர். அல்ல னாகும், ஒரு பொருடானே அவஸார்ப்பத வுபாதியினால் ‘ஆன்ம பர நிவங்க’ என ன மூன்றுபொரு ளாமென்று கொண்டு, ‘இம்மூன்றுமே மகாவாச்சிய முப்பதப்பொருள்’ என்றதரப்பின், இவ்வாறு ஒருபொருளினையே அவஸ்தா பேதத்தினுள் மூன்றாக் வை த்து மகாவாச்சியப்பொருள் சொல்லி, இலக்கணியான் முடிக்கு மாயாவாதியும் ஐயி ப்பன். ஆதலின், நீர் பிரச்சன்ன மாயாவாதியென்ப தின் தறிந்தாம். ஆகவே; சைவ நித்தாந்தப்பேரின் மறைந்து, மாயாவாதி யாபாசராயிருக்கு தம்மோ மூலையாடன் முறை யனமென் றொழிக.

“புண்ணியமே றேக்தவித்தும்”

இதன்மண் “புறப்பொருட் சிவ சாதி விசிட்டாத்வைத விசிட்ட தற்சிவ வியத்திச் சந்தாத்வைதஞ் சொல்லப்பட்டது” என்றும், “இவ்வனமாகவும், பிரயிதது, ஒரோ விடத்து மதார்த்தரப்போலியாகச் சொல்லிய வசனத்தைத் துங்கியெடுத்துக்கொண்டு, புறப்பொருட் சிவவியத்திசுத்தாத்வைதம், புறப்பொருட் சிவவியத்திவிசிட்டாத்வை தந்தான் விளம்புவோர், வேதாந்தி ராமாநுஜ வேடங் கொண்டு, வேற்றுச் சமய த்தவர்க ளாவா” என்றும், “சிவசாயுச்சியச்சொற்கு வெவ் வேறாகப் பொருள் சொல்வ தெல்லாம், ஏதான்மப் பிரசங்காத்நோக்கு இடங்கொடுக்கு மாகலாற், சிவசாதியா குஞ் சிவசாதிருசியமே ‘சிவசாயுச்சியம்’ என்னுஞ் சொற்குப் பொருள்” என்றும், “ஆதிமுத்தன் அனுகுமுத்தன்” எனலும் “வைசாதிருசியம் மலோபாதி தொட்டி வந்த பகிரங்க வார்த்தை” என்றும், “சிவனுக்குக் கிருபாசம்கித்த பஞ்சகிருத்தியும், முத்தனக் கூர்ச்சனீய சம்கித்த பஞ்சகிருத்திய மென்னும் வேற்றுமை வார்த்தையும், வேறு ஏரணிய மில்லாமையால்” என்றும், “முற்றஞ் சிவசாதிருசியமென்பதே யங்

நரங்க வார்த்தைபாலால், அதுவே சிவசாயுச்சியமென்று சித்தாந்தஞ் சித்தித்தது” என்றும், “சிவயிச்சியம்” என்பது உபசரிதாயிச்சிய மென்று பொருளாம்” என்றும், “சிவானன்னியத்துவம்” என்பதில், ‘அன்’ என்பதற்கு அபாவப்பொருள் விரித்தறி, சிவானன்னியப்பாவமென்று பொருள்பட்டு மாயாவாதி மதமாம்” என்றும், விருத்தப்பொருள் விரித்துச் சிவானன்னியப்பொருளுக்கு விருத்தானுதலென்று சொன்னதும், அன்னியப்பொருள் விரித்துச் சிவானன்னியப்பொருளுக்கு அன்னியானுதலென்று பொருள் சொன்னதும், சிவனு மப்படிமென்று சிவசுத்திக்குத் செப்பப்படுவன்” என்றும், “இப்படி அவர்களுக் கஷ்ட விகாசம் பண்ணுஞ் சிவானன்னியச் சொற் சொல்லி ஏது பிரயோசனம் விசேஷத்துக் கட்டிக்கொண்டது? ஒன்று மில்லை” என்றும், “சிவசாதிருசியமே சிவசாயுச்சியமென முன சொன்னபடி சித்தாந்தம்பண்ணிச் சிவியாயிரு” என்றும், இங்ஙனம் ஆசிரவாதஞ் செய்தீர். அம்முடைய ஆசிரவாதப் பொருள் அமக்கே கிடைக்காமற் றாரமாம், முடவன் கொடியிறேனுக் கானைப்படுதல் போல, வாயுநன்மாதத்தையே பிரயோசன மாத லன்றி வேதின்மையின், அமது மேச்சினை நம்பினார் சிவியாயிருத்தது மய்வாறே யா மாலைன், அம்முடைய ஆசிரவாதத்தின், நோயமே அந்நரங்கமாக வைத்துக்கொள்க. அது நிர்ச. ‘அபாவதீதம்’ என்னுஞ் சொற்கே பொருளறியாத நீர், ‘விசிட்டாதனவதம்’ என்றும், ‘சுத்தாத் தவைதம்’ என்றும், தெரிந்தவாபோல அபிநயித்துப் பேசுதல், சுத்தாடி சிலம்பம் போலச் சொற் சம்பிரமமே யாம்! அது நடர்ச. ‘சுத்தாத்துவிதம்’ என்னுஞ் சொல்லில் ‘அ’ என்பதற்குப் பொருள் என்ன? அபாவப்பொருள் விரித்துச் சுத்த தவைத மில்லையெனப் பொருள் சொல்லின், சுத்த த்வை தாபாவம், அசுத்தயிச்சியமென்றும், அசுத்த த்வைதமென்றும் பொருள்பட்டு, விரோத மாம். அவ்வாறன்றி, விருத்தப்பொருள் விரித்துச் சுத்த த்வைதத்திற்கு விருத்தமென்று பொருள் சொல்லினும், அவ்வாறே பொருள்பட்டு விரோத மாம். அன்னியப்பொருள் விரித்துச் சுத்த த்வைதத்திற்கு அன்னியமென்று பொருள் சொல்லின், சுத்த த்வை தத்திற்கு அன்னியமாவது அசுத்தயிச்சிய முகலியவென்று பொருள்பட்டு விரோத மாம். அவ்வாறன்றிச், சுத்தயிச்சியமென வைத்துப் பொருள் சொல்லினும், சுத்தபத த்துக்குப் பொருள் நிருபசரிதமெனின், ஏகான்மவாதி பிரசங்க மாம். மலநிலிர்க்கிப் பொருள் சுத்தமெனின், மலநிலிர்க்கிப்பொருள் அனேகமாகலின். அயிச்சியம் கிடைக்க மாட்டாது. விசிட்டமில்லாத தெனின், சாதி விசிட்டாத்துவித விசிட்டஞ்சொல்லு அமக் கே விரோத மாம். ஒரு அம்சத்தில் விசிட்டம், ஒரு அம்சத்தில் விசிட்டமில்ல தெனின், அங்ஙனம் அம்சஞ் சொல்லுதல் சாவயவப்பொருளுஞ்சன்றி நிரவயவப்பொருளுக் கேலாது. அன்றியும், அங்ஙனம் விசிட்டாததுவித சுத்தாததுவித சாங்கரியஞ் சொல்வோர் உபய மதாபாசகர்களுமாவர். ஆதலின், சித்தாந்தாபிமதமாஞ் சுத்தாத்துவிதப் பொருள்கொள்ள வறியாதீர்க்குச், சுத்தாத்துவிதஞ் சொல்ல வாய் ஏது? இவ்வாறு சித்தாந்தாபிமத சுத்தா த்துவிதப் பொருளறியமாட்டாத நீர், சுத்தாத்துவிதப்பொருளை சொல்லுஞ் சிவானன்னியதவைச்சொல் எமக்கு “இவ்வுட விகாசம் பண்ணும்” என்று பாண்டித்திய முடை யிர்போல அபிநயித்துப் படித்தல், நகையாடற் கேதுவாஞ் சம்பிரமமே யாம். இனிச் “சிவானன்னியம்” என்பதில், ‘அன்’ என்பது பயக்கு முப்பொருள்களுள், அபாவப்பொருள் சொல்லின், சிவனுக்கன்னியமாக ஆனமா வில்லையெனப் பொருள்பட்டு விரோதிக்கும்” ஐயுநீர். அஃது அறிவில்லா நுரையே யாம், அபாவப்பொருள் என்பதில் அனபதம் அவ் வாறு முப்பொருள் பரிமன்றே! அவதூள், எப்பொருள்கொண்டு இவ்ஙனஞ் சொற்றீர்?

கணபதிதுணை

திருச்சிற்றம்பலம்.

MAHAMAHOPADHYAYA,
DR. U. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY.
TIRUVANMIYUR, MADRAS-41.

மெய்ஞ்ஞானபாது.

மதுரைத்

துரைத்தனத்தாரவித்தியாசாலையத்

தமிழ்ப்பண்டிதர்

பாபதிமுதலியாரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

செனனை

இந்துதியலாங்குலயந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விஜிதிஸ் மாசின்.

1891.